ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Λάρι Νίβεν	ΕΝΑΣ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΧΡΟΝΟΜΗΧΑΝΗ ΜΟΥ
Τζορτζ Μάρτιν	ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΓΚΡΕΪΓΟΥΟΤΕΡ
Ρόμπερτ Σέκλεϊ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ 5
Μπάρινγκτον Μπέιλι	ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ιστορίες για τη Ζωή που μπορεί να πάρει χίλιες μορφές, πλάθοντας οικοσυστήματα αλλόκοτης ομορφιάς ή απίθανης αγριότητας... ή άλλα, που πολλές φορές συνδυάζουν και τα δύο.

Ιστορίες για τη Φύση, τη Μεγάλη Μητέρα, που μέσα της γεννιέται κάθε είδος ζωής, το ίδιο εύκολα όσο και χάνεται.

Ιστορίες για τον Άνθρωπο, που θέλει να κατακτήσει και τα δύο, τις πιο πολλές φορές με λανθασμένο τρόπο.

Ένα βιβλίο που θα σας κάνει να ξανασκεφτήτε, ίσως και να αναθεωρήσετε, μερικά πράγματα που μέχρι σήμερα θεωρούσατε δεδομένα.

23

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Εισαγωγή-Μετάφραση-Σχόλια: ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο

Κυκλοφορούν:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 16ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 17ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΘΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 18ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 19ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 20ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΚΑΙ ΑΤΣΑΛΙ
ΒΙΒΛΙΟ 21ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΟΥΡΛΙΑΧΤΑ ΚΑΙ ΨΙΘΥΡΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 22ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΘΕΟΥΣ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 23ο: ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΤΑΚΟΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου και ΣΙΑ Ο.Ε.,
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τα διηγήματα της ανθολογίας αυτής είναι αφιερωμένα στη ζωή και στις μορφές που μπορεί να πάρει, αλλά και στη Φύση, τη Μεγάλη Μητέρα με τα αμέτρητα πρόσωπα.

Πώς ορίζεται η ζωή; Αυτό είναι ένα ερώτημα στο οποίο κανένας επιστήμονας δεν έχει ακόμα απαντήσει με βεβαιότητα και ακρίβεια, κι αυτό δίνει στους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας τροφή για πολλές δικές τους θεωρίες. Θεωρίες που, μέσα σε ένα αχανές σύμπαν, δεν αποκλείεται κάπου να αποτελούν την πραγματικότητα, όπως λέει και ο Νίτσε. Ωστόσο, ένα είναι το γεγονός: Τόσο η ζωή — η κάθε είδους ζωή — όσο και η Φύση, είναι ιερά με όλη τη σημασία της λέξεως.

Αυτό είναι κάτι που εμείς οι άνθρωποι φαίνεται να ξεχνάμε. Η εξουσία που μας έχει δώσει η ανώτερη ευφυία μας και ο εξελιγμένος πολιτισμός μας, δεν πρέπει να αποτελούν ούτε αφορμή αλλά ούτε και μέσο για να εκμεταλλευόμαστε αλόγιστα τη Φύση και τις άλλες μορφές ζωής πάνω στη Γη. Κάποτε, ο άνθρωπος αποτελούσε έναν κρίκο του μεγάλου οικολογικού συστήματος του πλανήτη μας και ζούσε αρμονικά με τη Φύση.

Οι κυνηγοί έφταναν στο σημείο να ζητούν συγγνώμη από το ζώο που σκότωναν, δείχνοντας μ' αυτόν τον τρόπο το σεβασμό τους προς κάθε μορφή ζωής.

Σήμερα, ο άνθρωπος είναι — ή, τουλάχιστον, θεωρεί πως είναι — ο αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος πάνω στη Γη. Εχει εξαπλωθεί σε κάθε γωνιά της, εκμεταλλεύεται κάθε φυσική πηγή ενέργειας και πρώτων υλών που μπορεί να του προσφέρει ο πλανήτης και έχει κάτω από τον έλεγχό του κάθε άλλη μορφή ζωής, εξολοθρεύοντας μάλιστα κάθε μέρα — εσκεμμένα ή άθελά του — εκατοντάδες από αυτές.

Είναι, όμως, τα πράγματα ακριβώς έτσι όπως τα φαντάζεται ο άνθρωπος; Τότε, τι έχει να πει κανείς για τον ιό του AIDS; Δεν είναι κι αυτός μια μορφή ζωής; Ωστόσο, όχι μόνο ο άνθρωπος δεν μπορεί να τον καταπολεμήσει, αλλά και κινδυνεύει άμεσα απ' αυτόν.

Και η Φύση; Την έχει αληθινά καθυποτάξει; Αρκεί ένας μεγάλος σεισμός ή η έκρηξη ενός ηφαιστείου, μια μεγάλη πλημμύρα ή μια μεγάλη ξηρασία, για να καταλάβουμε πως ουσιαστικά δεν έχουμε κανέναν απολύτως έλεγχο επάνω της. Ως πότε, άραγε, θα ανέχεται το βιασμό από τα παιδιά Της;

Τα περισσότερα διηγήματα αυτής της ανθολογίας έχουν γραφτεί για να τονίσουν αυτό ακριβώς το πράγμα, πόσο μικρός, δηλαδή, και ανήμπορος είναι στην ουσία ο άνθρωπος μπροστά στη Φύση, αλλά και πόσο ευτυχισμένα θα μπορούσε να ζήσει αν προσπαθούσε να εναρμονιστεί μαζί της. Αυτό δεν σημαίνει, ασφαλώς, πως πρέπει να εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια

για πρόοδο. Απλά, πως υπάρχουν και άλλα εναλλακτικά μονοπάτια για εκεί, εκτός από αυτό που ακολουθεί. Σήμερα, μας δίνονται ακόμα ευκαιρίες.

Αύριο, μπορεί να μην τις έχουμε πια.

Θωμάς Μαστακούρης
Αθήνα, 1992

ΕΝΑΣ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΧΡΟΝΟΜΗΧΑΝΗ ΜΟΥ

του Λάρι Νίβεν

Όσοι από εσάς είστε τακτικοί αναγνώστες των ανθολογιών της ΩΡΟΡΑ, θα θυμάστε τον Σβετζ, τον κωμικοτραγικό ήρωα των ταξιδιών στο χρόνου που τρεις συνεχόμενες περιπέτειές του δημοσιεύθηκαν στις ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗΣ ΣΑΤΙΡΑΣ. Τα διηγήματα αυτά με το έντονο οικολογικό τους περιεχόμενο, είχαν τόση επιτυχία που ο Λάρι Νίβεν έγραψε μια ακόμα ιστορία με πρωταγωνιστή τον ταλαίπωρο κυνηγό ζώων από το μέλλον. Σ' αυτήν εδώ, ο Σβετζ ανακαλύπτει πως στη διάσταση που έχει βρεθεί, η εξέλιξη της νοημοσύνης αποτέλεσε προνόμιο και επίτευγμα μιας άλλης ράτσας ζώων. Τι συμβαίνει με τους ανθρώπους σ' αυτόν τον κόσμο; Πώς λέτε να νιώθουν τα πρόβατα στον δικό μας;

Θ.Μ.

Ο παλιός κλωβός προέκτασης δεν είχε ιδιαίτερα ευαίσθητα όργανα εντοπισμού, αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Ο Σβετζ δεν αναζητούσε κάποιο συγκεκριμένο ζώο που είχε εκλείψει. Ο Ρα Τσεν του είχε πει να φέρει πίσω ότι έβρισκε.

Ο Σβετζ είχε οδηγήσει τον κλωβό στην προβιομηχανική Αμερική, κάπου στο μέσο της ηπείρου και γύρω στο 1000 Π.Α (Προ της Ατομικής Εποχής). Λίγοι άνθρωποι, πολλά ζώα. Ίσως να έβρισκε κανένα βίσωνα.

Όταν έβγαλε το κεφάλι του έξω, είδε γύρω του ένα απέραντο λευκό τοπίο.

Ο Σβετζ δεν είχε σχεδιάσει να φτάσει στα μέσα του χειμώνα. Για μια στιγμή σκέφτηκε να κινηθεί και πάλι μέσα στο ρεύμα του χρόνου και να δοκιμάσει την τύχη του σε μια νέα ημερομηνία. Ωστόσο, το κύκλωμα του χρονοδιακόπτη ήταν καινούργιο και ο Σβετζ δεν ήθελε να είναι ο πρώτος που θα το δοκιμάσει.

Εκτός αυτού, ένα ταξίδι στο παρελθόν κόστιζε πάνω από ένα εκατομμύριο μονάδες. Αν χρησιμοποιούσε τον χρονοδιακόπτη, το κόστος θα διπλασιαζόταν κι αυτό δεν θα άρεσε καθόλου στον Ρα Τσεν.

Ήδη είχε αρχίσει να τουρτουρίζει καθώς άνοιγε την πόρτα. Μια λευκή μορφή αναπήδησε μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά του.

Ο Σβετζ της έρριξε έναν κρύσταλλο διαλυτού αναισθητικού.

Χρησιμοποιήσε το ραβδί πτήσης για να φτάσει μέχρι το σημείο που είχε πέσει το πλάσμα. Τώρα που το ζώο δεν κινιόταν πια, δυσκολεύτηκε πολύ να το βρει. Είχε το χρώμα του χιονιού, εκτός από το ανοιχτό στόμα του που ήταν κόκκινο και τα μαύρα του πέλματα. Ο Σβετζ το αναγνώρισε. Ήταν ένας αρκτικός λύκος.

Θα ταίριαζε καλά στο Ζωοολογικό Κήπο. Ο Σβετζ θα συμβιβαζόταν με οτιδήποτε, αρκεί να έφευγε γρήγορα από εκείνη την παγωμένη ερημιά. Ένιωθε ασυνήθιστα ικανοποιημένος με τον εαυτό του. Ήταν μια γρήγορη και εύκολη αποστολή.

Ξαναγυρίζοντας στον κλωβό, έρριξε το ζώο μέσα σε κάτι που έμοιαζε με διαφανή πλαστική σακκούλα και τη σφράγισε. Στη συνέχεια, έδεσε το λύκο με λουριά πάνω σε έναν από τους καμπυλωτούς τοίχους του κλωβού προέκτασης. Εκείνος δέθηκε απέναντί του και προσπάθησε να χαλαρώσει, καθώς ο κλωβός απλωνόταν προς μια κατεύθυνση κάθετη προς όλες τις υπόλοιπες κατευθύνσεις.

Η βαρύτητα μετατοπίστηκε παράξενα.

Το κεφάλι του Σβετζ ήταν σκεπασμένο από μια διαφανή φούσκα, που το χείλος της ήταν κολλημένο γύρω από το δέρμα του λαιμού του. Ο Σβετζ την τράβηξε και την έβγαλε. Το σύστημα του εξαερισμού είχε τεθεί σε λειτουργία και δεν θα χρειαζόταν πια το φίλτρο.

Ο λύκος, όμως, θα το χρειαζόταν. Δεν θα μπορούσε να αναπνεύσει τον βιομηχανικό αέρα. Χωρίς το φίλτρο που θα αφαιρούσε τα δηλητηριώδη αέρια, θα πέθαινε από ασφυξία. Οι λύκοι ήταν ένα είδος που είχε εκλείψει στον κόσμο του Σβετζ.

Γύρω από τον κλωβό, ο χρόνος έτρεχε αφηνιασμένα. Στο εσωτερικό του, περνούσε απελπιστικά αργά. Κουρνιασμένος μέσα στην εσοχή του κλωβού, ο Σβετζ παρατηρούσε το λύκο που τώρα φαινόταν να έχει κολλήσει στην οροφή.

Ο Σβετζ δεν είχε δει ποτέ αληθινό λύκο. Είχε μονάχα δει ζωγραφιές του σε παιδικά βιβλία, αλλά ακόμα κι αυτά ήταν κλεμμένα από το μακρινό παρελθόν. Γιατί, λοιπόν, ο λύκος του φαινόταν τόσο γνώριμος;

Ήταν ένα ογκώδες ζώο, πιθανώς το ίδιο μεγαλόσωμο με τον Χάνβιλ Σβετζ που ήταν ένας αδύνατος και λεπτοκόκκαλος τύπος. Τα πλευρά του ανεβοκατέβαιναν κι η γλώσσα του κρεμόταν έξω κατακόκκινη, ανάμεσα στα άσπρα μυτερά του δόντια.

Ο Σβετζ θυμήθηκε· έμοιαζε με τα σκυλιά. Τα σκυλιά στο ζωολογικό κήπο ήταν μέσα σε ένα γυάλινο κλουβί που απέξω έγραφε:

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ήταν τα μόνα ζώα που μπορούσαν να αναπνεύσουν τον αέρα της εποχής και έτσι δεν ήταν υποχρεωμένοι να τα έχουν μέσα σε σφραγισμένα κλουβιά.

Η διάσωσή τους ήταν έργο ενός και μόνο ανθρώπου. Ο Λόρενς Γουός Πόρτερ είχε ζήσει στο τέλος της Βιομηχανικής Περιόδου, κάπου ανάμεσα στο 50 και το 100 της Μετατομικής Εποχής,

όταν δισεκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα πέθαιναν από παθήσεις του πνεύμονα και λίγα μόνο εκατομμύρια κατάφερναν να προσαρμοστούν. Ο Πόρτερ είχε αποφασίσει να σώσει τα σκυλιά.

Γιατί τα σκυλιά; Τα κίνητρά του δεν είναι γνωστά, αλλά η μέθοδός του ήταν μεγαλοφυής. Είχε αποκτήσει μέλη από κάθε ράτσα σκυλιού στον κόσμο και τα διασταύρωνε μεταξύ τους σχεδόν σε όλη τη διάρκεια της ζωής του.

Ποτέ δεν θα ξαναγινόταν διαγωνισμός καθαρόαιμων σκύλων. Δεν είχε απομείνει στον κόσμο ούτε ένας σκύλος ράτσας. Ωστόσο, οι διασταυρώσεις είχαν δημιουργήσει μια νέα γενιά σκύλων που μπορούσαν να αναπνεύσουν τον βιομηχανικό αέρα, τόσο πλούσιο σε οξείδια του άνθρακα και του αζώτου και γεμάτο με οσμές βενζίνης και θεϊκού οξέως.

Τα σκυλιά βρίσκονταν πίσω από το γυαλί γιατί οι άνθρωποι τα φοβόνταν. Όλα τα άλλα είδη ζωής είχαν χαθεί, κι ο κόσμος του 1100 μ.Α. δεν ήταν συνηθισμένος στα ζώα.

Λύκοι και σκύλοι...ήταν το ένα είδος πρόγονος του άλλου;

Ο Σβετζ κοίταξε τον κοιμισμένο λύκο και συλλογίστηκε. Είχε ομοιότητες αλλά και διαφορές με το σκύλο. Οι σκύλοι έκαναν χαρές στα παιδιά και κουνούσαν την ουρά τους πίσω από το γυαλί, όταν τα παιδιά τους χαιρετούσαν. Φαίνονταν να συμπαθούν τους ανθρώπους. Αυτός ο λύκος, όμως, ακόμα και ναρκωμένος...

Ο Σβετζ ρίγησε. Απ' όλα τα πράγματα που μισούσε στη δουλειά του, το χειρότερο ήταν η επιστροφή μαζί με ένα παράξενο και επικίνδυνο ζώο. Την πρώτη φορά που το είχε κάνει, ένα αιχμαλωτισμένο άλογο του είχε προξενήσει σοβαρές ζημιές στον πίνακα ελέγχου. Στην τελευταία του αποστολή, μια κλοτσιά από στρουθοκάμηλο του είχε κοστίσει τρία σπασμένα πλευρά.

Ο λύκος είχε αρχίσει να αναδεύεται ανήσυχα...και κάτι στο σώμα του άλλαζε.

Το μουσούδι του ζώου του φαινόταν πιο μικρό... τα πόδια του είχαν επιμηκυνθεί παράξενα. Τα πέλματά του μάκραιναν και πλάταιναν. Η ανάσα του Σβετζ κόπηκε.

Δεν είχε κοπεί μόνο εξαιτίας του θεάματος του λύκου. Ο Σβετζ πέθαινε από ασφυξία. Άρπαξε το φίλτρο αέρα και ρίχτηκε στον πίνακα ελέγχου.

Ο Σβετζ βγήκε τρεκλίζοντας από τον κλωβό προέκτασης, έκανε τρία βήματα και σωριάστηκε. Από πίσω του, αόρατα αέρια ξεχύθηκαν στην ατμόσφαιρα.

Ο ήλιος έδυε μέσα σε μαβιά σύννεφα.

Ο Σβετζ, ξαπλωμένος στο έδαφος, χτυπιόταν και προσπαθούσε να πάρει ανάσα. Από κάτω του υπήρχε ένα χαλί εξωτερικού χώρου, πράσινο και υγρό, που μύριζε παράξενα. Ο Σβετζ δεν αναγνώρισε τη μυρωδιά, αλλά αμέσως κατάλαβε πως το χαλί ήταν ζωντανό. Εκείνη τη στιγμή, βέβαια, ήταν το τελευταίο που τον ενδιέφερε. Το μόνο που ήξερε ήταν πως το σύστημα εξαερισμού του κλωβού είχε προσπαθήσει να τον σκοτώσει και παρά λίγο να το πετύχει.

Την είχε γλιτώσει παρά τρίχα. Είχε περάσει πια το 30 μ.Α. όταν χάλασε ο εξαερισμός. Θυμόταν πως είχε αρπάξει τον μοχλό του χρονοδια-

κόπτη και περίμενε. Ο απαίσιος αέρας κολλούσε στο λαρύγγι του και προσπαθούσε να του το γδάρει. Περίμενε να περάσουν είκοσι χρόνια, νιώθοντας το κάθε δευτερόλεπτο σαν αιωνιότητα. Στο 50 μ.Α. κατέβασε τον χρονοδιακόπτη και πετάχτηκε μισοπνιγμένος από τον κλωβό.

Το άλογο φταίει, σκέφτηκε ο Σβετζ, χωρίς έκπληξη. Το άλογο είχε διαπεράσει με το μυτερό του κέρατο τον πίνακα ελέγχου του κλωβού πριν από τρία χρόνια. Οι συντηρητές υποτίθεται πως τον είχαν επισκευάσει.

Κάτι θα πρέπει να είχε φθαρεί.

Έτσι που με κοιτούσε κάθε φορά που περνούσα μπροστά από το κλουβί του, έπρεπε να το φανταστώ πως μου την είχε στημένη σκέφτηκε ο Σβετζ.

Ένιωσε το φίλτρο γύρω από το κεφάλι του και ανακάθισε ξαφνιασμένος.

Παντού γύρω του υπήρχε πρασινάδα. Το υγρό χαλί από κάτω του ήταν ζωντανό και ξεφύτρωνε από το μαύρο έδαφος. Μια περίεργη κολώνα έβγαινε μέσα από το έδαφος και στην κορυφή της άνοιγε σε ένα συνονθύλευμα από κόκκινα και κίτρινα κομμάτια χαρτί. Άλλα τσαλακωμένα χρωματιστά χαρτάκια ήταν απλωμένα γύρω από τη βάση της κολώνας. Κάτι που δεν ήταν αεροσκάφος πετούσε πάνω από το κεφάλι του. Ήταν ένα μικροσκοπικό πλάσμα που τσιτσίριζε.

Όλα ήταν ζωντανά. Μια προβιομηχανική ζούγκλα.

Ο Σβετζ έβαλε γρήγορα το φίλτρο γύρω από το κεφάλι του και ίσιωσε βιαστικά τις άκρες του γύρω από το λαιμό του για να το σφραγίσει. Μό-

νο από τύχη δεν είχε λυποθυμίσει ακόμα. Περίμενε μέχρι που το φίλτρο να φουσκώσει γύρω από το κεφάλι του. Η μεμβράνη του διέθετε επιλεκτική διηθητικότητα και επέτρεπε μόνο στα κατάλληλα αέρια να μπαίνουν και να βγαίνουν, μέχρι που το μείγμα του αέρα να γίνει...

Ο Σβετζ άρχισε πάλι να ασφυχτιά και πέταξε τρομαγμένος το φίλτρο από πάνω του. Πρώτα το σύστημα εξαερισμού και τώρα αυτό! Μήπως κάποιος είχε προξενήσει βλάβη και στα δύο; Το χρονόμετρο έδειχνε κι αυτό λάθος ημερομηνία. Θα πρέπει να βρισκόταν τουλάχιστον 100 χρόνια πριν από το 50 μ.Α.

Κάποιος είχε αποπειραθεί να τον σκοτώσει.

Κοίταξε φοβισμένα γύρω του. Στην ανηφοριά, πέρα από το πλατύ χαλί, είδε ένα γωνιώδες κτίριο με κάθετες πλευρές, βαμένο πράσινο. Έπρεπε να είναι τεχνητό. Ίσως υπήρχαν άνθρωποι εκεί. Θα μπορούσε...

Όχι, δεν θα μπορούσε να ζητήσει βοήθεια. Ποιός θα τον πίστευε, αλλά και ποιός στ' αλήθεια θα μπορούσε να τον βοηθήσει; Η μοναδική του ελπίδα ήταν ο κλωβός προέκτασης. Δεν του έμενε πολύς χρόνος.

Ο κλωβός ήταν μερικά μέτρα μακριά του, με την είσοδό του σαν μαύρο κύκλο στη μια κυρτή πλευρά του. Η άλλη πλευρά φαινόταν να σβήνει στο χώρο. Ήταν προσαρτημένη ακόμα στο κεντρικό τμήμα της χρονομηχανής, στο 1103 μ.Α., κατά μήκος μιας κατεύθυνσης που τα μάτια δεν μπορούσαν να ακολουθήσουν.

Ο Σβετζ πήγε ως την πόρτα και δίστασε. Η μόνη λύση θα ήταν να αχρήστευε με κάποιο τρόπο

το σύστημα εξαερισμού. Θα κρατούσε την αναπνοή του και μετά...

Η μυρωδιά των μολυσμένων αερίων είχε χαθεί.

Ο Σβετζ μύρισε τον αέρα. Είχε πραγματικά χαθεί. Το σύστημα εξαερισμού είχε εξαντλήσει όλα του τα αέρια στην ατμόσφαιρα. Δεν υπήρχε πια ανάγκη να το καταστρέψει. Ένιωσε να ζαλίζεται από την ανακούφιση.

Μπήκε μέσα.

Όταν είδε το φίλτρο σκισμένο και άδειο, θυμήθηκε τον λύκο. Ύστερα, σήκωσε το βλέμμα, και είδε τον εισβολέα από πάνω του, καλυμμένο από πυκνό λευκό τρίχωμα, με τα κίτρινα μάτια του να γυαλίζουν και τα γαμψά νύχια στα χέρια του έτοιμα να ξεσκίσουν.

Η περιοχή ήταν σκοτεινή. Στην ανατολή έφεγγαν λίγα αστέρια, αν και η δύση είχε ακόμα ένα βαθυκόκκινο χρώμα. Παράξενα αρώματα γέμιζαν τον αέρα. Ένα ολόγιομο φεγγάρι σηκωνόταν στον ουρανό.

Ο Σβετζ συνέχισε να ανεβαίνει τη λοφοπλαγιά, τρεκλίζοντας και παραπατώντας.

Το σπίτι στην κορυφή του λόφου ήταν παλιό, μεγάλο σαν οικοδομικό τετράγωνο και δυόροφο. Απλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις, λες κι ήταν κτισμένο από έναν παρανοϊκό αρχιτέκτονα που η διάθεσή του άλλαζε κάθε τόσο. Στα ψηλότερα παράθυρα υπήρχαν σκαλιστά σιδερένια κάγγελα, όλα βαμένα με το ίδιο σκουροπράσινο χρώμα. Τα πατζούρια ήταν ξύλινα, κι ήταν κι αυτά βαμένα με έναν διαφορετικό τόνο του πράσινου. Ήταν όλα κλειστά, κι από πουθενά δεν ξέφευγε το παραμικρό φως.

Η πόρτα ήταν φτιαγμένη για κάποιον με ύψος τέσσερα μέτρα. Το χερούλι ήταν τεράστιο. Ο Σβετζ το έπιασε και με τα δυο του χέρια κι έβαλε όλη του τη δύναμη, αλλά και πάλι δεν κατάφερε να το γυρίσει. Βόγγηξε. Κοίταξε τριγύρω μήπως βρει κάποια κάμερα, αλλά δεν είδε τίποτα. Πώς θα ειδοποιούσε τους ένοικους ότι ήταν απ' έξω; Δεν υπήρχε καν κουδούνι.

Ίσως και να μην ζούσε κανένας μέσα. Δεν μπορούσε να ξέρει τι είδους κτίριο ήταν αυτό. Ήταν πολύ μεγάλο για να κατοικεί μέσα μια οικογένεια και πολύ μακρόστενο για να είναι ξενοδοχείο ή πολυκατοικία. Μήπως ήταν αποθήκη ή εργοστάσιο; Αλλά αν ναι, τότε τι μπορούσαν να φτιάχνουν ή να αποθηκεύουν εκεί μέσα;

Ο Σβετζ κοίταξε πίσω προς τον κλωβό προέκτασης. Μπορούσε να διακρίνει αμυδρά τα φώτα στο εσωτερικό του. Είδε επίσης και κάτι να κινείται πάνω στο ζωντανό πράσινο χαλί του λόφου.

Χλωμές μορφές.

Έρχονταν προς το μέρος του;

Ο Σβετζ άρχισε να χτυπάει την πόρτα με τις γροθιές του. Τίποτα. Ύστερα διέκρινε ψηλά στην πόρτα ένα χρυσωπό μεταλλικό αντικείμενο, περίτεχνα σκαλισμένο. Κατάφερε να το φτάσει, το τράβηξε και το άφησε να πέσει. Έβγαλε έναν έντονο μεταλλικό ήχο.

Έπιασε το ρόπτρο και με τα δυο χέρια κι άρχισε να το χτυπάει με δύναμη πάνω στη βάση του. Κάποιος θα έπρεπε να τον ακούσει.

Κάτι σφύριξε δίπλα στο αυτί του και χτύπησε με δύναμη πάνω στην πόρτα. Ο Σβετζ γύρισε με τρομαγμένα μάτια και κατάφερε την τελευταία στιγμή να αποφύγει μια πέτρα μεγάλη σαν τη

γροθιά του. Οι άσπρες μορφές τον είχαν πλησιάσει. Τα πλάσματα ήταν δίποδα και περπατούσαν καμπουριασμένα.

Έμοιαζαν ταυτόχρονα με ανθρωπους αλλά και με ζώα.

Η πόρτα άνοιξε.

Ήταν νεαρή, ίσως γύρω στα δεκάξι. Το δέρμα της ήταν πολύ χλωμό και τα μαλλιά όπως και τα φρύδια της κατάλευκα και πανέμορφα. Το ρούχο που φορούσε την σκέπαζε από το λαιμό μέχρι τους αστραγάλους, αλλά άφηνε τα μπράτσα της γυμνά. Φαινόταν νυσταγμένη και θυμωμένη καθώς άνοιγε την τεράστια, βαριά πόρτα- μόνο με το ένα χέρι της, όπως πρόσεξε ο Σβετζ.

«Βοήθησέ με», της είπε ο Σβετζ.

Τα μάτια της γούρλωσαν και τα αυτιά της κουνήθηκαν. Είπε κάτι που ο Σβετζ δυσκολεύτηκε να καταλάβει, γιατί είχε μιλήσει στα αρχαία αμερικάνικα.

«Τι πλάσμα είσαι εσύ»;

Ο Σβετζ δεν μπορούσε να την παρεξηγήσει. Ακόμα και σε καλή κατάσταση, τα ρούχα του δεν ταίριαζαν με αυτή την ιστορική περίοδο. Η μπλούζα του, όμως, ήταν σκισμένη μέχρι τον αφαλό, το ίδιο και το δέρμα του. Τέσσερις παράλληλες ματωμένες γραμμές διέτρεχαν κάθετα το πρόσωπο και το στήθος του.

Η Ζίρα του είχε δώσει μαθήματα αρχαίων αμερικάνικων. Έτσι, μπόρεσε να πει, αργά και προσεκτικά: «Είμαι ταξιδιώτης. Ένα ζώο, κάποιο τέρας, μου άρπαξε το όχημά μου».

Εκείνη μπόρεσε τελικά να καταλάβει τα λόγια του. «Ταλαίπωρε! Τι είδους ζώο»;

«Έμοιαζε με άνθρωπο, αλλά ήταν σκεπασμέ-

νο με τρίχες, είχε ένα φριχτό πρόσωπο και τεράστια νύχια».

«Διακρίνω τα σημάδια τους».

«Δεν ξέρω πώς κατάφερε να μπει μέσα. Εγώ...» Ο Σβετζ ρίγησε. Δεν μπορούσε να της πει αυτό που σκεφτόταν. Η ιδέα του πως ο λύκος είχε μετατραπεί σε ένα αιμοδιψές ανθρωποειδές τέρας ήταν εντελώς παράλογη. «Με χτύπησε μόνο μια φορά στο πρόσωπο. Θα μπορούσα να τον πετύχω με κάποιο όπλο. Έχεις κανένα μπαζούκας»;

«Τι αστεία λέξη! Δεν το νομίζω. Πέρασε μέσα. Σε ενόχλησαν οι τρολς»;. Τον έπιασε από το μπράτσο, τον τράβηξε μέσα και έκλεισε την πόρτα.

Τρολς;

«Είσαι περίεργο άτομο», είπε η κοπέλα, κοιτάζοντάς τον προσεκτικά. «Έχεις παράξενη όψη, παράξενη μυρωδιά και παράξενη περπατησιά. Δεν ήξερα πως υπάρχουν άνθρωποι σαν κι εσένα στον κόσμο. Θα πρέπει να έρχεσαι από πολύ μακριά».

«Πραγματικά», απάντησε ο Σβετζ. Ένιωθε έτοιμος να καταρρεύσει. Ευτυχώς, ήταν τελικά μέσα στο σπίτι και ασφαλής. Τότε, όμως, γιατί οι τρίχες στο σβέρκο του είχαν σηκωθεί όρθιες;

«Με λένε Σβετζ», της είπε. «Εσένα»;

«Ρόνα». Του χαμογέλασε, μη δείχνοντας να τον φοβάται, παρά το περίεργο σουλούπι του. Και θα πρέπει να της φαινόταν περίεργος, γιατί κι εκείνη φαινόταν αλλόκοτη στον Σβετζ. Το δέρμα της ήταν κατάλευκο και τα πλούσια άσπρα μαλλιά της θα ταίριαζαν καλύτερα σε κάποια αιωνόβια. Η μύτη της, που ήταν πολύ πλατιά και

πλακουτσή, θα παραμόρφωνε το πρόσωπο μιας κοινής κοπέλας. Ωστόσο, στη Ρόνα πήγαινε μια χαρά. Τα αυτιά της ήταν πολύ μεγάλα, σχεδόν μυτερά, τα μάτια της σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, και το χαμόγελό της φανέρωνε ένα τεράστιο στόμα... κι όμως, το πρόσωπό της άρεσε στον Σβετζ. Η πίεση του χεριού της ήταν φιλική και ενθαρρυντική, αν και τα νύχια της ήταν αφύσικα μεγάλα και κοφτερά.

«Θα πρέπει να ξεκουραστείς, Σβετζ», του είπε. «Οι γονείς μου θα κάνουν τουλάχιστον άλλη μια ώρα να ξυπνήσουν. Τότε, θα δούμε πώς μπορούμε να σε βοηθήσουμε. Έλα μαζί μου, θα σε πάω σε ένα άδειο κρεβάτι».

Την ακολούθησε μέσα από ένα δωμάτιο στη μέση του οποίου υπήρχε ένα μεγάλο ορθογώνιο τραπέζι και μια διπλή σειρά από ψηλές καρέκλες. Σε μια γωνιά υπήρχε ένας φούρνος μικροκυμάτων και δίπλα του μια πιατέλα με... κόκκινα πράγματα. Ήταν μάλλον κωνικά, το καθένα περίπου στο μέγεθος του μπράτσου ενός δυνατού άντρα, και είχαν στο κέντρο της μιας άκρης τους ένα λευκό στρογγυλό σημάδι. Ο Σβετζ δεν είχε ιδέα τι ήταν, αλλά δεν του άρεσε το χρώμα τους. Φαίνονταν να στάζουν αίμα.

«Με συγχωρείς», είπε η Ρόνα. «Δεν σε ρώτησα αν πεινάς».

Ξαφνικά, ο Σβετζ ένιωσε πείνα. «Έχεις σογιάλευρο»;

«Δεν την ξέρω αυτή τη λέξη. Μήπως είναι αυτό εκεί; Δεν έχουμε τίποτε άλλο».

«Καλύτερα να το ξεχάσουμε». Το στομάχι του Σβετζ αναγούλιαζε στην ιδέα μιας τροφής με τέ-

τοιο χρώμα, έστω κι αν τελικά προερχόταν από κάποιο φυτό.

Η Ρόνα σχεδόν τον κουβαλούσε για να φτάσουν στο δωμάτιο. Ήταν ορθογώνιο και πολύ μεγάλο. Το κρεβάτι ήταν αρκετά φαρδύ, αλλά απείχε μόνο δεκαπέντε εκατοστά από το πάτωμα και δεν διέθετε σκεπάσματα. Τον βοήθησε να καθίσει σε μια γωνιά του. «Υπάρχει μια λεκάνη με νερό πίσω απ' την πόρτα, αν έχεις τη δύναμη να πλυθείς. Καλύτερα, όμως, να ξεκουραστείς. Σε δυο περίπου ώρες, θα σε φωνάξω».

Ο Σβετζ ξάπλωσε αργά στο κρεβάτι. Ένιωσε το δωμάτιο να γυρίζει γύρω του. Την άκουσε να βγαίνει.

Πόσο παράξενη ήταν, αλλά και πόσο αλλόκοτος θα έπρεπε να της φαινόταν ο ίδιος. Ευτυχώς, δεν είχε καλέσει κάποιον να τον εξετάσει. Ένας γιατρός θα αντιλαμβανόταν αμέσως τις διαφορές.

Ο Σβετζ δεν είχε ποτέ φανταστεί πως οι πρωτόγονοι θα ήταν τόσο διαφορετικοί από τους ανθρώπους της εποχής του. Στα χίλια χρόνια που είχαν περάσει μέχρι το δικό του παρόν, θα πρέπει να προσαρμόστηκαν στις αλλοιώσεις του αέρα και του νερού, στα διάφορα χημικά συστατικά των τροφών, στην εξαφάνιση των φυτών και των ζώων, στα υψηλότερα επίπεδα θορύβου, στον πιο περιορισμένο χώρο, στη μεγαλύτερη εξάρτηση από τα φάρμακα... Γιατί, λοιπόν, να μην είναι διαφορετικοί; Ήταν θαύμα και μόνο που η ανθρωπότητα είχε επιβιώσει.

Η Ρόνα δεν είχε δείξει να τον φοβάται, ούτε και τρόμαξε από τις γρατζουνιές στο πρόσωπο και το στήθος του. Τον είχε βοηθήσει χωρίς να

κάνει πολλές ερωτήσεις. Αυτό τον έκανε να τη συμπαθήσει.

Αποκοιμήθηκε.

Ο πόνος από τις γρατζουνιές και τα ρούχα του που κολλούσαν επάνω του, έκαναν τον ύπνο του ανήσυχο. Είχε εφιάλτες. Κάτι μεγάλο και σκιερό, μισός άνθρωπος και μισό ζώο, άπλωνε το νυχωτό του χέρι για να του ξεσκίζει το πρόσωπο. Ξανά και ξανά. Κάποια στιγμή ξύπνησε εντελώς, ενώ ήδη προσπαθούσε να αναγνωρίσει μια βαριά και περίεργη οσμή.

Δεν το κατάφερε. Κοίταξε γύρω του και είδε ένα παράξενο δωμάτιο που φαινόταν ακόμα πιο παράξενο από το χαμηλό ύψος του κρεβατιού. Είχε πανύψηλο ταβάνι και μια σφαίρα που δεν φώτιζε περισσότερο από το ολόγιομο φεγγάρι και που έρριχνε σκιές σε όλο το χώρο. Τα παράθυρα ήταν φραγμένα με σιδερένια κάγγελα κι απ' έξω έβλεπε μόνο το σκοτάδι της νύχτας.

Ήταν θαύμα που είχε ξυπνήσει. Ο προβιομηχανικός αέρας θα έπρεπε να τον είχε σκοτώσει εδώ και ώρες.

Τι μέρα κι αυτή, σκέφτηκε, και προσπάθησε να βγάλει από το μυαλό του την ανάμνηση του πλάσματος μέσα στον κλωβό προέκτασης και να διώξει την εφιαλτική πεποίθηση ότι ο λύκος που είχε αιχμαλωτίσει, είχε μεταμορφωθεί σε αυτό το αλλόκοτο τέρας.

Αυτό ήταν αδύνατον. Τα ζώα δεν μπορούσαν να αλλάξουν έτσι τη μορφή τους. Το πλάσμα θα πρέπει να είχε μπει μέσα την ώρα που ο Σβετζ προσπαθούσε να πάρει αέρα. Ίσως είχε διώξει τον λύκο, ή τον είχε σκοτώσει.

Όμως, υπήρχαν θρύλοι για τέτοιου είδους όντα. Πριν δυο ή τρεις χιλιάδες χρόνια, σ' όλο τον κόσμο λέγονταν ιστορίες για ανθρώπους που μπορούσαν να μεταμορφωθούν σε ζώα και το αντίθετο.

Ο Σβετζ ανακάθισε. Ο πόνος του έσφιξε το στήθος, αλλά μετά τον άφησε. Σηκώθηκε προσεκτικά και προχώρησε προς το μπάνιο.

Δεν δυσκολεύτηκε να ανακαλύψει τη χρήση της βρύσης. Έβρεξε ένα πανί με ζεστό νερό και πήγε να κοιταχτεί στον καθρέφτη. Κάτω από το ξεραμένο αίμα διέκρινε έναν χλωμό, λεπτό νέο, με αραιά ξανθά μαλλιά... και μια παράξενη παραμόρφωση στο μέτωπο και το πηγούνι του. Συμπέρανε πως θα έπρεπε να φταίει η πρωτόγονη κατασκευή του καθρέφτη. Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα. Κάπου δεν είχε ακούσει πως οι πρώτοι καθρέφτες ήταν δισδιάστατοι;

Ένα στριγγό σφύριγμα ακούστηκε έξω από την πόρτα. Ο Σβετζ άνοιξε και είδε μπροστά του τη Ρόνα. «Ευτυχώς, είσαι ξύπνιος», του είπε. «Ο πατέρας κι ο θείος Ρόκι θέλουν να σε δουν».

Ο Σβετζ βγήκε στο χωλ και ένιωσε ξανά τη φευγαλέα μυρωδιά του μόσχου. Ακολούθησε τη Ρόνα κατα μήκος του διαδρόμου που, όπως το δωμάτιό του, ήταν κι αυτός φωτισμένος μόνο με μια παγερή λευκή λάμπα. Αναρωτήθηκε γιατί η οικογένεια της Ρόνα είχε τόσο σκοτεινό σπίτι, αφού είχε δει πως διέθεταν ηλεκτρισμό.

Και γιατί όλοι ήταν κοιμισμένοι ενώ έπεφτε η νύχτα, με το πρόγευμα έτοιμο να τους περιμένει;

Η Ρόνα άνοιξε μια πόρτα και του έκανε νόημα να περάσει.

Ο Σβετζ δίστασε καθώς περνούσε το κατώφλι. Το δωμάτιο ήταν το ίδιο σκοτεινό με τον διάδρομο. Η μυρωδιά του μόσχου ήταν εντονότερη. Αναπήδησε, καθώς ένα χέρι έκλεισε γύρω από το μπράτσο του — ένα παράξενο χέρι, με τρίχες στην παλάμη και σκληρά νύχια που πίεζαν τη σάρκα του. Μια βαριά ανδρική φωνή αντήχησε πίσω του. «Περάστε, κύριε Σβετζ. Η κόρη μου λέει πως είστε ένας ταξιδιώτης που έχει ανάγκη από βοήθεια».

Στο αμυδρό φως ο Σβετζ διέκρινε έναν άντρα και μια γυναίκα να κάθονται σε ψηλά σκαμνιά. Κι οι δυο τους είχαν μαλλιά λευκά σαν της Ρόνα, αλλά της γυναίκας είχαν στη μέση τους μια πλατιά μαύρη λουρίδα. Ένας δεύτερος άντρας έσπρωξε τον Σβετζ να καθίσει σε ένα άλλο σκαμνί. Είχε κι αυτός μαύρα σημάδια: ένα μαύρο φρύδι κι ένα μαύρο μισοφέγγαρο γύρω από το αυτί του.

Η Ρόνα στεκόταν ακριβώς πίσω του. Ο Σβετζ τους κοίταξε όλους, παρατηρώντας πόσο πιο διαφορετικοί ήταν από αυτόν.

Ο τρόμος τον κατέλαβε σαν ένα ισχυρό ναρκωτικό. Ο Σβετζ έπασχε από ξενοφοβία.

Έμοιαζαν όλοι μεταξύ τους. Πλούσια λευκά μαλλιά και φρύδια, μαύρα σημάδια. Στενά μαύρα νύχια, πλατιές επίπεδες μύτες, μεγάλα στόματα, μυτερά κωνικά δόντια, όρθια αυτιά, κίτρινα μάτια, τριχωτές παλάμες.

Ο Σβετζ κάθισε βαριά πάνω στο σκαμνί.

Ο πιο μεγαλόσωμος αρσενικός, που ήταν ακόμα όρθιος, το πρόσεξε. «Θα πρέπει να είναι η μεγαλύτερη βαρύτητα», υπέθεσε. «Έτσι δεν είναι, Σβετζ; Έρχεσαι από κάποιον άλλο κόσμο. Προφανώς δεν είσαι εντελώς άνθρωπος. Είπες στη Ρόνα πως είσαι ταξιδιώτης, αλλά δεν της διευκρίνησες από πόσο μακριά έρχεσαι».

«Από πολύ μακριά», είπε αδύναμα ο Σβετζ. «Από το μέλλον».

Ο πιο μικρόσωμος άντρας τινάχτηκε. «Από το μέλλον; Είσαι χρονοταξιδιώτης»; Η φωνή του μετατράπηκε σε γρύλλισμα. «Και θέλεις να πεις ότι θα εξελιχθούμε σε πλάσματα σαν κι εσένα»;

Ο Σβετζ ζάρωσε στο κάθισμά του. «Όχι, δεν είπα εγώ τέτοιο πράγμα».

«Και καλά έκανες. Τι συμβαίνει, λοιπόν»;

«Θα πρέπει να ταξίδεψα πλάγια μέσα στο χρόνο. Εσείς προέρχεστε από λύκους κι όχι από πίθηκους, σωστά»;

«Ασφαλώς».

Ο καθισμένος ανδρας τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω. «Τώρα που το λέει, μοιάζει περισσότερο με τρολ παρά με άνθρωπο. Ελπίζω να μην παρεξηγήθηκες, Σβετζ».

Ο Σβετζ, περιτριγυρισμένος από λυκάνθρωπους, προσπάθησε να χαλαρώσει, αλλά δεν τα κατάφερε. «Τι είναι οι τρολ»;

Η Ρόνα κάθισε στην άκρη του σκαμνιού του. «Θα πρέπει να είδες μερικούς έξω. Έχουμε καμιά τριανταριά».

«Πίθηκοι των πεδιάδων», είπε ο πιο κοντόσωμος άνδρας. «Τους έφεραν από την Αφρική, κάπου στα μέσα του περασμένου αιώνα. Είναι καλοί φύλακες και έχουν νόστιμο κρέας, αλλά πρέπει να τους προσέχεις κάπως, γιατί πετάνε πράγματα».

«Συγχωρέστε τους τρόπους μας», είπε ο άλλος άνδρας ξαφνικά. «Δεν συστηθήκαμε ακόμα.

Είμαι ο Φλακί Ρόκι. Αυτοί είναι ο Φλακί Γορέλ, ο αδελφός μου και η Μπρέντα, η γυναίκα του. Την ανηψιά μου την γνωρίζεις».

«Χάρηκα για τη γνωριμία», είπε απρόθυμα ο Σβετζ.

«Και είπες ότι παραστράτησες πλάγια μέσα στο χρόνο»;

«Έτσι νομίζω», είπε ο Σβετζ. «Και μάλιστα, κατά πολύ. Οι θεοί να με λυπηθούν! Είμαι παγιδευμένος. Το άλογο θα φταίει...»

«Άλογο»; τον διέκοψε ο Ρόκι.

«Το άλογο. Τρία χρόνια πριν, ένα άλογο κατέστρεψε τον κλωβό προέκτασης. Υποτίθεται πως τον επιδιόρθωσαν, αλλά κάτι θα συνέβη στο σημείο της επισκευής και ο κλωβός προχώρησε πλάγια στο χρόνο, αντί για μπροστά. Σε έναν κόσμο που το ζωικό είδος που απέκτησε νοημοσύνη ήταν οι λύκοι. Ούτε κι εγώ ξέρω πού θα καταλήξω αν προσπαθήσω να προχωρήσω πάλι στο μέλλον».

Ύστερα, θυμήθηκε. «Τουλάχιστον σ' αυτό το σημείο, μπορείτε να με βοηθήσετε. Κάποιο τέρας έχει καταλάβει τον κλωβό προέκτασης».

«Κλωβό προέκτασης»;

«Είναι το τμήμα της χρονομηχανής που κινείται μέσα στο χρόνο. Θα με βοηθήσετε να διώξω το τέρας»;

«Ασφαλώς», είπε ο Γορέλ, την ίδια ακριβώς στιγμή που ο άλλος έλεγε: «Δεν το νομίζω. Περίμενε μια στιγμή, Γορέλ. Σβετζ, αν διώχναμε το τέρας από τη χρονομηχανή σου, θα σου κάναμε κακό κι όχι καλό. Αν το κάναμε, δεν θα προσπαθούσες να φτάσεις τη δική σου εποχή»;

«Μα, και βέβαια»!

«Έτσι, όμως, το μόνο που θα κατάφερνες θα ήταν να χαθείς ακόμα περισσότερο. Τουλάχιστον, στο δικό μας κόσμο μπορείς να τρως φαγητό και να αναπνέεις τον αέρα. Καλλιεργούμε και φαγώσιμα φυτά για τους τρόλ, και μπορείς να μάθεις να τα τρως κι εσύ».

«Δεν με καταλαβαίνετε! Δεν μπορώ να μείνω εδώ! Πάσχω από ξενοφοβία»!

Ο Ρόκι συνοφρυώθηκε. Τα αυτιά του τεντώθηκαν προς τα μπροστά. «Τι είπες»;

«Φοβάμαι τα νοήμονα πλάσματα που δεν είναι άνθρωποι. Δεν μπορώ να το καταπολεμήσω. Είναι μέσα στο πετσί μου».

«Είμαι σίγουρος πως θα μας συνηθίσεις, Σβετζ».

Ο Σβετζ κοίταξε τους δυο αρσενικούς. Ήταν φανερό ποιος ήταν η κεφαλή του σπιτιού. Η φωνή του Ρόκι ήταν πολύ πιο δυνατή και βαριά από του Γορέλ. Ήταν πιο μεγαλόσωμος από τον άλλο άνδρα και το λευκό του τρίχωμα έπεφτε στους ώμους του σαν χαίτη λιονταριού. Ο Γορέλ δεν είχε κάνει καμιά προσπάθεια να επιβληθεί. Όσο για τις γυναίκες, καμιά απ' τις δυο δεν είχε βγάλει λέξη από τη στιγμή που ο Σβετζ είχε μπει στο δωμάτιο.

Ο Ρόκι ήταν σίγουρα το αφεντικό, και απ' ότι φαινόταν, δεν ήθελε να αφήσει τον Σβετζ να φύγει.

«Δεν με καταλάβατε», είπε απεγνωσμενα ο Σβετζ. «Ο αέρας...» Σταμάτησε.

«Τι έχει ο αέρας»;

«Θα έπρεπε ήδη να με έχει σκοτώσει. Αναρωτιέμαι γιατί δεν συνέβη ακόμα». Το περίεργο ήταν πως είχε πάψει πια να το σκέφτεται. «Θα πρέ-

πει να προσαρμόστηκα», είπε, περισσότερο για να το ακούσει ο εαυτός του. «Αυτό πρέπει να είναι! Ο κλωβός πέρασε πολύ κοντά σε αυτό το ρεύμα της ιστορίας. Η κληρονομικότητά μου άλλαξε. Τα πνευμόνια μου προσαρμόστηκαν στον προ-βιομηχανικό αέρα. Αν δεν είχα τραβήξει τον χρονοδιακόπτη, θα είχα προσαρμοστεί ξανά»!

«Τότε, λοιπόν, μπορείς και αναπνέεις τον αέρα μας», είπε ο Ρόκι.

«Κι όμως, δεν έχω ακόμα καταλάβει πώς. Έχετε βιομηχανίες»;

«Ασφαλώς», είπε έκπληκτος ο Γορέλ.

«Αυτοκίνητα εσωτερικής καύσης και αεροσκάφη; Φορτηγά με πετρέλαιο και πλοία; Χημικά λιπάσματα, εντομοκτόνα...»

«Όχι, τίποτε από αυτά. Τα χημικά λιπάσματα μολύνουν το νερό. Τα μόνα εντομοκτόνα που είχαμε βρωμούσαν τόσο πολύ ώστε ποτέ δεν ξεπέρασαν το πειραματικό στάδιο. Τα περισσότερα οχήματά μας κινούνται με μπαταρίες».

«Κάποτε ήταν της μόδας οι μηχανές εσωτερική καύσης», είπε ο Ρόκι. «Αλλά δεν εξαπλώθηκαν πολύ. Μύριζαν πολύ άσχημα, αν και αυτοί που ήταν μέσα δεν το καταλάβαιναν αφού άφηναν τη βρώμα πίσω τους. Στο αποκορύφωμα αυτής της τρέλας, πάνω από διακόσια αυτοκίνητα τριγύριζαν στην πρωτεύουσα μολύνοντας τον αέρα. Τελικά, κάποια νύχτα, οι πολίτες μαζεύτηκαν σε κοπάδι και κομμάτιασαν τα αυτοκίνητα, μαζί με τους ιδιοκτήτες τους».

«Πάντα το έλεγα πως οι άνθρωποι έχουν πιο ευαίσθητες μύτες από τους τρόλ», είπε ο Γορέλ.

«Η Ρόνα πρόσεξε τη μυρωδιά μου πολύ πριν εγώ νιώσω τη δική της. Ρόκι, αυτή η συζήτηση

δεν μας βγάζει πουθενά. Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι μου. Έχω μάλλον προσαρμοστεί στον αέρα, αλλά υπάρχουν και άλλοι παράγοντες. Το φαγητό, για παράδειγμα. Δεν έχω φάει ποτέ τίποτε άλλο εκτός από σογιάλευρο. Όλα τα άλλα εξαφανίστηκαν πολύ καιρό πριν γεννηθώ εγώ.

Ο Ρόκι έσεισε το κεφάλι. «Ό,τι και να κάνεις, Σβετζ, η χαλασμένη χρονομηχανή σου θα σε μεταφέρει απλά σε ακόμα πιο παράξενους τόπους. Θα πρέπει να υπάρχουν χίλιοι τρόποι για να καταστραφεί αυτός ο κόσμος. Τι θα γίνει αν καταλήξεις σε μια τέτοια περίοδο; Ή, αν μόλις πέρασες ξυστά από μια τέτοια»;

«Μα...»

«Εδώ, θα σε έχουμε σαν επίτιμο φιλοξενούμενο. Σκέψου πόσα πράγματα θα μπορούσες να μας μάθεις, εσύ που προέρχεσαι από έναν πολιτισμό που μπορεί και κατασκευάζει χρονομηχανές»!

Ώστε αυτός ήταν ο λόγος...

«Αποκλείεται να σας ωφελήσουν τα όσα ξέρω», είπε ο Σβετζ. «Δεν είμαι μηχανικός. Δεν μπορώ να κατασκευάσω τίποτα απολύτως. Εξάλλου, οι παρενέργειες θα σας ήταν πολύ δυσάρεστες. Το μεγαλύτερο μέρος του πολιτισμού μας βασίστηκε στα πετροχημικά και τα πλαστικά. Η καύση του πλαστικού δημιουργεί...»

«Μα ακόμα και τα πιο μεγάλα αποθέματα πετρελαίου δεν μπορεί να κρατήσουν για πάντα. Στην εποχή σου θα πρέπει πια να έχετε ανακαλύψει νέες πηγές ενέργειας». Τα κίτρινα μάτια του Ρόκι φαίνονταν να τον διαπερνούν. «Σαν την ελεγχόμενη τήξη του υδρογόνου».

«Μα δεν ξέρω να σας πω πώς γίνεται»! φώνα-

ξε ο Σβετζ απεγνωσμένα. «Δεν έχω ιδέα από φυσική πλάσματος!»

«Φυσική πλάσματος; Τι είναι πάλι αυτό»;

«Η χρήση ηλεκτρομαγνητικών πεδίων για τον έλεγχο ιονισμένων αερίων. Σίγουρα θα έχετε τέτοιες μεθόδους».

«Δεν έχουμε, αλλά είμαι βέβαιος ότι θα μπορέσεις να μας δώσεις μερικά πολύτιμα στοιχεία. Έχουμε ήδη βόμβες τήξης, όπως και οι φυλές απέναντι από τον ωκεανό... Όμως, αυτά θα τα συζητήσουμε αργότερα». Ο Ρόκι σηκώθηκε. Τα μαύρα νύχια του άφησαν σημάδια στο μπράτσο του Σβετζ. «Ξανασκέψου το, Σβετζ. Νιώσε σαν στο σπίτι σου, αλλά μην βγεις έξω χωρίς συνοδό. Οι τρόλς, βλέπεις».

Ο Σβετζ βγήκε από το δωμάτιο, νιώθοντας το κεφάλι του να γυρίζει. Οι λύκοι δεν θα τον άφηναν να φύγει.

«Σβετζ, χαίρομαι τόσο πολύ που θα μείνεις», είπε εύθυμα η Ρόνα. «Σε συμπαθώ πολύ και είμαι σίγουρη ότι θα σου αρέσει κι εσένα εδώ. Έλα να σου δείξω το σπίτι».

Στο διάδρομο έφεγγε αμυδρά μόνο μια παγερή λευκή σφαίρα, σαν ένα φεγγάρι που το είχαν μεταφέρει στο εσωτερικό του σπιτιού. Τα πλάσματα αυτά ήταν νυχτόβια.

Λύκοι.

«Πάσχω από ξενοφοβία», είπε. «Δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό. Έτσι γεννήθηκα».

«Θα μας συμπαθήσεις σιγά σιγά. Ήδη με έχεις συμπαθήσει λιγάκι, έτσι δεν είναι, Σβετζ»; Άπλωσε το χέρι της και τον έξυσε πίσω από το αυτί. Μια ανατριχίλα ηδονής, απροσδόκητα έ-

ντονης, τον διαπέρασε ολόκληρο, έτσι που άθελά του μισόκλεισε τα μάτια.

«Από 'δω», του είπε.

«Πού πάμε»;

«Σκέφτηκα να σου δείξω μερικούς τρόλ. Σβετζ, στ' αλήθεια κατάγεσαι από αυτά τα πλάσματα; Μου είναι δύσκολο να το πιστέψω».

«Θα σου πω στα σίγουρα όταν τους δω», της απάντησε ο Σβετζ. Θυμήθηκε τον πρωτόγονο του ζωολογικού κήπου. Ήταν κάποτε φυσιολογικός άνθρωπος και είχε μάλιστα τη θέση του Συμβούλου, μέχρι που ο Γενικός Γραμματέας διέταξε να τον γυρίσουν εξελικτικά στο χρόνο.

Πέρασαν από την τραπεζαρία κι ο Σβετζ διέκρινε πράγματα που αναμφίβολα ήταν κόκκαλα μέσα στα πιάτα. Τρεμούλιασε. Οι οικοδεσπότες του είχαν φάει κρέας. Οι τρολς μπορεί να ήταν άμυαλα κτήνη σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά ο Σβετζ δεν μπόρεσε να καταπνίξει τον τρόμο του. Ένιωσε έτοιμος να λιποθυμίσει. Έπρεπε να φύγει απ' αυτό το μέρος.

«Αν νομίζεις πως ο θείος Ρόκι είναι σκληρός, πού να δεις και τον πρεσβευτή της απέναντι ηπείρου», είπε η Ρόνα. «Ίσως τελικά τον γνωρίσεις».

«Έρχεται εδώ»;

«Μερικές φορές». Η Ρόνα έβγαλε ένα βαθύ μουγκρητό μέσα από το λαιμό της. «Δεν τον συμπαθώ καθόλου. Ανήκει σε ένα τελείως διαφορετικό είδος. Σ' αυτό τον τόπο, όπως μας λένε οι δάσκαλοί μας, οι λύκοι εξελίχθηκαν σε ανθρώπους. Γι' αυτούς, ο πρόγονός τους ήταν κάποιο άλλο είδος ζώου».

«Δεν νομίζω πως ο θείος σου θα με αφήσει να

τον συναντήσω, ή θα του μιλήσει ποτέ για μένα», είπε ο Σβετζ, τρίβοντας τα μάτια του και την άλλη στιγμή βόγγηξε.

«Σβετζ, τι σου συμβαίνει;» είπε τρομαγμένη η Ρόνα.

Ο Σβετζ άρχισε να βογγάει σαν να πονούσε. «Τα μάτια μου!» Ψηλάφισε το πρόσωπό του ψηλότερα. «Το μέτωπό μου! Δεν έχω πια μέτωπο!».

«Δεν σε καταλαβαίνω».

Ο Σβετζ ψαχούλεψε όλο του το πρόσωπο με τα δάχτυλα. Τα φρύδια του έμοιαζαν με μια παχιά τριχωτή κάμπια πάνω σε μια χοντρή οστέινη προεξοχή. Από τη βάση της μύτης του, το μέτωπό του έγερνε πίσω σαράντα πέντε περίπου μοίρες. Το πηγούνι του, είχε κι αυτό χαθεί. Το μόνο που είχε απομείνει, ήταν η κανονική καμπύλη του σαγονιού που γινόταν ένα με το λαιμό.

«Μεταμορφώνομαι σε τρολ», είπε ο Σβετζ με τρεμάμενη φωνή. «Ρόνα, αν γίνω τρολ, θα με φάνε;»

«Δεν ξέρω... Θα τους εμποδίσω εγώ, Σβετζ».

«Όχι! Πήγαινέ με στον κλωβό προέκτασης. Αν δεν είσαι εσύ μαζί μου, οι τρολ θα με σκοτώσουν».

«Και τι γίνεται με το τέρας, Σβετζ;»

«Θα είναι πιο εύκολο να το αντιμετωπίσω, τώρα πια. Εσύ απλά πήγαινέ με μέχρι εκεί. Σε ικετεύω».

«Καλά, λοιπόν». Του πήρε το χέρι και τον οδήγησε.

Ο καθρέφτης δεν του είχε πει ψέματα. Άλλαζε, ακόμα κι εκείνη τη στιγμή που μιλούσαν, προσαρμοζόμενος με αυτό το ρεύμα της ιστορίας. Στην αρχή, τα πνευμόνια του είχαν χάσει την

προσαρμοστικότητά τους στον φυσιολογικό αέρα της εποχής του. Σ' αυτό τον τόπο, δεν υπήρχαν βιομηχανίες... αλλά δεν είχε υπήρξε ποτέ και ο *Χόμο σάπιενς*.

Η Ρόνα άνοιξε την πόρτα. Ο Σβετζ μύρισε τον νυχτερινό αέρα. Η αίσθηση της οσμής είχε οξυνθεί υπερβολικά. Μυρίστηκε τους τρολ πριν να τους δει, καθώς έρχονταν προς το μέρος του, ανεβαίνοντας την ανηφοριά. Τα δάχτυλα του Σβετζ κύρτωσαν, γυρεύονταν να κλείσουν γύρω από κάποιο όπλο.

Ήταν τρεις και περικύκλωσαν τον Σβετζ και τη Ρόνα. Ο ένας κρατούσε ένα μακρύ άσπρο κόκκαλο. Στέκονταν όρθιοι, στα δυο τους πόδια, αλλά περπατούσαν λες κι οι πατούσες τους πονούσαν. Ήταν άτριχοι σαν άνθρωποι. Είχαν πιθηκίσια κεφάλια πάνω σε ανθρώπινα κορμιά.

Χόμο άβιλις, ο πίθηκος των πεδιάδων. Ο πρόγονος του ανθρώπου.

«Μην τους δίνεις σημασία», είπε η Ρόνα αδιάφορα. «Δεν θα μας πειράξουν». Άρχισε να κατεβαίνει το λόφο. Ο Σβετζ την ακολούθησε φοβισμένα.

«Δεν ξέρω πού βρήκε αυτό το κόκκαλο», είπε η Ρόνα, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι. «Προσπαθούμε να τα κρατάμε μακριά τους. Τα χρησιμοποιούν σαν όπλα και μερικές φορές χτυπούν ο ένας τον άλλο. Μια φορά, ένας απ' αυτούς άρπαξε τη σιδερένιο κάνουλα της βρύσης του κήπου και σκότωσε μ' αυτήν έναν κηπουρό».

«Εγώ τουλάχιστον, δεν σκοπεύω να πάω να του το πάρω».

«Αυτό το έντονο φως είναι ο κλωβός προέκτασης;»

«Ναι».

«Δεν είμαι σίγουρη πως αυτό που κάνω είναι σωστό, Σβετζ», είπε η Ρόνα, σταματώντας ξαφνικά. «Ο θείος Ρόκι έχει δίκιο. Απλά θα χαθείς περισσότερο. Εδώ, τουλάχιστον, θα σε φροντίζουμε».

«Ο θείος σου κάνει λάθος! Βλέπεις πώς η σκοτεινή πλευρά του κλωβού μοιάζει να χάνεται στο κενό; Είναι ακόμα προσαρμοσμένη στην υπόλοιπη χρονομηχανή. Θα με τραβήξουν πίσω στο χρόνο μου».

«Ώστε έτσι...»

«Δεν μπορώ να ξέρω πόσο παραστράτησα πάνω στα ρεύματα του χρόνου. Ίσως αυτό να συμβαίνει από τότε που εκείνο το παλιοάλογο έχωσε το κέρατό του στον πίνακα ελέγχου. Κανείς δεν το είχε προσέξει μέχρι τώρα. Και γιατί να το προσέξει; Κανείς ποτέ δεν σταμάτησε μια χρονομηχανή στα μισά του δρόμου».

«Σβετζ, τα άλογα δεν έχουν κέρατα».

«Το δικό μου είχε».

Πίσω τους ακούτηκε ένας θόρυβος. Η Ρόνα κοίταξε μέσα στο σκοτάδι που τα μάτια του Σβετζ δεν μπορούσαν να διαπεράσουν. «Κάποιος μας κατάλαβε! Βιάσου, Σβετζ!»

Τον τράβηξε προς τον φωτισμένο κλωβό. Σταμάτησαν ακριβώς απ' έξω.

«Το κεφάλι μου έχει πήξει», ψέλλισε ο Σβετζ. «Η γλώσσα μου μπερδεύεται».

«Τι θα γίνει με το τέρας; Δεν ακούω τίποτα».

«Δεν υπάρχει πια τέρας. Μόνο ένας άνθρωπος που πάσχει από αμνησία. Ήταν επικίνδυνος μόνο στο στάδιο της μεταμόρφωσης».

Εκείνη κοίταξε στο εσωτερικό. «Έχεις δίκιο!

Κύριε, θα μπορούσατε — Σβετζ, δεν φαίνεται να με καταλαβαίνει».

«Πώς να σε καταλάβει; Νομίζει πως είναι ένας λευκός αρκτικός λύκος». Ο Σβετζ μπήκε μέσα. Ο ασπρομάλλης λυκάνθρωπος είχε κολλήσει σε μια γωνία και τους παρατηρούσε επιφυλακτικά. Έμοιαζε πολύ με τη Ρόνα.

Ο Σβετζ πρόσεξε πως χωρίς να το καταλάβει είχε σηκώσει από κάτω το κλαδί ενός δέντρου. Το χέρι του θα πρέπει να είχε ενεργήσει χωρίς να ειδοποιήσει τον εγκέφαλο. Σήκωσε το όπλο του. Ένας παράλογος θυμός άρχισε να τον πλημμυρίζει. Εισβολέας! Τι δουλειά είχε στην περιοχή του Σβετζ;

Ο λυκάνθρωπος πισωπάτησε, με τα λοξά του μάτια τρελαμένα από το φόβο. Ξαφνικά, τινάχτηκε προς την πόρτα και βγήκε έξω τρέχοντας, ενώ οι τρολ τον είχαν πάρει στο κατόπι.

«Ο πατέρας σου ίσως μπορέσει να του μάθει μερικά πράγματα», είπε ο Σβετζ.

Η Ρόνα παρατηρούσε τον πίνακα ελέγχου. «Πώς λειτουργεί αυτό το πράγμα;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι θυμάμαι...» είπε ο Σβετζ, τρίβοντας το μετωπό του που όλο και υποχωρούσε. «Αυτό εδώ κλείνει την πόρτα...»

Η Ρόνα πάτησε το κουμπί και η πόρτα έκλεισε.

«Εσύ δεν έπρεπε να είσαι έξω;»

«Θέλω να έρθω μαζί σου», του είπε η Ρόνα.

«Έτσι, ε;» Του ήταν τρομερά δύσκολο να σκεφτεί. Κοίταξε τον πίνακα ελέγχου. Α-μπε-μπαμπλομ...αυτό να 'ναι;». Ο Σβετζ το πάτησε.

Ελεύθερη πτώση. Η Ρόνα γρύλλισε. Η βαρύτητα επέστρεψε, με κατεύθυνση από το κέντρο

του κλωβού προς τα έξω. Τους τίναξε πάνω στα τοιχώματα.

«Όταν οι πνεύμονές μου επανέλθουν στο φυσιολογικό, μάλλον θα αποκοιμηθώ», είπε ο Σβετζ. «Μην σε ανησυχήσει αυτό». Μήπως έπρεπε να πει και κάτι άλλο στη Ρόνα; Προσπάθησε να θυμηθεί.

Αα, ναι, αυτό ήταν. «Δεν μπορείς να ξαναγυρίσεις πίσω», της είπε. «Ποτέ δεν θα ξαναβρούμε αυτό το ρεύμα της ιστορίας».

«Θέλω να μείνω μαζί σου», είπε η Ρόνα.

«Εντάξει, τότε».

Στα βάθη του όγκου της χρονομηχανής, σχηματίστηκε μια ομίχλη. Συμπυκνώθηκε απότομα και ένα λεπτό μετά, ο κλωβός του Σβετζ ήταν πίσω. Η πόρτα άνοιξε αυτόματα, αλλά ο Σβετζ δεν βγήκε έξω.

Χρειάστηκε να τον βγάλουν σηκωτό, μέσα από έναν αέρα που ήταν γεμάτος από οσμές ζώου και αγριολούλουδων.

«Σε μια στιγμή θα συνέλθει. Βάλτε ένα φίλτρο πάνω από το άλλο πλάσμα», διέταξε ο Ρα Τσεν. Στάθηκε πάνω από τον Σβετζ με τα χέρια σταυρωμένα και περίμενε.

Ο Σβετζ άρχισε να αναπνέει.

Άνοιξε τα μάτια του.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Ρα Τσεν.

Ο Σβετζ ανακάθισε. «Μια στιγμή, να σκεφτώ... Πήγα στην προ-βιομηχανική Αμερική. Τα πάντα ήταν χιονισμένα... Πέτυχα έναν λύκο...»

«Τον έχουμε σε μια μεμβράνη φίλτρου. Τι έγινε μετά;»

«Όχι, ο λύκος το έσκασε. Τον διώξαμε εμείς».

Ύστερα, τα μάτια του Σβετζ γούρλωσαν. «Η Ρόνα!»

Η Ρόνα ήταν ξαπλωμένη στο πλάι μέσα στη μεμβράνη φίλτρου. Το τρίχωμά της ήταν παχύ και πλούσιο, λευκό με μαύρες πιτσιλιές. Έμοιαζε κάπως με λύκο, αλλά ήταν πιο ογκώδης, με μεγάλο κεφάλι, κοντό μουσούδι και μικρή ουρά. Τα μάτια της ήταν κλειστά. Δεν φαινόταν να αναπνέει.

Ο Σβετζ γονάτισε. «Βοηθήστε με να την βγάλω από εδώ μέσα! Δεν μπορείτε να διακρίνετε τη διαφορά ανάμεσα σ' έναν λύκο κι ένα σκύλο;»

«Όχι. Και γιατί έφερες πίσω έναν σκύλο, Σβετζ; Από αυτούς, έχουμε ντουζίνες».

Ο Σβετζ δεν τον άκουγε. Τράβηξε τη μεμβράνη και έσκυψε πάνω από τη Ρόνα. «Νομίζω πως είναι σκύλος. Τουλάχιστον, περισσότερο σκύλος παρά λύκος. Προσαρμόσθηκε στο δικό μας ιστορικό ρεύμα και στο δικό μας είδος αέρα». Ο Σβετζ γύρισε το κεφάλι και κοίταξε το αφεντικό του. «Θα πρέπει να αλλάξουμε τον παλιό κλωβό προέκτασης. Παραστράτησε πλάγια μέσα στο χρόνο».

«Μήπως χαπακιάστηκες την ώρα της δουλειάς;»

«Θα σας τα εξηγήσω όλα...»

Η Ρόνα άνοιξε τα μάτια. Κοίταξε γύρω της πανικόβλητη, μέχρι που είδε τον Σβετζ. Έστρεψε τα χρυσά της μάτια επάνω του γεμάτα απορία.

«Θα σε φροντίσω εγώ, μην ανησυχείς», της είπε ο Σβετζ. Την έξυσε πίσω από το αυτί, χώνοντας τα δάχτυλά του βαθιά μέσα στην απαλή γούνα της. Ύστερα, στράφηκε προς τον Ρα Τσεν. «Ο ζωολογικός κήπος δεν χρειάζεται άλλα

σκυλιά. Μπορεί να μείνει μαζί μου».

«Τρελάθηκες τελείως, Σβετζ; Εσύ να ζήσεις μαζί με ζώο; Αφού τα σιχαίνεσαι!»

«Μου έσωσε τη ζωή. Δεν θα αφήσω κανέναν να την βάλει σε κλουβί».

«Κράτα το, λοιπόν, και ζήσε μαζί του! Δεν νομίζω να έχεις σκοπό να πληρώσεις τα δυο εκατομμύρια μονάδες που μας κόστισε;» Ο Ρα Τσεν έκανε μια χειρονομία απέχθειας. «Καλά, λοιπόν, φέρε μου την αναφορά σου. Και πρόσεχε μη σου ξεφύγει αυτό το ζώο!»

Η Ρόνα σήκωσε τη μύτη της και μύρισε τον αέρα. Ύστερα, ούρλιαξε. Το ουρλιαχτό αντήχησε μέσα στο Ινστιτούτο, κάνοντας όλα τα κεφάλια να γυρίσουν γεμάτα φόβο.

Απορημένος, ο Σβετζ τη μιμήθηκε, και κατάλαβε.

Ο αέρας ήταν κορεσμένος από πετροχημικά και οξείδια του άνθρακα, του άζωτου και του θείου. Ήταν ο βιομηχανικός αέρας που ο Σβετζ ανέπνεε σε όλη τη ζωή του.

Και τώρα, τον σιχαινόταν.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΓΚΡΕΪΓΟΥΟΤΕΡ

του Τζορτζ Μάρτιν

Τι είναι νοημοσύνη, και ποιές μορφές μπορεί να πάρει μέσα σε ένα οικοσύστημα; Είναι δεμένη σε κάποιο συγκεκριμένο υλικό σώμα, ή μπορεί να εξαπλώνεται παντού; Ο Τζορτζ Μάρτιν μας δίνει τη δική του ιδέα για την έννοια της εξωγήινης συλλογικής νοημοσύνης σε αυτό το καταπληκτικό διαστημικό θρίλερ. Ο Λειχήνας της ιστορίας, όπως πιστεύω να συμφωνήσετε κι εσείς, θα μπορούσε να είναι αυτό που άξιζε σε όσους προσπαθούν να αφανίσουν τη φύση ξεχνώντας πως κι αυτοί οι ίδιοι αποτελούν μέρος της. Μια μικρή αποικία του σε κάθε ένα από τα λιγοστά δάση που απόμειναν στην Ελλάδα, θα ήταν σίγουρα η καλύτερη τιμωρία για τους οικοπεδοφάγους και τους εμπρηστές τους.

Θ.Μ.

Οι άνδρες του Σταθμού Γκρέιγουότερ είδαν το αστέρι που έπεφτε και το θεώρησαν κακό οιωνό.

Παρακολουθούσαν αμίλητοι από τον πυργίσκο του λέιζερ, στην κορυφή του κεντρικού πύργου. Η ουρά που άφηνε πίσω του έλαμψε στο βορρά, αποκαλύπτοντας μέσα στη νύχτα τη λεπτή ομίχλη που δημιουργούσαν οι μικροσκοπικοί σπόροι. Τελικά, χάθηκε πίσω από το δυτικό ορίζοντα.

Ο Σέρινταν, ο ζωολόγος με το μεγάλο κεφάλι, ήταν ο πρώτος που μίλησε. «Πάνε κι αυτοί», είπε.

Ο Ντελβέτσιο έσεισε το κεφάλι. «Να μην ακούω τέτοια λόγια!» είπε, γυρίζοντας προς τους υπόλοιπους. Ήταν μαζεμένοι εκεί, πέντε από τους επτά που είχαν απομείνει. Ο Σάντερπέι και ο Μίτερτζ ήταν ακόμα έξω και μάζευαν δείγματα.

«Θα τα καταφέρουν», είπε ο Ντελβέτσιο με βεβαιότητα. «Διέσχισαν τόσο μεγάλο τμήμα του ουρανού, που αποκλείεται να κάηκαν σαν μετεωρίτης. Ελπίζω να μπορέσουμε να εντοπίσουμε το σημείο πτώσης τους με το ραντάρ. Πιθανώς να έχουν γλιτώσει».

Ο Ρέιν, ο νεώτερος από τους άντρες του

Γκρέιγουότερ, σήκωσε τα μάτια από τον πίνακα ελέγχου και ένευσε. «Τους εντόπισα. Είναι θαύμα πώς κατάφεραν να ελαττώσουν ταχύτητα πριν μπουν στην ατμόσφαιρα. Από τα λίγα που άκουσα μέσα από τα παράσιτα, θα πρέπει να έχουν χτυπηθεί άσχημα».

«Αν τελικά ζήσουν, θα βρεθούμε σε πολύ δύσκολη θέση», είπε ο Ντελβέτσιο. «Δεν είμαι σίγουρος τι πρόκειται να ακολουθήσει».

«Εγώ, όμως, είμαι», είπε ο Σέρινταν. «Πρέπει να είμαστε έτοιμοι για μάχη. Αν οποιοσδήποτε επιβιώσει από την πτώση, θα πρέπει να μπορούμε να τον αντιμετωπίσουμε. Ο Λειχήνας θα τους έχει σκεπάσει πριν φτάσουν μέχρι εδώ, και ξέρετε πολύ καλά ότι προς τα εδώ θα στραφούν. Πρέπει να τους σκοτώσουμε».

Ο Ντελβέτσιο κοίταξε τον Σέρινταν με καινούργια απέχθεια. Ο ζωολόγος δεν δίσταζε ποτέ να εκφράσει τις ιδέες του. Έτσι, ο Ντελβέτσιο αναγκαζόταν πάντα να προσπαθεί να δώσει τέλος στις διαφωνίες και τους καυγάδες που ξεκινούσαν συνήθως από τις ιδέες του Σέρινταν. «Έχει κανείς καμιά άλλη πρόταση;» ρώτησε, κοιτάζοντας τους υπόλοιπους.

Ο Ρέιν ήταν πιο αισιόδοξος. «Μπορούμε να προσπαθήσουμε να τους σώσουμε πριν τους καταλάβει ο Λειχήνας». Έδειξε από το παράθυρο το βαλτώδες τοπίο πέρα από το σταθμό. «Θα μπορούσαμε να στείλουμε κάποιο ανεμοσκάφος, να τους μεταφέρουμε στο σταθμό, να τους περάσουμε από αποστείρωση...» Ύστερα, η φωνή του έσβησε και πέρασε τα δάχτυλά του νευρικά μέσα από τα πυκνά μαύρα μαλλιά του. «Απόκλειεται. Θα είναι πάρα πολλοί και πρέπει να κάνουμε πολλά ταξίδια. Με τόσες βαλτονυχτερίδες... δεν ξέρω».

«Το εμβόλιο!» πρότεινε ο Γκράνοβιτς, ο νευρώδης καθηγητής της εξωγήινης ψυχολογίας. «Να τους πάμε μερικά εμβόλια με το ανεμοσκάφος. Έτσι, ίσως μπορέσουν να φτάσουν μέχρι εδώ περπατώντας».

«Το εμβόλιο δεν είναι αποτελεσματικό», είπε ο Σέρινταν. «Ο οργανισμός δημιουργεί σύντομα ανοσία και η προστασία του ξεθυμαίνει. Εξάλλου, ποιος είναι εκείνος που έχει το θάρρος να τους το πάει; Εσύ; Θυμάσαι την τελευταία φορά που στείλαμε έξω ένα ανεμοσκάφος; Οι καταραμένες βαλτονυχτερίδες το έκαναν κομμάτια. Χάσαμε τον Μπλατ και τον Ράιερσον. Ο Λειχήνας μας κρατά καρφωμένους εδώ μέσα κοντά οκτώ μήνες. Τι σε κάνει, λοιπόν, να πιστεύεις πως έτσι ξαφνικά θα επιτρέψει σε ένα ανεμοσκάφος να διανύσει τόσο μεγάλη απόσταση;»

«Πρέπει να δοκιμάσουμε», είπε παθιασμένα ο Ρέιν. Από τον τόνο του, ο Ντελβέτσιο κατάλαβε πως σύντομα θα ξεκινούσε καινούργιος καυγάς. Αν ο Σέρινταν έπαιρνε θέση σε κάποιο ζήτημα, ο Ρέιν έπαιρνε αμέσως την αντίθετη.

«Εκεί έξω είναι συνάνθρωποί μας, ξέρεις», συνέχισε ο Ρέιν. «Νομίζω πως ο Άικ έχει δίκιο. Μπορούμε να τους πάμε μερικά εμβόλια. Τουλάχιστον, υπάρχουν κάποιες πιθανότητες να πετύχουμε. Εμείς μπορούμε να πολεμήσουμε τις βαλτονυχτερίδες, αλλά αυτοί οι ταλαίπωροι δεν έχουν καμιά ελπίδα ενάντια στο Λειχήνα».

«Δεν έχουν ελπίδα έτσι κι αλλιώς», είπε ο Σέρινταν. «Για μας θα πρέπει να ανησυχούμε. Αυτοί είναι ξοφλημένοι. Τώρα πια, ο Λειχήνας ξέρει

πού βρίσκονται. Πιθανότατα τους έχει ήδη επιτεθεί· αν, δηλαδή, έχει γλιτώσει και κανένας απ'την πτώση».

«Αυτό είναι και το πρόβλημά μας», είπε ο Ντελβέτσιο γρήγορα, πριν ο Ρέιν προλάβει πάλι να μιλήσει. «Πρέπει να υποθέσουμε πως ο Λειχήνας δεν θα αφήσει την ευκαιρία να καταλάβει τα σώματά τους και ότι θα τους στρέψει εναντίον μας».

«Σωστά!» είπε ο Σέρινταν, κουνόντας ζωηρά το κεφάλι. «Και μην ξεχνάτε πως δεν έχουμε να κάνουμε με κοινούς ανθρώπους. Αυτό το σκάφος μετέφερε στρατιώτες. Οι επιζώντες θα είναι αρματωμένοι μέχρι τα δόντια. Τι έχουμε εμείς εκτός από τον πυργίσκο του λέιζερ; Κυνηγετικά τουφέκια και όπλα με αναισθητικό. Και μαχαίρια. Ενάντια σε ηχοβόλα, εβδομηνταπεντάρια μάικμάικ κι ένας θεός ξέρει τι άλλο. Αν δεν είμαστε προετοιμασμένοι, τη βάψαμε!»

«Τι λες εσύ, Τζιμ;» ρώτησε ο Γκράνοβιτς. «Έχει δίκιο; Τι πιθανότητες λες πως έχουμε;»

Ο Ντελβέτσιο αναστέναξε. Η αρχηγία δεν ήταν πάντα η πιο αξιοζήλευτη θέση. «Καταλαβαίνω πώς νιώθεις, Μπιλ», είπε, νεύοντας προς τον Ρέιν. «Φοβάμαι, όμως, πως θα πρέπει να συμφωνήσω με τον Σέρινταν. Το σχέδιό σου δεν έχει πολλές πιθανότητες επιτυχίας. Και υπάρχουν μεγαλύτεροι κίνδυνοι. Αν οι επιζώντες έχουν ηχοβόλα και βαριά όπλα, θα μπορέσουν να διαπεράσουν τα τείχη του σταθμού. Ξέρουμε όλοι πολύ καλά τι θα σημαίνει κάτι τέτοιο. Το πλοίο ανεφοδιασμού θα φτάσει σε ένα μήνα. Αν ο Λειχήνας μπει στο σταθμό, τότε η Γη δεν θα χρειάζεται να ανησυχεί πια για τους Φούντι. Ο Λειχήνας

θα δώσει τέλος στον πόλεμο — δεν του αρέσει τα σώματα που εξουσιάζει να πολεμούν αναμεταξύ τους».

Ο Σέρινταν ένευσε ξανά. «Ακριβώς. Άρα θα πρέπει να εξοντώσουμε τους επιζώντες. Είναι ο μοναδικός τρόπος».

Ο Άντριους, ο λιγομίλητος λεπτοκαμωμένος μικροβιολόγος μίλησε για πρώτη φορά. «Θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να τους αιχμαλωτίσουμε», πρότεινε. «Πειραματίζομαι με μεθόδους που σκοτώνουν το Λειχήνα χωρίς να βλάπτουν τα σώματα που έχει καταλάβει. Αν τους κρατούσαμε ναρκωμένους μέχρι να βρω μια λύση...»

«Και πόσα χρόνια θα σου πάρει αυτό;» γαύγισε ο Σέρινταν.

Ο Ντελβέτσιο μπήκε στη μέση. «Όχι. Δεν έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι θα μπορέσουμε να τους αντιμετωπίσουμε με επιτυχία. Όλες οι πιθανότητες είναι με το μέρος τους. Η αιχμαλωσία είναι φανερά αδύνατη».

«Η διάσωση, όμως, δεν είναι!» συνέχισε να επιμένει ο Ρέιν. «Πρέπει να το ρισκάρουμε!». Χτύπησε με τη γροθιά του τον πίνακα του ραντάρ. «Αξίζει τον κόπο!»

«Αυτό το ξεκαθαρίσαμε, Μπιλ!» είπε ο Ντελβέτσιο. «Δεν πρόκειται να γίνει απόπειρα διάσωσης. Είμαστε μόνο επτά και θα πρέπει να πολεμήσουμε ίσως εκατοντάδες — δεν έχω την πολυτέλεια να χάσω οποιονδήποτε σε μια άσκοπη μελοδραματική ενέργεια».

«Άσκοπη και μελοδραματική ενέργεια φαίνεται σε εμένα επτά άνθρωποι να τα βάλουν με εκατοντάδες», είπε ο Ρέιν. «Ειδικά, αφού κατά πά-

σα πιθανότητα θα έχουν γλιτώσει ελάχιστοι».

«Και τι θα γίνει αν έχουν σωθεί όλοι τους;» είπε ο Σέρινταν. «Κι άν όλοι τους έχουν ήδη καταληφθεί από τον Λειχήνα; Σοβαρέψου, Ρέιν. Η σπορόσκονη βρίσκεται παντού. Τη στιγμή που θα αναπνεύσουν αφιλτράριστο αέρα, θα την πάρουν μέσα τους. Σε εβδομήντα δύο ώρες θα έχουν γίνει όπως και τα υπόλοιπα ζώα πάνω σ'αυτόν τον πλανήτη. Κι ύστερα, ο Λειχήνας θα τους στείλει εναντίον μας».

«Ο διάβολος να σε πάρει, Σέρινταν», ούρλιαξε ο Ρέιν. «Μπορεί ακόμα να βρίσκονται στις κάψουλές τους. Μπορεί να μην έχουν καν αντιληφθεί τι έγινε. Ίσως είναι ακόμα κοιμισμένοι. Πώς θες να ξέρω; Αν τους φτάσουμε πριν βγούνε έξω, ίσως καταφέρουμε να τους σώσουμε. Πρέπει να δοκιμάσουμε!»

«Όχι. Άκουσέ με. Η συντριβή σίγουρα θα έκλεισε τα τροφοδοτικά κυκλώματα του σκάφους. Σίγουρα θα έχουν ξυπνήσει. Το πρώτο που θα κάνουν είναι να ελέγξουν τις πληροφορίες τους. Μόνο ο Λειχήνας είναι καταχωρημένος κι έτσι δεν θα ξέρουν καν σε ποιο μέρος βρίσκονται. Το μόνο που θα γνωρίζουν θα είναι πως το Γκρέιγουότερ είναι η μοναδική βάση ανθρώπων επάνω στον πλανήτη. Θα κατευθυνθούν προς το μέρος μας. Θα μολυνθούν και θα γίνουν άβουλα όργανα του Λειχήνα».

«Γι'αυτό θα πρέπει να ενεργήσουμε γρήγορα», είπε ο Ρέιν. «Να εξοπλίσουμε τρία ή τέσσερα ανεμοσκάφη και να ξεκινήσουμε αμέσως. Τώρα».

Ο Ντελβέτσιο αποφάσισε να δώσει τέλος στη συζήτηση. Η τελευταία παρόμοιου είδους είχε

κρατήσει ένα ολόκληρο βράδυ. «Έτσι, δεν βγαίνουμε πουθενά», είπε κοφτά, αγριοκοιτάζοντας τόσο τον Σέρινταν όσο και τον Ρέιν. «Είναι άσκοπο να συζητάμε άλλο το ζήτημα. Το μόνο που θα καταφέρουμε είναι να εξαγριωθούμε ο ένας με τον άλλο. Εξάλλου, είναι αργά». Κοίταξε το ρολόι του. «Ας κάνουμε ένα διάλειμμα έξι ωρών και ας ξαναρχίσουμε την αυγή που θα ήμαστε πιο ψύχραιμοι και λιγότερο κουρασμένοι. Ως τότε, θα έχουν γυρίσει κι ο Σάντερπέι με τον Μίτερτζ. Πρέπει κι αυτοί να εκφράσουν την άποψή τους».

Ακούστηκαν τρία υπόκωφα μουγκρητά συγκατάθεσης αλλά και μια έντονη νότα διαφωνίας.

«Όχι!» είπε ο Ρέιν δυνατά. «Θα είναι πολύ αργά. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο!»

«Μπιλ,-» πήγε να πει ο Ντελβέτσιο.

«Μπορεί να μπει μέσα τους την ώρα που κοιμόμαστε!» συνέχισε ο Ρέιν, σκύβοντας πάνω από τον ανώτερό του. «Πρέπει να κάνουμε κάτι!»

«Όχι», είπε ο Ντελβέτσιο. «Είναι διαταγή. Θα το ξανασυζητήσουμε το πρωί. Κοιμήσου λίγο, Μπιλ».

Ο Ρέιν κοίταξε γύρω του, ζητώντας από τους άλλους υποστήριξη, αλλά δεν βρήκε πουθενά. Αγριοκοίταξε για μια στιγμή τον Ντελβέτσιο και μετά γύρισε και βγήκε από τον πύργο.

Ο ύπνος του Ντελβέτσιο ήταν ανήσυχος. Ξύπνησε τουλάχιστον δυο φορές, τυλιγμένος σε σεντόνια παγωμένα και μουσκεμένα από τον ιδρώτα του. Στον εφιάλτη του έβλεπε πως βρισκόταν έξω από το σταθμό και μάζευε δείγματα για ανάλυση, χωμένος μέχρι τα γόνατα σε γκρι-

ζοπράσινη γλίτσα. Ενώ εργαζόταν, παρακολουθούσε ένα μεγάλο αμφίβιο όχημα που πλατσούριζε στο έλος πλησιάζοντας προς το μέρος του. Καβάλα επάνω του ήταν ένας άνθρωπος, με τα χαρακτηριστικά του κρυμμένα από τη μάσκα του φίλτρου και τη στολή επιβίωσης. Μέσα στο όνειρό του, ο Ντελβέτσιο ένευσε και ο οδηγός του ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Στη συνέχεια κατέβηκε, πλησίασε τον Ντελβέτσιο και αντάλλαξε μαζί του μια θερμή χειραψία.

Από εκείνη τη στιγμή, ο Ντελβέτσιο μπορούσε να δει πίσω από τη διάφανη μάσκα. Ήταν ο Ράιερσον, ο νεκρός γεωλόγος και παλιός του φίλος. Το κεφάλι του, όμως, ήταν αφύσικα πρησμένο και φύτρα Λειχήνα έβγαιναν μέσα από κάθε του αυτί.

Ο εφιάλτης ερχόταν σχεδόν κάθε βράδυ. Μετά την πτώση του ανεμοσκάφους, δεν είχαν καταφέρει να ανακαλύψουν τον Ράιερσον ή τον Μπλατ, αν και ήξεραν από το μέγεθος της σύγκρουσης πως δεν θα έβρισκαν και πολλά απομεινάρια τους. Ωστόσο, ο Ντελβέτσιο τους ονειρευόταν συχνά, και υποπτευόταν πως το ίδιο συνέβαινε και με τους υπόλοιπους.

Ντύθηκε μέσα στα σκοτεινά και προχώρησε προς τον κεντρικό πύργο. Εκείνη την ώρα είχε σκοπιά ο Σάντερπέι, ο υπαξιωματικός τηλεπικοινωνιών. Κοιμόταν στο μικρό ράντσο δίπλα στον πυργίσκο του λέιζερ, εκεί όπου οι ευαίσθητοι μετρητές του σταθμού θα τον ξυπνούσαν αμέσως αν κάτι μεγάλο πλησίαζε την περίμετρο. Το ενισχυμένο κράμα χάλυβα ήταν ένα πολύ σκληρό υλικό, αλλά ο Λειχήνας είχε στη διάθεσή του μερικά πολύ επικίνδυνα πλάσματα. Επιπλέον, υπήρχε και το πρόβλημα του αεραγωγού.

Ο Ντελβέτσιο αποφάσισε να μην ξυπνήσει τον Σάντερπέι και πήγε μέχρι το παράθυρο. Οι μεγάλοι προβολείς που ήταν προσαρμοσμένοι στο τείχος πλημμύριζαν την περίμετρο γύρω από το σταθμό με λευκό φως που έκανε τη λάσπη να φεγγοβολάει αηδιαστικά. Μπορούσε να διακρίνει αιωρούμενους σπόρους να ανατανακλώνται στιγμιαία πάνω στις ακτίνες τους. Φαίνονταν ασυνήθιστα πυκνοί, ειδικά προς τα δυτικά, αλλά θα μπορούσε να είναι μόνο η φαντασία του.

Από την άλλη μεριά, όμως, μπορεί να ήταν ένα σημάδι πως ο Λειχήνας ήταν ανήσυχος. Οι σπόροι έπεφταν πάντα με δεκαπλάσια πυκνότητα γύρω από το σταθμό απ' ότι οπουδήποτε αλλού στην επιφάνεια του πλανήτη. Αυτό ήταν και μια από τις πρώτες ενδείξεις ότι ο καταραμένος Λειχήνας ήταν νοήμων. Και εχθρικός.

Δεν ήξεραν ακόμα πόση νοημοσύνη διέθετε, αλλά για την εχθρότητά του δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ο παρασιτικός Λειχήνας μόλυνε κάθε ζώο πάνω στον πλανήτη και είχε χρησιμοποιήσει τα περισσότερα απ' αυτά για να επιτεθεί στο σταθμό. Ήθελε να τους εξοντώσει. Έτσι, η θύελλα των σπόρων έπεφτε στο Γκρέιγουότερ πάνω από ένα χρόνο. Τα ενεργειακά πεδία πάνω από τα κεφάλια τους τους κρατούσαν έξω και οι θάλαμοι αποστείρωσης σκότωναν όσους κολλούσαν στα οχήματα και στις στολές τους ή περνούσαν μέσα από τους αεραγωγούς. Ο Λειχήνας, όμως, συνέχιζε να προσπαθεί.

Στην άλλη άκρη του δωματίου, ο Σάντερπέι χασμουρήθηκε και ανασηκώθηκε. Ο Ντελβέτσιο γύρισε προς το μέρος του. «Καλημέρα, Ότις».

Ο Σάντερπέι χασμουρήθηκε ξανά, πνίγοντας το χασμουρητό του με το τεράστιο κόκκινο χέρι του. «Καλημέρα», αποκρίθηκε. «Τι συμβαίνει; Ανέλαβες τη βάρδεια του Μπιλ;»

Ο Ντελβέτσιο κοκκάλωσε. «Τι; Υποτίθεται πως έπρεπε να σε αντικαταστήσει ο Ρέιν;»

«Βέβαια», είπε ο Σάντερπέι, κοιτάζοντας το ρολόι. «Μια ώρα πριν. Τον μπάσταρδο! Πιάστηκα να κοιμάμαι πάνω σ' αυτό το πράγμα. Γιατί δεν φέρνουμε κάτι πιο άνετο;»

Ο Ντελβέτσιο δεν τον άκουγε. Αγνόησε τον Σάντερπέι και κινήθηκε γρήγορα προς τον πίνακα ενδοεπικοινωνίας και κάλεσε τον Γκράνοβιτς που ήταν πιο κοντά απ' όλους στη βάση των ανεμοσκαφών.

Του απάντησε μια νυσταγμένη φωνή. «Άικ», είπε ο Ντελβέτσιο, «εδώ Τζιμ. Σε παρακαλώ έλεγξε αμέσως τα ανεμοσκάφη. Μέτρα πόσα είναι».

Ο Γκράνοβιτς επέστρεψε στο ακουστικό σε δυο λεπτά, αν και στον Ντελβέτσιο φάνηκαν πολύ περισσότερα. «Λείπει το νούμερο 5», είπε. Ξαφνικά, φαινόταν να έχει ξυπνήσει εντελώς.

«Γαμώτο!» είπε ο Ντελβέτσιο. Κατέβασε με μανία το ακουστικό και στράφηκε προς τον Σάντερπέι. «Πήγαινε αμέσως στον ασύρματο. Λείπει ένα ανεμοσκάφος. Έλα σε επικοινωνία μαζί του».

Ο Σάντερπέι φαινόταν απορημένος, αλλά υπάκουσε. Ο Ντελβέτσιο στάθηκε από πάνω του και άρχισε να βλαστημάει ενώ εκείνος έψαχνε τις συχνότητες.

Τελικά ήρθε η απάντηση. «Σε ακούω, Ότις». Ήταν ασφαλώς η φωνή του Ρέιν.

Ο Ντελβέτσιο έσκυψε πάνω από τον μεταδότη. «Σου είπα να μην επιχειρήσεις διάσωση!»

Την απάντηση αποτελούσαν ίσα μέρη γέλιου και παράσιτων. «Σοβαρά; Βρε, που να με πάρει και να με σηκώσει. Φαίνεται πως εκείνη τη στιγμή δεν σε πρόσεχα, Τζιμ. Ξέρεις πως με κουράζουν οι ατέλειωτες συζητήσεις».

«Δεν έχω ανάγκη από νεκρούς ήρωες. Γύρνα πίσω!»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω. Αφού, όμως, πρώτα παραδώσω τα εμβόλια. Θα φέρω πίσω όσο πιο πολλούς στρατιώτες μπορώ. Οι υπόλοιποι μπορούν να περπατήσουν. Η ανοσία δεν κρατάει πολύ, αλλά θα πρέπει να προλάβουν, αν έχουν πέσει στο σημείο που υπολογίσαμε».

Ο Ντελβέτσιο βλαστήμησε. «Γύρνα πίσω, χοντροκέφαλε! Ξέχασες τον Ράιερσον;»

«Όχι, βέβαια. Ήταν ο γεωλόγος με την κοιλίτσα, σωστά;»

«Ρέιν!» Η φωνή του Ντελβέτσιο ήταν γεμάτη οργή.

Ένα γέλιο ήρθε σαν απάντηση. «Ηρέμησε, Τζιμ. Θα τα καταφέρω. Ο Ράιερσον ήταν απρόσεκτος κι αυτό κατέστρεψε τον ίδιο και τον Μπλάτ. Εγώ δεν θα την πατήσω. Έχω προσαρμόσει μερικά λέιζερ στο σκάφος. Ήδη καθάρισα δυο από τις βαλτονυχτερίδες που μου επιτέθηκαν. Τις έκανα κάρβουνο, τις χοντροπουτάνες!»

«Δύο! Ο Λειχήνας μπορεί να στείλει εκατοντάδες αν σε μυριστεί. Άκουσέ με, γαμώτο! Γύρνα πίσω!»

«Θα γυρίσω μαζί με τους προσκεκλημένους μου», είπε ο Ρέιν. Ύστερα, με ένα γέλιο, διέκοψε την επικοινωνία.

Ο Ντελβέτσιο ίσιωσε το κορμί και συνοφρυώθηκε. «Συνέχισε να μένεις στη συχνότητα», είπε στον Ότις. «Υπάρχει κάποια πιθανότητα αυτός ο ηλίθιος να τα καταφέρει. Θέλω να με ειδοποιήσεις αμέσως μόλις επιστρέψει». Κατευθύνθηκε προς την άλλη άκρη του δωματίου. «Προσπάθησε να του μιλάς κάθε πέντε λεπτά, αν και μάλλον δεν θα σου απαντάει. Την έχει πατήσει πολύ άσχημα αν το λέιζερ τον προδώσει».

Ξανά, κάλεσε τον Γκράνοβιτς στη βάση. «Ο Τζιμ είμαι πάλι, Άικ. Τι είδους λέιζερ λείπει από το μαγαζί; Περιμένω».

«Δεν είναι ανάγκη», ήρθε η απάντηση. «Το εντόπισα μόλις ανακάλυψα πως έλειπε το ανεμοσκάφος. Ένα από τα μικρά λέιζερ χαμηλής ισχύος που το προσάρμοσε πρόχειρα».

«Ευχαριστώ, Άικ. Σας θέλω όλους συγκεντρωμένους εδώ σε δέκα λεπτά. Έχουμε πολεμικό συμβούλιο».

«Ο Σέρινταν θα χαρεί πολύ».

«Όχι. Ναι. Ίσως». Έκλεισε και μετά κάλεσε τον Άντριους.

Ο μικροβιολόγος έκανε αρκετή ώρα να απαντήσει. «Άρνολντ!» φώναξε ο Ντελβέτσιο εκνευρισμένα, όταν τελικά ο Άντριους σήκωσε το ακουστικό. «Μπορείς να μου πεις τι λείπει από τις αποθήκες;»

Ακολούθησαν μερικά λεπτά σιωπής και μετά ο Άντριους επέστρεψε. «Πολλές ιατρικές προμήθειες. Σύριγγες, επίδεσμοι, εμβόλια, ακόμα και μερικοί σάκοι πτωμάτων. Τι συμβαίνει;»

«Ο Ρέιν έφυγε, κι απ' ό,τι μου λες πρόκειται για μια πραγματική αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας. Τι ποσότητες πήρε;»

«Αρκετά, νομίζω. Δεν πρόκειται, όμως, για αναντικατάστατα πράγματα».

«Εντάξει. Θα συναντηθούμε εδώ σε δέκα... πέντε λεπτά».

«Εντάξει».

Ο Ντελβέτσιο άνοιξε όλα τα κανάλια επικοινωνίας. Ήταν η πρώτη φορά από τότε που τα ερπετά είχαν μαζευτεί έξω απ' τα τείχη του σταθμού. Τότε, ο συναγερμός ήταν απλά προειδοποιητικός. Τώρα, όμως, ήταν κάτι περισσότερο.

«Συνάντηση σε πέντε λεπτά στον πυργίσκο», είπε.

Τα λόγια του γέμισαν το σταθμό, αντηχώντας στους παγερούς του τείχους.

«Αν δεν κάνουμε τα σχέδιά μας τώρα, θα είναι πολύ αργά». Ο Ντελβέτσιο σταμάτησε και κοίταξε τους τέσσερις καθισμένους άνδρες. Ο Σάντερπέι ήταν ακόμα στον ασύρματο, με τα μακριά του πόδια απλωμένα προς το κέντρο του δωματίου.

Κανείς τους δεν φαίνονταν να δίνει ιδιαίτερη προσοχή. Ο Γκράνοβιτς κοιτούσε αφηρημένα από το παράθυρο το Λειχήνα που σκέπαζε όλα τα δέντρα γύρω από το σταθμό. Ο Άντριους έγραφε κάτι σε ένα σημειωματάριο. Φαινόταν να μισοκοιμάται. Ο Νεντ Μίτερτζ, μεγαλόσωμος και ξανθός, έμοιαζε με ένα μπόγο τεντωμένων νεύρων. Ο Μπιλ Ρέιν ήταν ο πιο κοντινός του φίλος. Τη μια χτυπούσε τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι και την άλλη τραβούσε νευρικά το μακρύ τσιγελλωτό μουστάκι του. Το μεγάλο κεφάλι του Σέρινταν κοιτούσε το πάτωμα.

Ωστόσο, όλοι παρακολουθούσαν με τον τρό-

πο τους. Ακόμα κι ο Σάντερπέι, δίπλα στον ασύρματο. Όταν ο Ντελβέτσιο σταμάτησε, μάζεψε τα μακριά του πόδια και άρχισε να μιλάει. «Λυπάμαι που φτάσαμε μέχρι εδώ, Τζιμ», είπε, τρίβοντας τα αυτιά του για να επαναφέρει την κυκλοφορία. «Η κατάσταση ήταν ήδη αρκετά άσχημη και μόνο με τους στρατιώτες εκεί έξω. Τώρα ο Μπιλ πήγε να τους βρει και είναι στην ίδια κατάσταση μαζί τους. Νομίζω πως θα πρέπει να τον ξεγράψουμε και να αρχίσουμε να ανησυχούμε για την επικείμενη επίθεση».

Ο Ντελβέτσιο αναστέναξε. «Είναι δύσκολο να το δεχτώ. Όμως, αν τα καταφέρει, τα κατάφερε. Αν τους βρει, τους βρήκε. Αν έχουν εκτεθεί στην ατμόσφαιρα, σε τρεις ημέρες θα αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του Λειχήνα, είτε πάρουν το εμβόλιο είτε όχι. Αν τους φέρει πίσω, θα τους βάλουμε σε καραντίνα για τρεις μέρες και θα δούμε τι συμπτώματα θα εκδηλώσουν. Αν συμβεί κάτι, τους σκοτώνουμε. Αν όχι, όλα καλά. Θα περιμένουμε και τους υπόλοιπους να έρθουν με τα πόδια και θα ακολουθήσουμε την ίδια τακτική. Μα δεν μπορούμε να ασχολούμαστε με «αν». Το πιο πιθανό είναι οι στρατιώτες να είναι ήδη νεκροί ή μολυσμένοι. Όπως και να 'χει το πράγμα, πρέπει να είμαστε έτοιμοι για το χειρότερο και να ξεχάσουμε τον Ρέιν μέχρι να τον δούμε να επιστρέφει. Αυτό που ζητώ από εσάς τώρα, είναι πρακτικές προτάσεις για το πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε οπλισμένους στρατιώτες που θα τους ελέγχει μια διάνοια που δεν έχουμε ακόμα κατανοήσει».

Κοίταξε ξανά τους άνδρες γύρω του.

Ο Σάντερπέι έβγαλε μια κραυγή έκπληξης και μετά γύρισε προς το μικρόφωνο της κονσόλας.

«Έλα, Μπιλ», είπε, μεταφέροντας τη συνομιλία στο ηχείο του τοίχου. Οι υπόλοιποι μόρφασαν καθώς ο θόρυβος από τα παράσιτα πλημμύρισε το δωμάτιο.

«Αυτό το διαβολεμένο πράγμα στέλνει έντομα καταπάνω μου. Πέφτουν και... πασαλείβουν τα τζάμια... μπαίνουν στα όργανα». Ήταν η φωνή του Ρέιν. Στο βάθος ακουγόταν κάτι σαν τον χτύπος δυνατής βροχής.

«...είδα βαλτονυχτερίδες λίγο πιο πριν... πιθανόν ετοιμάζονται να επιτεθούν. Η βάση του κωλολέιζερ έχει αρχίσει να λασκάρει...» Ακούστηκε ένας υπόκωφος γδούπος. «Έχασα τον πλάγιο έλεγχο... την πέτυχα την μπάσταρδη... ωω, θεέ μου!» Δυο ακόμα υπόκωφοι γδούποι. Ύστερα, ένας ήχος σαν να τρωγόταν μέταλλο.

«...μέσα στα δέντρα. Χάνω... ύψος... βαλτονυχτερίδες... κάτι ρουφήχτηκε από τη μηχανή... δεν έχω καθόλου ενέργεια...».

Μετά, μόνο παράσιτα.

Ο Σάντερπέι, με το λεπτό του πρόσωπο χλωμιασμένο, περίμενε μερικά ακόμα δευτερόλεπτα μέχρι να πειστεί πως δεν θα ακολουθούσε άλλο μήνυμα, έψαξε λίγο τις συχνότητες και μετά έσβησε τη συσκευή.

«Νομίζω πως πρέπει να περιμένουμε κι εμείς κάτι παρόμοιο σε μια δυο μέρες», είπε ο Ντελβέτσιο. «Ο Λειχήνας δεν θα σταματήσει μπροστά σε τίποτα για να καταλάβει νοήμονα ζωή. Μόλις πάρει στον έλεγχό του τους στρατιώτες που γλίτωσαν, θα τους στρέψει προς το σταθμό. Μαζί με όλα τους τα όπλα».

«Θα έπρεπε να έχει μυαλό και να μη βγει έξω

με το ανεμοσκάφος», είπε κοφτά ο Σέρινταν.

Ο Μίτερτζ χτύπησε κάτω το φλυτζάνι του καφέ που κρατούσε και τινάχτηκε όρθιος. «Που να σε πάρει και να σε σηκώσει, Σέρινταν! Δεν μπορείς να κρατήσεις λίγο το στόμα σου κλειστό; Ο Μπιλ σκοτώθηκε εκεί έξω κι εσύ το μόνο που κάνεις είναι να πουλάς εξυπνάδα».

Ο Σέρινταν πετάχτηκε κι εκείνος όρθιος. «Νομίζεις πως τη βρίσκω να ακούω κάποιον να πεθαίνει από τον ασύρματο; Μόνο και μόνο επειδή δεν τον συμπαθούσα; Νομίζεις πως θέλω να πολεμίσω με επαγγελματίες στρατιώτες;» Τους κοίταξε όλους και μετά σκούπισε τον ιδρώτα που κυλούσε στο μέτωπό του με την ανάστροφη της παλάμης του. «Δεν έχω καμιά όρεξη. Έχω χεστεί απ' το φόβο μου. Δεν μ' αρέσει να κάνω αμυντικά σχέδια τη στιγμή που εκεί έξω υπάρχουν πληγωμένοι και ετοιμοθάνατοι χωρίς καμιά ελπίδα βοήθειας».

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Η φωνή του είχε αρχίσει να τρέμει. «Ο Ρέιν ήταν ηλίθιος που επιχείρησε να τους φτάσει. Ίσως, όμως, ήταν ο μοναδικός που άφησε την ανθρωπιά του να μιλήσει. Εγώ ο ίδιος αγνόησα τη φωνή της μέσα μου. Προσπάθησα να σας πείσω να ετοιμαστήτε για μάχη, σε περίπτωση που οι στρατιώτες φτάσουν ως εδώ. Γαμώτο σας! Φοβάμαι να βγω έξω. Φοβάμαι να πλησιάσω τα δείγματα, ακόμα και μέσα στο σταθμό. Είμαι ζωολόγος και δεν μπορώ να δουλέψω. Κάθε ζώο πάνω στον πλανήτη έχει αυτό το... πράγμα μέσα του. Δεν τολμώ να το αγγίξω. Κι ούτε έχω διάθεση να πολεμήσω. Θα αναγκαστούμε να το κάνουμε, όμως. Αργά ή γρήγορα...».

Σκούπισε ξανά το κεφάλι του και κοίταξε τον Ντελβέτσιο. «Ζητώ συγγνώμη Τζιμ... Νεντ... Ζητώ συγγνώμη απ' όλους σας. Απλά δεν μου αρέσουν όλα αυτά όπως δεν αρέσουν και σε σας. Θα πρέπει, όμως, να το κάνουμε». Κάθισε κάτω, δείχνοντας πολύ κουρασμένος.

Ο Ντελβέτσιο έτριψε τη μύτη του και σκέφτηκε για μια ακόμα φορά πως το να είσαι αρχηγός σε τέτοιες περιπτώσεις δεν άξιζε τον κόπο. Ο Σέρινταν ποτέ πριν δεν είχε ανοιχτεί τόσο πολύ. Δεν ήταν σίγουρος με ποιο τρόπο να τον αντιμετωπίσει.

«Εντάξει, Έλντον, δεν πειράζει», είπε τελικά. Ήταν η πρώτη φορά που θυμόταν ο ίδιος — ή κάποιος άλλος από τους άνδρες του σταθμού — να μιλούν στον Σέρινταν με το μικρό του όνομα. «Τα πράγματα δεν είναι εύκολα για κανέναν μας. Ίσως να έχεις δίκιο σχετικά με την ανθρωπιά μας.. Μερικές φορές πρέπει να κάνεις την ανθρωπιά στο πλάι για να σκεφτείς... δεν ξέρω, πάλι».

«Ο Λειχήνας τελικά βρήκε ένα τρόπο να μας εξοντώσει. Μας επιτέθηκε με τα αμφίβια, τις βαλτονυχτερίδες και όλα τα υπόλοιπα πλάσματα. Ακόμα κι αυτή τη στιγμή που μιλάμε, προσπαθεί με τα σκουλίκια που σκάβουν κάτω από τη γη, τα έντομα και τα αρθρόποδα. Οι αυτόματες άμυνες του σταθμού μπορούν να αναλάβουν όλα τα υπόλοιπα. Εμείς χρειάζεται να ανησυχούμε μόνο για τους στρατιώτες.

«Μόνο;» είπε κοφτερά ο Γκράνοβιτς.

«Αυτό και το τι θα κάνουμε αν γκρεμίσουν το τείχος ή διασπάσουν το ενεργειακό πεδίο. Το πεδίο δεν είναι κατασκευασμένο για να αντέχει σε

λέιζερ, ηχοβόλα ή βαριά εκρηκτικά. Απλά προορίζεται για να κρατάει έξω τα έντομα και τα ιπτάμενα πλάσματα. Νομίζω πως ένα από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να κάνουμε είναι να βρούμε τρόπους για να ενισχύσουμε το πεδίο. Ίσως θα πρέπει να πάρουμε ενέργεια από άλλα σημεία του σταθμού. Πάλι, όμως, μας μένουν τα τείχη και οι θάλαμοι εισόδου. Τα πιο αδύναμα σημεία μας. Με δέκα ή είκοσι βολές ενός βαριού όπλου εύκολα θα τα γκρεμίσουν. Πώς μπορούμε να αμυνθούμε;»

«Ίσως δεν χρειαστεί να φτάσουμε ως εκεί», είπε ο Μίτερτζ. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα αναψοκοκκινισμένο και θυμωμένο. Τώρα, όμως, ο θυμός του ήταν στραμμένος προς τον Λειχήνα και όχι προς τον Σέρινταν. «Ίσως πρέπει να τους επιτεθούμε εμείς πρώτοι».

Από εκεί και πέρα, οι προτάσεις ακολουθούσαν η μια την άλλη. Οι μισές ήταν αδύνατες, το ένα τέταρτο απίθανες και οι υπόλοιπες εντελώς παράλογες. Στο τέλος της πρώτης ώρας είχαν ελέγξει τις δυνατότητες των λάκκων, της ναρκοθέτησης και των ηλεκτροφόρων συρμάτων. Για τον Ντελβέτσιο ήταν η πιο παράξενη συζήτηση που είχε ακούσει στη ζωή του. Ήταν γεμάτη από την τρέλα που κυριεύει τους ανθρώπους όταν σχεδιάζουν ο ένας εναντίον του άλλου, κι αυτή η τρέλα γινόταν ακόμα πιο περίεργη από το γεγονός πως ήταν όλοι τους επιστήμονες και τεχνικοί κι όχι στρατιώτες και φονιάδες. Μιλούσαν και σχεδίαζαν χωρίς ενθουσιασμό, σαν τα μέλη ενός εκτελεστικού αποσπάσματος που την επόμενη μέρα είχαν υπηρεσία.

Και κατά κάποιο τρόπο, έτσι ήταν.

Μια ώρα αργότερα, ο Ντελβέτσιο στεκόταν χωμένος μέχρι τους αστραγάλους μέσα σε γκριζοπράσινη λάσπη, παλεύοντας με ένα ηλεκτρικό πριόνι και ιδρωκοπόντας κάτω από τη στολή του. Το πριόνι ήταν συνδεδεμένο με τη γεννήτρια του αμφίβιου οχήματος. Ο Μίτερτζ ήταν καθισμένος στη θέση του οδηγού με ένα κυνηγετικό λέιζερ ακουμπισμένο πάνω στα γόνατά του, σηκώνοντάς το κάθε τόσο για να κάψει ένα από τα ερπετά που ξετρύπωναν μέσα από τη βλάστηση.

Ο Ντελβέτσιο είχε ήδη πριονίσει τα τρία τέταρτα της περιμέτρου των τεσσάρων μεγαλύτερων δέντρων γύρω από το σταθμό. Όσο, δηλαδή, θα ήταν αρκετό για να τα αποδυναμώσει και να επιτρέψει στο λέιζερ του πυργίσκου να αποτελειώσει τη δουλειά αν παρουσιαζόταν ανάγκη. Ήταν μια απεγνωσμένη ιδέα, αλλά κι αυτοί ήταν απεγνωσμένοι άνθρωποι.

Το πέμπτο δέντρο του δημιουργούσε προβλήματα. Ήταν διαφορετικού είδους από τα άλλα: ροζιασμένο, σκεπασμένο με αναρριχητικά φυτά και σκληρό σαν πέτρα. Ήταν μόλις στα μισά του κορμού και είχε ήδη αναγκαστεί να αλλάξει λεπίδα δυο φορές. Όλα αυτά του έσπαγαν τα νεύρα. Ένα ξεγλίστρημα της λεπίδας, ένα μικρό σκίσιμο στη στολή, και οι σπόροι θα τον έφταναν.

«Γαμημένο πράγμα», ειπε, όταν τα δόντια του πριονιού άρχισαν να σπάνε για τρίτη φορά. «Λες κι είναι απολιθωμένο!»

«Δες το από την ευχάριστη μεριά του», του πρότεινε ο Μίτερτζ. «Θα κάνει μεγάλη χαλάστρα όταν πέσει. Ακόμα και η ενισχυμένη θωράκιση θα γίνει πίττα από κάτω του».

Ο Ντελβέτσιο δεν κατάλαβε πού ήταν το αστείο. Χωρίς άλλη κουβέντα, άλλαξε τη λεπίδα και συνέχισε το κόψιμο.

«Αυτό αρκεί», είπε μετά από λίγο. «Μου φαίνεται πως το έκοψα αρκετά βαθιά. Ίσως, όμως, θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα λέιζερ για το επόμενο που θα συναντήσουμε».

«Θα απαιτήσει πολλή ενέργεια», είπε ο Μίτερτζ. «Έχουμε περιθώριο να την ξοδέψουμε;». Σήκωσε ξαφνικά το λέιζερ και έρριξε σε κάτι πίσω από τον Ντελβέτσιο. Το ερπετό, μια μάζα ενάμισι μέτρου από λέπια και νύχια, τινάχτηκε για μια στιγμή και μετά έπεσε πιτσιλίζοντάς τους με λάσπη. «Πολλά από δαύτα έχουν μαζευτεί σήμερα», παρατήρησε ο Μίτερτζ.

Ο Ντελβέτσιο ανέβηκε στο όχημα. «Το φαντάζεσαι», του είπε.

«Όχι, δεν το φαντάζομαι». Ο Μίτερτζ φαινόταν σοβαρός. «Αν θυμάσαι καλά, ο οικολόγος της παρέας είμαι εγώ. Γνωρίζω πως εδώ τριγύρω δεν έχουμε ένα φυσιολογικό οικοσύστημα. Ο Λειχήνας στέλνει όλα τα επικίνδυνα πλάσματα και κρατά μακριά όλες τις αβλαβείς μορφές ζωής. Τώρα, τα πράγματα έχουν γίνει ακόμα χειρότερα». Έδειξε με το λέιζερ. Μέσα απ' τους θάμνους, μπορούσαν να διακρίνουν δυο μεγαλόσωμα ερπετά να μασουλάνε τα αναρριχητικά γύρω από ένα δέντρο, ενώ ο Λειχήνας τους σκέπαζε σαν σάβανο το πίσω μέρος του κεφαλιού. «Για κοίτα εκεί. Τί νομίζεις πως κάνουν;»

«Τρώνε», είπε ο Ντελβέτσιο. «Μου φαίνεται αρκετά φυσιολογικό». Έβαλε μπροστά το όχημα που άρχισε να κυλά μπροστά με σπαστικές κινήσεις. Η λάσπη τιναζόταν πίσω τους με ηχηρά πλατσουρίσματα.

«Αυτού του είδους τα ερπετά είναι παμφάγα», είπε ο Μίτερτζ, «αλλά προτιμούν το κρέας. Τρώνε φυτά μόνο όταν δεν μπορούν να βρουν κάποια λεία, αλλά απ' ό,τι βλέπεις, υπάρχει άφθονη εδώ τριγύρω». Σταμάτησε, κοίταξε τη σκηνή και μετά χτύπησε το κοντάκι του λέιζερ πάνω στο πάτωμα της καμπίνας σε ένα ξέσπασμα νευρικότητας.

Ύστερα, τον έπιασε πάλι λογοδιάρροια. «Γαμώτο και πάλι γαμώτο! Ανοίγουν μονοπάτι!» Η φωνή του ήταν μια κατηγορία. «Ανοίγουν μονοπάτι για να περάσουν οι στρατιώτες! Ξεκίνησαν από εδώ και θα προχωρούν προς το μέρος τους. Θα φτάσουν γρηγορότερα στο σταθμό αν δεν θα πρέπει να καθυστερούν για να κόβουν τη βλάστηση».

Ο Ντελβέτσιο ρούφηξε περιφρονητικά τη μύτη του. «Μη γίνεσαι γελοίος».

«Γιατί το θεωρείς γελοίο; Ποιός ξέρει τι σκαρώνει ο Λειχήνας; Είναι ένα ζωντανό οικολογικό σύστημα. Αν το θελήσει, μπορεί να στρέψει εναντίον μας κάθε ζωντανό πλάσμα πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη. Το άνοιγμα ενός μονοπατιού μέσα απ' το βάλτο δεν θα είναι τίποτα γι' αυτόν». Η φωνή του Μίτερτζ ήταν αφηρημένη και απαισιόδοξη.

Στον Ντελβέτσιο δεν άρεσε η τροπή που είχε πάρει η συζήτηση. Έμεινε αμίλητος. Πήγαν μέχρι το επόμενο δέντρο και ύστερα στο μεθεπόμενο. Ο Μίτερτζ, όμως, που το μυαλό του συνέχιζε να δουλεύει, γινόταν όλο και πιο νευρικός. Συνέχιζε να αλλάζει θέση πάνω στο κάθισμα, πασπάτευε το όπλο του και πολλές φορές προσπα-

θούσε αφηρημένα να χαϊδέψει το μουστάκι του έχοντας ξεχάσει πως φορούσε μάσκα φίλτρου. Τελικά, ο Ντελβέτσιο έκρινε πως ήταν ώρα να γυρίσουν.

Η απολύμανση χρειάστηκε τις συνηθισμένες της δυο ώρες. Περίμεναν υπομονετικά στην είσόδο και στους θαλάμους αποστείρωσης, ενώ οι αντλίες, τα σπρέι, οι λάμπες ακτινοβολίας και τα συστήματα υπεριωδών ακτίνων έκαναν τη δουλειά τους.

Τελικά, πέταξαν τις αποστειρωμένες στολές τους καθώς περνούσαν μέσα απ' τον τελεταίο αεραγωγό.

«Να πάρει και να σηκώσει», είπε ο Ντελβέτσιο. «Ελπίζω να μη χρειαστεί να βγούμε ξανά έξω. Η απολύμανση μας τρώει περισσότερη ώρα από τη δουλειά που κάνουμε».

Ο Σάντερπέι τους περίμενε χαμογελαστός. «Νομίζω πως βρήκα κάτι που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε. Τούς είχα σχεδόν ξεχάσει».

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Μίτερτζ, καθώς έβγαζε τη μπαταρία του λέιζερ για να την τοποθετήσει στη θέση επαναφόρτισης.

«Τους μετεωρολογικούς πύραυλους».

Ο Ντελβέτσιο χτύπησε το μέτωπο με την παλάμη του. «Ασφαλώς! Ούτε που το είχα σκεφτεί!» Τώρα θυμόταν. Ο Μπλάτ, ο νεκρός μετεωρολόγος, εκτόξευε σε κανονικά διαστήματα τους μετεωρολογικούς πυραύλους τις πρώτες βδομάδες της παραμονής τους, συγκεντρώνοντας στοιχεία για τον Λειχήνα. Είχαν ανακαλύψει πως οι σπόροι βρίσκονταν συχνά σε ύψος μέχρι 15.000 μέτρα και μερικοί έφταναν μέχρι τα 25.000 μέτρα. Μετά από αυτή την ανακάλυψη, ο

Μπλάτ συνέχισε να εκτοξεύει τους πυραύλους δυο φορές τη μέρα για να συγκεντρώσει πληροφορίες σχετικά με το κλίμα του πλανήτη. Είχαν και μετεωρολογικά αερόστατα, αλλά αυτά ήταν άχρηστα. Οι βαλτονυχτερίδες κάθονταν επάνω τους και τα έσκιζαν τη στιγμή σχεδόν που τα άφηναν. Μετά το θάνατο του Μπλατ, οι ενδείξεις δεν μπορούσαν να εκτιμηθούν κατάλληλα από τους υπόλοιπους και έτσι οι εκτοξεύσεις σταμάτησαν. Ωστόσο, απ'όσο ήξερε τουλάχιστον, οι σωλήνες εκτόξευσης λειτουργούσαν ακόμα.

«Νομίζεις πως μπορείς να τους μετατρέψεις σε μικρούς τηλεκατευθυνόμενους πυραύλους;» ρώτησε ο Ντελβέτσιο.

«Και βέβαια», είπε ο Σάντερπέι, χαμογελώντας με ικανοποίηση. «Έχω ήδη αρχίσει. Δεν θα έχουν, όμως, τόσο μεγάλη ακρίβεια. Η κανονική πορεία τους θα είναι μια μακρόσυρτη τροχειά κι εμείς θα θέλουμε να τους στρέψουμε σχεδόν στο σημείο απ'όπου ξεκίνησαν. Θα είναι σαν να παλεύουμε μ'έναν δικέφαλο κροκόδειλο. Σκέφτομαι να γεμίσω τους μισούς με το εκρηκτικό που προσπαθεί να κατασκευάσει ο Άντριους και τους υπόλοιπους με φώσφωρο. Όμως, αυτό μπορεί να είναι επικίνδυνο».

«Κάνε ο,τι μπορείς, Ότις», είπε ο Ντελβέτσιο. «Αυτά ήταν καλά νέα. Χρειαζόμασταν αυτή την ένεση αισιοδοξίας. Ίσως τελικά η κατάσταση να μην είναι τόσο απελπιστική όσο νομίζαμε».

Ο Μίτερτζ άκουγε προσεκτικά, αλλά συνέχισε να είναι κατσούφης. «Μήπως υπήρχε κανένα σήμα από τον Μπιλ;»

Ο Σάντερπέι έσεισε το κεφάλι. «Μόνο τα συνηθισμένα παράσιτα και πολύς στατικός ηλε-

κτρισμός. Καμιά χιλιοστή μίλια από εδώ θα πρέπει να βράζει μια τρομερή καταιγίδα. Αν ακούσω τίποτα, θα σε ειδοποιήσω».

Ο Μίτερτζ δεν απάντησε. Κοιτούσε το οπλοστάσιο και κουνούσε το κεφάλι.

Ο Ντελβέτσιο ακολούθησε το βλέμμα του. Στις θήκες υπήρχαν οκτώ λέιζερ. Οκτώ λέιζερ και δεκαέξι γεμιστήρες που ο καθένας μπορούσε να προσφέρει περίπου 50 βολές του ενός πέμπτου του δευτερολέπτου. Πέντε αναισθητικά τουφέκια και μερικές σύριγγες και βελάκια. Όλα άχρηστα ενάντια σε βαριά οπλισμένο πεζικό.

«Ξέρετε κάτι;» είπε ο Μίτερτζ. «Αν μπουν μέσα, δεν υπάρχει λόγος να πολεμήσουμε».

«Αν μπουν», είπε ο Ντελβέτσιο.

Η νύχτα έπεσε. Άρχισαν οι σκοπιές. Ο Άντριους ήταν στον πυργίσκο του λέιζερ, κοντά στον πίνακα ελέγχου. Ο Ντελβέτσιο, ο Γκράνοβιτς και ο Σάντερπέι συζητούσαν στο εστιατόριο. Ο Μίτερτζ κι ο Σέρινταν είχαν ήδη πάει για ύπνο.

Ο Σάντερπέι μιλούσε για τα επιτεύγματα εκείνης της μέρας. Πίστευε πως κάτι είχε κάνει με τους πυραύλους. Ο Άντριους είχε καταφέρει να κατασκευάσει μερικά εκρηκτικά από τα υλικά που βρήκε στο εργαστήριο του Ρέιν.

«Αν και στον Άρνολντ δεν αρέσουν καθόλου όλα αυτά», έλεγε ο Σάντερπέι. «Θέλει να γυρίσει στις έρευνές του πάνω στο Λειχήνα. Λέει πως είναι έξω απ'τα νερά του και δεν είναι πολύ σίγουρος πως ξέρει τι κάνει. Κι έχει δίκιο. Ο Μπιλ ήταν ο χημικός».

«Ο Μπιλ δεν είναι πια εδώ!» είπε απότομα ο Ντελβέτσιο. Δεν είχε όρεξη για κριτικές. «Κάποιος πρέπει να το κάνει. Τουλάχιστον, ο Άρνολντ έχει κάποιο υπόβαθρο οργανικής χημείας κι αυτό είναι πολύ περισσότερο απ'ό,τι διαθέτουμε εμείς». Έσεισε το κεφάλι. «Μήπως πρέπει να το κάνω εγώ; Εγώ είμαι εντομολόγος. Τι ωφελεί αυτό; Νιώθω άχρηστος».

«Ναι, το ξέρω», είπε ο Σάντερπέι. «Ωστόσο, ούτε κι εγώ τα έχω βρει εύκολα με τους πυραύλους. Έπρεπε να αποσυνδέσω τον μισό προωθητικό μηχανισμό από τον καθένα. Δούλεψα εννιά ώρες και τέλειωσα τρία κομμάτια. Θα πολεμήσουμε ενάντια σε κάθε νόμο της αεροδυναμικής για να καταφέρουμε να στρέψουμε αυτά τα πράγματα σε σημεία κοντά στη θέση εκτόξευσής τους. Μην νομίζεις πως κι υπόλοιποι δεν έχουν προβλήματα. Όλα είναι φαύλος κύκλος. Αν θες να κάνεις κάτι, πρέπει να κάνεις και κάτι άλλο. Αν, όμως, κάνεις το άλλο, ένα τρίτο δεν θα λειτουργήσει. Αυτός είναι ένας σταθμός ερευνών κι έτσι μοιάζει με φρούριο. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν είναι. Κι εμείς είμαστε επιστήμονες και όχι άνδρες των ειδικών δυνάμεων».

Ο Γκράνοβιτς έβγαλε ένα μικρό χασκόγελο. «Θυμάμαι εκείνη την εποχή, τότε στη Γη του εικοστού αιώνα, που κάποιος Γερμανός επιστήμονας... φον Μπράου ή φον Μπράουν και οι άντρες του ειδοποιήθηκαν πως οι δυνάμεις του εχθρού θα τους έφταναν σύντομα. Οι στρατιωτικοί άρχισαν να τους κάνουν ασκήσεις πυκνής τάξης και σκοποβολής. Ήθελαν να συναντήσουν τον εχθρό στην άκρη του ερευνητικού κέντρου και να τους πολεμήσουν σώμα με σώμα».

«Και τι έγινε;» ρώτησε ο Σάντερπέι.

«Έτρεξαν καμιά τριακοσαριά μίλια και μετά παραδόθηκαν», απάντησε ξερά ο Γκράνοβιτς.

Ο Ντελβέτσιο άδειαδε το διακοσιοστό φλιτζάνι καφέ και έβαλε τα πόδια του επάνω στο τραπέζι. «Σπουδαία», του είπε. «Μόνο που εμείς δεν έχουμε να πάμε πουθενά αλλού. Άρα θα πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε, και μάλιστα πολύ γρήγορα».

Ο Γκράνοβιτς ένευσε. «Υπολογίζω σε τρεις περίπου μέρες».

«Αν δεν τους βοηθήσει ο Λειχήνας», είπε ο Ντελβέτσιο.

Οι άλλοι δύο τον κοίταξαν παραξενεμένα. «Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Γκράνοβιτς.

«Την ώρα που ο Νεντ κι εγώ δουλεύαμε έξω, είδαμε ερπετά. Πολλά από δαύτα. Έτρωγαν τα αναρριχητικά φυτά στα δυτικά του σταθμού».

Τα μάτια του Γκράνοβιτς έλαμψαν, αλλά ο Σάντερπέι δεν είχε ακόμα πιάσει το νόημα κι είπε: «Και λοιπόν;»

«Ο Μίτερτζ πιστεύει πως ανοίγουν δρόμο».

«Πολύ ενδιαφέροντα αλλά και πολύ άσχημα νέα», είπε ο Γκράνοβιτς, τρίβοντας το σαγόνι του. «Καθαρίζει και από τις δυο άκρες ταυτόχρονα, όπως το είχα φανταστεί».

Ο Σάντερπέι κοίταξε πρώτα τον Γκράνοβιτς και μετά τον Ντελβέτσιο, μόρφασε, ξεδίπλωσε τα πόδια του και τα τύλιξε ξανά γύρω από την καρέκλα του με διαφορετικό τρόπο. Δεν είπε τίποτα.

«Ναι», είπε ο Γκράνοβιτς. «Τώρα, όλα αποκτούν νόημα. Θα έπρεπε να το είχαμε υποθέσει. Μια ολοκληρωτική επίθεση, με κάθε μορφή ζωής πάνω στον πλανήτη να εργάζεται για την κατα-

στροφή μας. Είναι ο Λειχήνας... ένα ολοκληρωτικό οικοσύστημα, όπως θέλει να το αποκαλεί ο Νεντ. Κλασσική περίπτωση παρασιτικής συλλογικής νοημοσύνης. Δεν μπορούμε, όμως, να την καταλάβουμε. Δεν γνωρίζουμε ποιές είναι οι βασικές της ιδέες και οι εμπειρίες της. Δεν έχει γίνει καμιά έρευνα πάνω στο θέμα, εκτός αν υπολογίσει κανείς τις μέδουσες του Νομπόρν. Μα εκείνες αποτελούσαν έναν συλλογικό οργανισμό που τον σχημάτιζαν ξεχωριστές αποικίες ενωμένες για το κοινό τους συμφέρον. Εδώ, όμως, απ'όσο μπορώ να ξέρω, ο Λειχήνας είναι μια μάζα που καλύπτει τα όντα και που πιθανώς κατέλαβε ολόκληρο τον πλανήτη ξεκινώντας από κάποιο αρχικό κεντρικό σημείο».

Έτριψε τα χέρια του και ένευσε. «Βασιζόμενοι σ'αυτά, μπορούμε να κάνουμε υποθέσεις για το τι σκέφτεται και πώς θα αντιδράσει. Έτσι εξηγείται και η απόλυτη εχθρότητα που δείχνει».

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Σάντερπέι.

«Δεν έχει συναντήσει ποτέ άλλες μορφές ανώτερης νοημοσύνης. Αυτό έχει μεγάλη σημασία, γιατί κρίνει από τον εαυτό του, το μοναδικό μυαλό που γνωρίζει. Από ένστικτο οδηγείται να κυριεύσει κάθε είδους ζωή με την οποία έρχεται σε επαφή. Έτσι, νομίζει πως κι εμείς προσπαθούμε να κάνουμε το ίδιο, δηλαδή φοβάται πως θέλουμε να καταλάβουμε τον πλανήτη όπως έκανε κι αυτός κάποτε».

«Μόνο που, όπως έλεγα κι από την αρχή, δεν θεωρεί εμάς σαν την αντίπαλη διάνοια. Είμαστε ζώα, μικρά και κινούμενα. Όλες οι μορφές ζωής τέτοιου είδους που ήξερε ως τώρα ήταν κατώτερες. Ο σταθμός, όμως, είναι κάτι καινούριο και

έξω από την εμπειρία του. Βάζω στοίχημα πως σαν νοήμον ον θεωρεί το σταθμό. Μια νοημοσύνη σαν τον ίδιο. Προσγειώθηκε, εγκαταστάθηκε, στέλνει έξω κινητά όργανά του και ερευνά αυτόν και τα πλάσματα που ελέγχει. Εμάς τους ίδιους, ο Λειχήνας θα μας βλέπει σαν απλά εργαλεία χωρίς σημασία».

Ο Ντελβέτσιο αναστέναξε. «Τα έχουμε ξανακούσει όλα αυτά, Άικ. Παραδέχομαι πως είναι μια πειστική θεωρία. Πώς μπορείς, όμως, να την αποδείξεις;»

«Οι αποδείξεις είναι ολόγυρά μας», είπε ο Γκράνοβιτς. «Ο σταθμός βρίσκεται κάτω από συνεχή επίθεση. Αν, όμως, εμείς βγούμε έξω, οι πιθανότητες να δεχτούμε επίθεση είναι μόλις μία στις δύο. Γιατί; Σκεφτήτε πως κι εμείς δεν σκοτώνουμε το κάθε ζώο που βλέπουμε. Έτσι κι ο Λειχήνας δεν προσπαθεί να μας εξοντώσει παρά μόνο όταν γινόμαστε ενοχλητικοί. Κι αυτό, επειδή δεν μας θεωρεί σημαντικούς. Από την άλλη μεριά, αντικείμενα όπως τα ανεμοσκάφη — που είναι κινητά αλλά μεγάλα, προσπαθεί να τα καταστρέψει γιατί τα θεωρεί κύριες προεκτάσεις του σταθμού».

«Τότε, γιατί οι σπόροι;» είπε ο Ντελβέτσιο.

Ο Γκράνοβιτς απέρριψε την παρατήρηση με μια αδιάφορη χειρονομία. «Ασφαλώς, ο Λειχήνας θα ήθελε να μας καταλάβει, για να στερήσει το σταθμό από τα όργανά του. Αυτό, όμως που θέλει πραγματικά να εξαφανίσει είναι ο σταθμός. Δεν μπορεί να συλλάβει την ιδέα της συνεργασίας με κάποια άλλη νοημοσύνη. Ποιος ξέρει, ίσως χρειάστηκε να καταστρέψει αντίπαλες αποικίες λειχήνων του δικού του είδους πριν κυ-

ριέψει τον πλανήτη. Έτσι, όπου διακρίνει τη νοημοσύνη, νιώθει και απειλή. Και τη νοημοσύνη τη βλέπει στο σταθμό».

Ήταν έτοιμος να συνεχίσει, αλλά ο Ντελβέτσιο κατέβασε τα πόδια από το τραπέζι, σηκώθηκε και είπε: «Ωχ, ωχ».

Ο Γκράνοβιτς έσμιξε τα φρύδια. «Τι συμβαίνει;»

Ο Ντελβέτσιο τον κάρφωσε με το δάχτυλό του. «Άικ, για σκέψου καλά τη θεωρία σου. Τι γίνεται αν έχεις δίκιο; Πώς θα έβλεπε τότε ο Λειχήνας το διαστημόπλοιο που έπεσε;»

Ο Γκράνοβιτς συλλογίστηκε για μια στιγμή και μετά κούνησε το κεφάλι βγάζοντας ένα σιγανό σφύριγμα.

«Τι θέλετε να πείτε τέλος πάντων;» είπε εκνευρισμένα ο Σάντερπέι.

Ο Γκράνοβιτς γύρισε προς το μέρος του. «Το διαστημόπλοιο ήταν κινητό αλλά όχι ζώο. Όπως ο σταθμός. Έπεσε από τον ουρανό και κατέστρεψε μια μεγάλη έκταση του Λειχήνα και πολλές υποτελείς μορφές ζωής. Από τότε, όπως κι ο σταθμός, δεν έχει μετακινηθεί από τη θέση του. Ο Λειχήνας πιθανώς να το θεωρεί σαν μια ακόμα απειλή ή σαν μια προέκταση του σταθμού μας».

«Ναι», είπε ο Ντελβέτσιο. «Μα δεν είναι μόνο αυτό. Αν έχεις δίκιο, τότε ο Λειχήνας μπορεί να έχει εξαπολύσει μια μεγάλη επίθεση πάνω στο σκαρί του διαστημοπλοίου, ακόμα και τώρα που μιλάμε, ενώ την ίδια ώρα θα αφήνει τους άντρες να απομακρυνθούν ανενόχλητοι».

Ακολούθησε ένα λεπτό νεκρικής σιωπής. Ο Σάντερπέι τελικά φάνηκε να καταλαβαίνει και έμεινε άναυδος.

Ο Γκράνοβιτς είχε πάρει μια σκεπτική έκφραση και έτριβε πάλι το σαγόνι του. «Όχι», είπε μετά από λίγο. «Δεν νομίζω πως συμβαίνει κάτι τέτοιο».

«Και γιατί αυτό;» ρώτησε ο Ντελβέτσιο.

«Ο Λειχήνας μπορεί να μην θεωρήσει τους στρατιώτες σαν κύρια απειλή, αλλά θα προσπαθήσει να τους καταλάβει, όπως κάνει και με μας. Έτσι και τα καταφέρει, θα έχει τη δυνατότητα να καταστρέψει τόσο το διαστημόπλοιο όσο και το σταθμό. Το πράγμα φοβάμαι πως είναι αναπόφευκτο. Οι στρατιώτες θα είναι εύκολα θύματα για τους σπόρους. Θα πέσουν στον έλεγχο τους σαν ώριμα φρούτα».

Ο Ντελβέτσιο φαινόταν πολύ σκεπτικός. «Κατά πάσα πιθανότητα. Ωστόσο, αν υπάρχει ακόμα και η παραμικρή ελπίδα οι στρατιώτες να φτάσουν μέχρι εδώ σώοι, θα πρέπει να αλλάξουμε τα σχέδιά μας».

«Αυτό αποκλείεται», είπε ο Γκράνοβιτς, κουνόντας το κεφάλι. «Ο Λειχήνας θα πρέπει ήδη να τους έχει κάτω από τον έλεγχό του. Αλλιώς, γιατί να ανοίγει το μονοπάτι;»

Ο Σάντερπλέι ένευσε συμφωνόντας, αλλά ο Ντελβέτσιο δεν ήταν και τόσο σίγουρος.

«Δεν είμαστε σίγουροι πως ανοίγει δρόμο», επέμεινε. «Αυτό είναι γνώμη του Μίτερτζ και μάλιστα βασισμένη σε ελάχιστες ενδείξεις. Δεν θα πρέπει να το δεχτούμε σαν κάτι εξακριβωμένο».

«Ωστόσο, φαίνεται λογικό», είπε ο Γκράνοβιτς. «Θα διευκολύνει την πορεία των στρατιωτών και...»

Η σειρήνα του συναγερμού από τον πυργίσκο άρχισε να ουρλιάζει.

«Ερπετά», είπε ο Άντριους. «Νομίζω πως είναι κοντά στα δέντρα που μισοκόψαμε». Έβγαλε ένα ζευγάρι υπέρυθρων γυαλιών και πάτησε ένα κουμπί στον πίνακα. Ακούστηκε ένα βουητό.

Ο Ντελβέτσιο κοίταξε με τα κυάλια. «Νομίζεις πως τα στέλνει για να δει τί ετοιμάζουμε;»

«Είμαι σίγουρος», είπε ο Γκράνοβιτς που στεκόταν πίσω του και κοίταξε έξω από το τζάμι.

«Δεν νομίζω να κάνει τίποτα», είπε ο Ντελβέτσιο, προσπαθώντας να φανεί αισιόδοξος. «Καταστρέφει, ασφαλώς, τις νάρκες και ο,τιδήποτε άλλο άγνωστο, μα δεν πιστεύω πως μπορεί να φανταστεί γιατί πριονίσαμε τα δέντρα».

«Μήπως θα έπρεπε να τους ρίξω μερικές φορές;» ρώτησε ο Άντριους από τον πίνακα ελέγχου του λέιζερ.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Ντελβέτσιο. «Περίμενε λίγο να δούμε τί θα κάνουν».

Οι μακριές χοντρές σαύρες είχαν τριγυρίσει τους κορμούς των δέντρων. Μερικές σέρνονταν μέσα στη λάσπη και άλλες έξυναν τα πριονισμένα δέντρα.

«Θέσε σε λειτουργία μερικούς εξω-αισθητήρες», είπε ο Ντελβέτσιο. Ο Σάντερπλέι ένευσε και άρχισε να στρέφει τους αισθητήρες προς την κατεύθυνση των δέντρων. Πρώτα ακούστηκε το συνεχές χτύπημα από τη βροχή των σπόρων και μετά, καθώς ο αισθητήρας περιστράφηκε, ακούστηκαν τα σφυρίγματα των ερπετών.

Λίγο μετά, ήρθε στα αυτιά τους ο θόρυβος ενός δέντρου που έπεφτε.

Ο Ντελβέτσιο που παρακολουθούσε με τα κυάλια, ένιωσε ένα κρύο να του διαπερνά όλο το κορμί. Το δέντρο έπεσε στη λάσπη με πάταγο.

Γλίτσα πετάχτηκε προς όλες τις κατευθύνσεις και μερικά ερπετά καταπλακώθηκαν από τον κορμό.

«Γαμώτο!» είπε ο Ντελβέτσιο, και αμέσως μετά: «Χτύπα τα, Άρνολντ!»

Ο Άντριους πάτησε κουμπιά, κοίταξε μέσα από το νυχτοσκόπιο και εστίασε το στόχαστρο σε ένα ερπετό κοντά στο πεσμένο δέντρο.

Για αυτούς που δεν κοιτούσαν μέσα από ειδικά γυαλιά ή κυάλια, μια μικροσκοπική κοκκινόλευκη ακτίνα εμφανίστηκε στον αέρα ανάμεσα στον πυργίσκο και τα ερπετά. Ένας γαργαριστός ήχος ανακατεύτηκε με τα σφυρίγματα. Ένα από τα ζώα τινάχτηκε ξαφνικά και μετά έμεινε ακίνητο. Τα υπόλοιπα αποτραβήχτηκαν μέσα στους θάμνους. Για μια στιγμή έγινε ησυχία.

Ύστερα, σε ένα άλλο σημείο της περιμέτρου του σταθμού, ένα δεύτερο δέντρο άρχισε να πέφτει.

Ο Άντριους χτύπησε κι άλλα κουμπιά και ο μεγάλος πυργίσκος του λέιζερ κινήθηκε και ξανάρριξε. Μια ακόμα μεγάλη σαύρα πέθανε. Έπειτα, χωρίς να περιμένει άλλο δέντρο να πέσει, το λέιζερ άρχισε να περιστρέφεται και να χτυπά.

Ο Ντελβέτσιο χαμήλωσε αργά τα κυάλια του. «Νομίζω πως μιας μέρας δουλειά πήγε χαμένη εκεί έξω», είπε. «Με κάποιο τρόπο, ο Λειχήνας κατάλαβε τί σχεδιάζαμε. Είναι εξυπνότερος απ' ό,τι περιμέναμε».

«Ο Ρέιν!» είπε ο Γκράνοβιτς.

«Ο Ρέιν;» επανέλαβε ο Ντελβέτσιο με μια έκφραση απορίας».

«Ήξερε πως θα προσπαθούσαμε να υπερασπίσουμε το σταθμό. Με αυτή τη γνώση δεδομένη, είναι λογικό ο Λειχήνας να καταστρέφει ο,τιδήποτε κάνουμε εκεί έξω. Ίσως ο Ρέιν να επιβίωσε από την πτώση του ανεμοσκάφους. Μπορεί, τελικά, ο Λειχήνας, να έπιασε έναν ζωντανό άνθρωπο».

«Φτού, να πάρει!» είπε ο Ντελβέτσιο εκνευρισμένος. «Βέβαια, μπορεί να έχεις δίκιο. Ίσως, πάλι, να είναι όλα μια μεγάλη σύμπτωση. Πώς να το ξέρουμε; Πώς μπορούμε να ξέρουμε ο,τιδήποτε για όσα σκέφτεται ή κάνει αυτό το κολασμένο πλάσμα;» Έσεισε το κεφάλι. «Κατάρα! Πολεμάμε στα τυφλά. Κάθε φορά που κάτι συμβαίνει, υπάρχουν αμέτρητες αιτίες που μπορεί να βρίσκονται πίσω του. Και κάθε σχέδιο που κάνουμε έχει αμέτρητες εναλλακτικές λύσεις».

«Τα πράγματα δεν είναι και τόσο άσχημα», είπε ο Γκράνοβιτς. «Δεν βρισκόμαστε εντελώς στο σκοτάδι. Αποδείξαμε πως ο Λειχήνας μπορεί να καταλάβει γήινες μορφές. Αποδείξαμε ότι αποκτά τουλάχιστον μερικές γνώσεις απ' αυτές και απορροφά μέρος των όσων γνωρίζουν. Δεν ξέρουμε, βέβαια, πόσο μεγάλο μέρος, αλλά παρ' όλα αυτά...»

«Παρ' όλα αυτά, αν, μα, ίσως...» Ο Ντελβέτσιο φαινόταν αηδιασμένος. «Γαμώτο, Άικ! Το πόσο μεγάλο μέρος είναι αυτό που έχει σημασία. Αν κατέλαβε το μυαλό του Ρέιν και αν γνωρίζει ό,τι ήξερε κι αυτός, τότε έχει μάθει τα πάντα για το σταθμό και τις άμυνές του. Σε μια τέτοια περίπτωση, τί ελπίδες μπορεί να έχουμε;»

Ο Γκράνοβιτς ζάρωσε το μέτωπο και χάιδεψε το πηγούνι του. «Υπάρχουν και άλλοι παράγοντες που πρέπει να λάβουμε υπ' όψη. Άσε με να το σκεφτώ για λίγο».

«Ωραία», είπε ο Ντελβέτσιο. «Κάντο». Γύρισε προς τον Άντριους. «Άρνολντ, κράτα τα όσο μπορείς μακριά απ' τα δέντρα. Θα έρθω να σε αντικαταστήσω σε τέσσερις ώρες».

Ο Άντριους ένευσε, με τα μάτια ακόμα καρφωμένα στο νυχτοσκόπιο.

Ο Ντελβέτσιο έδωσε σύντομες οδηγίες στον Σάντερπέι και ύστερα γύρισε και βγήκε απ' τον πυργίσκο. Πήγε κατευθείαν στο κρεβάτι του, αν και χρειάστηκε μια ώρα για να τον πάρει ο ύπνος.

Ο Ντελβέτσιο ονειρεύτηκε.

Ήταν γέρος και ήρεμος. Είδε το σταθμό απ' όλες τις πλευρές του, σε μια αλλεπάλληλη σειρά εικόνων. Μερικές ήταν από το έδαφος και μερικές απ' τον αέρα, λες και πετούσε με αθόρυβα φτερά. Για μια στιγμή ένιωσε όπως θα πρέπει να νιώθει ένα σκουλήκι όταν το χτυπάει το βαρύ φως του ήλιου.

Είδε το σταθμό παραμορφωμένο και κατεστραμμένο. Είδε σε μια σειρά εικόνες τους θαλάμους και τα δωμάτιά του. Στη γωνιά ενός απροσδιόριστου εργαστηρίου υπήρχε ένας σκελετός, και είδε μέσα από τις άδειες κόγχες του τα χαλάσματα. Απ' έξω διέκρινε σωριασμένα κορμιά από μέταλλο με ραγισμένες προσωπίδες μέσα απ' τις οποίες ξεφύτρωναν μικρά πράσινα βλαστάρια.

Μέσα από τις προσωπίδες είδε το βάλτο. Όλα ήταν γκριζοπράσινα, υγρά, γέρικα και παγωμένα. Όλα.

Ο Ντελβέτσιο ξύπνησε λουσμένος στον ιδρώτα.

Η σκοπιά του πέρασε χωρίς κανένα συμβάν. Τα ερπετά είχαν εξαφανιστεί τόσο ξαφνικά όσο είχαν συγκεντρωθεί, κι έτσι χρησιμοποίησε το λέιζερ μόνο μια φορά, εναντίον μιας απρόσεκτης βαλτονυχτερίδας που πέρασε κοντά απ' την περίμετρο του σταθμού. Τον αντικατέστησε ο Μίτερτζ. Ο Ντελβέτσιο μπόρεσε να κοιμηθεί για λίγες ακόμα ώρες. Ή, τουλάχιτον, να ξαπλώσει λίγες ακόμα ώρες. Το μεγαλύτερο μέρος αυτού του χρόνου το πέρασε ξύπνιος και συλλογισμένος.

Όταν μπήκε στο εστιατόριο το επόμενο πρωί, είδε πως είχε ήδη ξεσπάσει καυγάς.

Ο Γκράνοβιτς γύρισε αμέσως προς το μέρος του. «Τζιμ, άκου», είπε, χειρονομόντας έντονα. «Το σκεφτόμουν όλη τη νύχτα. Ξεχάσαμε κάτι ολοφάνερο. Αν αυτό το πλάσμα έχει καταλάβει το μυαλό του Ρέιν, των στρατιωτών ή οποιουδήποτε ανθρώπινου πλάσματος, είναι η ευκαιρία που περιμέναμε. Η ευκαιρία για να επικοινωνήσουμε και να αρχίσουμε μια κοινή κατανόηση. Με τη δική τους γνώση, θα έχει έναν τρόπο να μιλήσει μαζί μας. Δεν πρέπει να το πολεμήσουμε. Πρέπει να συζητήσουμε μαζί του και να το κάνουμε να καταλάβει πόσο διαφορετικοί είμαστε».

«Είσαι τρελός, Γκράνοβιτς», είπε ο Σέρινταν δυνατά. «Είσαι για τα σίδερα! Να πας εσύ να μιλήσεις σ' αυτό το πράγμα, αν θες. Εγώ δεν έχω καμιά τέτοια όρεξη. Μας κατατρέχει από την πρώτη στιγμή και τώρα στέλνει τους στρατιώτες να μας ξεκάνουν όλους. Πρέπει να τους σκοτώσουμε πρώτοι εμείς.».

«Μα είναι μοναδική ευκαιρία», είπε ο Γκράνοβιτς. «Να καταλάβουμε ο ένας τον άλλο, να...»

«Αυτό ήταν δική σου δουλειά από την αρχή», είπε κοφτά ο Σέρινταν. «Εσύ είσαι ο καθηγητής εξωγήινης ψυχολογίας. Επειδή εσύ δεν τα κατάφερες στη δουλειά σου, μας ζητάς τώρα να ρισκάρουμε εμείς τη ζωή μας».

Ο Γκράνοβιτς αναψοκοκκίνησε. Ο Σάντερπέι, που καθόταν δίπλα του, ήταν πιο εκφραστικός. «Σέρινταν», είπε, «μερικές φορές θα ήθελα να σε πέταγα στο Λειχήνα. Θα ήσουν πιο όμορφος με γκριζοπράσινα χορτάρια να φυτρώνουν από τ' αυτιά σου».

Ο Ντελβέτσιο έρριξε αγριωπά βλέμματα γύρω του. «Κόφτε το όλοι», είπε. «Βαρέθηκα τις ανοησίες σας. Κι εγώ σκέφτηκα χθες βράδυ».

Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε. Ο Άντριους ήταν σε ένα άλλο τραπέζι και τέλειωνε ήσυχα το πρόγευμά του. Ο Ντελβέτσιο του έκανε νόημα και ήρθε κι αυτός κοντά τους.

«Θέλω να σας αναγγείλω κάτι», είπε ο Ντελβέτσιο. «Κατ' αρχάς, όχι άλλοι καβγάδες. Χάσαμε πολύτιμο χρόνο ψειρίζοντας την κάθε λεπτομέρεια και ουρλιάζοντας ο ένας στον άλλο. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Εγώ παίρνω τις αποφάσεις και δεν θέλω άλλες φωνές. Αν δεν σας αρέσει, είστε ελεύθεροι να εκλέξετε άλλον αρχηγό. Καταλάβατε;» Τους κοίταξε έναν έναν. Ο Σέρινταν μόρφασε λίγο κάτω από το βλέμμα του, αλλά κανείς τους δεν διαφώνησε.

«Ωραία», είπε τελικά ο Ντελβέτσιο. «Αν το ξεκαθαρίσαμε αυτό, μπορούμε να προχωρήσουμε». Κοίταξε τον Γκράνοβιτς. «Πρώτα, γι' αυτή την ιδέα σου, Άικ. Θέλεις να επικοινωνήσουμε με τον Λειχήνα. Λυπάμαι, αλλά δεν τη δέχομαι. Μόλις χθες βράδυ μας έλεγες πως ο Λειχήνας είναι ε-

χθρικός εξαιτίας των τραυμάτων της παιδικής του ηλικίας».

«Ναι», πήγε να ξεκινήσει ο Γκράνοβιτς, «αλλά με την επιπλέον γνώση που...»

«Δεν θέλω διαφωνίες», είπε κοφτά ο Ντελβέτσιο. Ο Γκράνοβιτς έπαψε. «Τι νομίζεις πως θα κάνει την ώρα που του μιλάμε;» συνέχισε ο Ντελβέτσιο. «Αν η θεωρία σου είναι σωστή, θα μας χτυπήσει με ό,τι έχει και δεν έχει. Αν δεν είμαστε πανέτοιμοι, έχουμε ξοφλήσει, γι' αυτό θα είμαστε έτοιμοι· να πολεμήσουμε, όχι να μιλήσουμε».

Ο Σέρινταν χαμογελούσε ικανοποιημένος. Ο Ντελβέτσιο στράφηκε στη συνέχεια προς αυτόν. «Μα δεν θα τους χτυπήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις μόλις τους δούμε, όπως θα ήθελες εσύ, Σέρινταν», είπε. «Ο Άικ ανέφερε χθες κάτι που από εκείνη την ώρα με βασανίζει. Υπάρχει μια μικρή πιθανότητα ο Λειχήνας να μην προσπαθήσει καν να καταλάβει τους στρατιώτες. Ίσως δεν είναι αρκετά έξυπνος για να κατανοήσει τη σημασία τους. Ίσως εστιάσει την προσοχή του μόνο στο διαστημόπλοιο».

Ο Σέρινταν σηκώθηκε επάνω. «Πρέπει να τους χτυπήσουμε!» είπε. «Θα μας σκοτώσουν, Ντελβέτσιο! Δεν...».

Ο Σάντερπέι, προς μεγάλη έκπληξη των υπόλοιπων, πήγε με το μέρος του. «Ανοίγει μονοπάτι», είπε. «Ρίχνει τα δέντρα. Κοίτα τι γίνεται σήμερα το πρωί εκεί έξω. Παντού ερπετά και βαλτονυχτερίδες. Είναι σίγουρο πως τους έχει πιάσει. Αλλιώς δεν θα γίνονταν όλα αυτά».

Ο Ντελβέτσιο έκανε και στους δυο νόημα να πάψουν. «Το ξέρω, Ότις, το ξέρω. Έχεις δίκιο. Όλες οι ενδείξεις δείχνουν πως τους έχει πιά-

σει. Πρέπει, όμως, να σιγουρευτούμε. Πρέπει να περιμένουμε μέχρι να τους δούμε και να είμαστε απόλυτα σίγουροι. Αν καταλάβουμε πως ο Λειχήνας τους ελέγχει, θα τους χτυπήσουμε με ό,τι διαθέτουμε. Το χτύπημα πρέπει να είναι ακαριαίο. Αν αρχίσει μάχη, είμαστε χαμένοι. Με τόσα άτομα και τόσα όπλα, θα μπουν πολύ εύκολα στο σταθμό. Ωστόσο, υπάρχει περίπτωση ο Λειχήνας απλά να τους φέρει μέχρι την περίμετρο συγκεντρωμένους. Ίσως μπορέσουμε να τους εξοντώσουμε πριν καταλάβουν τι τους χτύπησε».

Ο Γκράνοβιτς φαινόταν να έχει αμφιβολίες κι ο Σέρινταν ακόμα περισσότερες. «Ντελβέτσιο, αυτό που λες είναι αστείο. Κάθε λεπτό που διστάζουμε, ο κίνδυνος αυξάνει, και μάλιστα για μια τόσο γελοία πιθανότητα. Ασφαλώς και θα τους έχει καταλάβει».

«Σέρινταν, σε βαρέθηκα πια», είπε χαμηλόφωνα ο Ντελβέτσιο. «Άκουσέ με και μια φορά. Υπάρχουν δυο πιθανότητες. Είτε ο Λειχήνας θα είναι πολύ κουτός και δεν θα αποπειραθεί να τους καταλάβει, είτε θα είναι πολύ έξυπνος».

Ο Γκράνοβιτς σήκωσε τα φρύδια. Ο Άντριους ξερόβηξε. Ο Σέρινταν απλά φαινόταν προσβεβλημένος.

«Αν ελέγχει τον Ρέιν», συνέχισε ο Ντελβέτσιο, «ίσως να ξέρει τα πάντα για μας. Ίσως δεν καταλάβει σκόπιμα τους στρατιώτες. Θα ξέρει από τον Ρέιν ότι σκοπεύουμε να τους εξοντώσουμε. Ίσως να περιμένει».

«Μα τότε, γιατί έβαλε τα ερπετά να ανοίγουν δρόμο και...» είπε ο Σάντερπέι, αλλά αμέσως μετά σταμάτησε. «Όχι, Τζιμ, αυτό που σκέφτεσαι αποκλείεται».

«Δεν υποθέτεις απλά ότι ο Λειχήνας είναι έξυπνος, Τζιμ», είπε ο Γκράνοβιτς. «Τον θεωρείς και παμπόνηρο».

«Δεν υποθέτω τίποτα», είπε ο Ντελβέτσιο. «Απλά το θεωρώ κι αυτό σαν μια πιθανότητα. Μια τρομερή πιθανότητα, είναι αλήθεια, αλλά θα πρέπει να την αντιμετωπίσουμε προετοιμασμένοι. Για ένα χρόνο τώρα, συνεχώς υποτιμάμε τη νοημοσύνη του Λειχήνα, αλλά με κάθε δοκιμή αποδεικνύεται λίγο πιο έξυπνος απ' όσο φανταζόμασταν. Αυτή, όμως, τη φορά, δεν υπάρχουν περιθώρια λάθους».

Ο Γκράνοβιτς ένευσε διστακτικά.

«Και κάτι ακόμα», συνέχισε ο Ντελβέτσιο. «Θέλω τα βλήματα να είναι έτοιμα σήμερα, Ότις, σε περίπτωση που φτάσουν γρηγορότερα απ' ό,τι περιμένουμε. Και τα εκρηκτικά, Άρνολντ. Επίσης, δεν θέλω άλλες διαμάχες. Εσείς οι δύο απαλάσσεστε από τα καθήκοντα του σκοπού μέχρι να τελειώσετε τη δουλειά σας. Οι υπόλοιποι θα κάνουμε διπλές βάρδιες. Ακόμα, από εδώ και στο εξής θα φοράμε τις στολές επιβίωσης συνέχεια και μέσα στο σταθμό, για την περίπτωση που η επίθεση γίνει απρόσμενα και οι ενεργειακή ασπίδα διασπαστεί».

Όλοι ένευσαν.

«Τέλος, θα πετάξουμε έξω όλα τα πειραματόζωα. Θέλω κάθε κομμάτι Λειχήνα και κάθε ζωική μορφή του πλανήτη αυτού να καταστραφεί αμέσως». Ο Ντελβέτσιο θυμήθηκε ξανά το όνειρό του και αναρίγησε.

Ο Σέρινταν χτύπησε το τραπέζι και χαμογέλασε. «Τέτοια θέλω ν' ακούω! Ήθελα να ξεφορτωθώ αυτά τα πράγματα εδώ και βδομάδες!»

Ο Γκράνοβιτς, ωστόσο, φαινόταν θλιμμένος και ο Άντριους καταλυπημένος. Ο Ντελβέτσιο τους κοίταξε με απορία.

«Εγώ έχω μόνο μερικά μικρά ζωάκια, Τζιμ», είπε ο Γκράνοβιτς. «Είναι εντελώς άκακα και καλά κλεισμένα. Προσπαθούσα να έρθω σε κάποια επικοινωνία με τον Λειχήνα...»

«Αποκλείεται», είπε ο Ντελβέτσιο. «Λυπάμαι, Άικ, αλλά δεν μπορούμε να το ρισκάρουμε. Αν ο στάθμος πάθει ζημιά, μπορεί αν έχουμε απώλεια ενέργειας, οπότε η μόλυνση θα περάσει και μέσα. Είναι πολύ επικίνδυνο. Μπορείς να βρεις καινούργια ζώα».

Ο Άντριους καθάρισε το λαιμό του. «Και οι καλλιέργειές μου;» είπε. «Μόλις τώρα είχα αρχίσει να απομονώνω τις ιδιότητες του Λειχήνα. Είναι δουλειά έξι μηνών, Τζιμ, και..» Έσεισε απελπισμένα το κεφάλι.

«Αν γλιτώσουμε, μπορείς να επαναλάβεις τις έρευνες από το σημείο που τις σταμάτησες».

«Ναι, αλλά...» Ο Άντριους φαινόταν διστακτικός. «Θα πρέπει να ξαναρχίσω τις καλλιέργειες από την αρχή. Τόσος χρόνος...»

«Όσο για το άλλο...» Δίστασε ξανά και κοίταξε τους άλλους.

Ο Ντελβέτσιο χαμογέλασε πικρόχολα. «Πες το, λοιπόν, Άρνολντ. Μπορεί να πεθάνουν σύντομα. Ίσως πρέπει να το μάθουν κι αυτοί».

Ο Άντριους ένευσε. «Πλησιάζω την επιτυχία, Τζιμ. Στην αληθινή μου δουλειά, τον πραγματικό λόγο για τον οποίο δημιουργήθηκε αυτός ο σταθμός. Δημιούργησα μια μετάλλαξη του Λειχήνα. Μια ποικιλία χωρίς νοημοσύνη, αλλά πολύ

δυνατή και καταστρεπτική για τα πλάσματα που καταλαμβάνει».

«Βρίσκομαι πια στα τελικά στάδια. Το μόνο που μου μένει είναι να κάνω τη μετάλλαξη να αναπαράγεται αποκλειστικά στην ατμόσφαιρα των Φούντι. Και είμαι τόσο κοντά στο τέλος...». Κοίταξε γύρω του με μάτια γεμάτα ικεσία. «Αν με αφήσεις να συνεχίσω, θα την έχω σύντομα στα χέρια μου. Θα τη ρίξουμε στους κόσμους των Φούντι κι ο πόλεμος θα τελειώσει. Θα σωθούν τόσες ζωές. Σκεφτήτε πόσοι άνδρες μας θα πεθάνουν από αυτή την καθυστέρηση».

Σταμάτησε απότομα. Γύρω του είχε πέσει βαθιά σιωπή.

Τελικά, η σιωπή έσπασε από τον Γκράνοβιτς. Χάιδεψε το σαγόνι του και έβγαλε ένα μικρό χασκόγελο. «Κι εγώ έλεγα πως πρόκειτο για μια καθαρά εξερευνητική αποστολή», είπε πικραμένα. «Να αναζητήσουμε μια νέα μορφή νοημοσύνης, ανόμοια με οποιαδήποτε άλλη, να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε σε ένα μυαλό που ίσως δεν έχει όμοιό του σε ολόκληρο το σύμπαν. Και τώρα εσείς μου λέτε πως όλα αυτά ήταν μόνο η κάλυψη για ένα πρόγραμμα βιολογικού πολέμου. Ακόμα κι εδώ, δεν μπορώ να ξεφύγω από αυτόν τον καταραμένο πόλεμο».

«Έτσι έπρεπε να γίνει, Άικ», του είπε ο Ντελβέτσιο. «Η δυνατότητα μιας στρατιωτικής εκμετάλλευσης ήταν πολύ μεγάλη για να περάσει απαρατήρητη. Οι Φούντι θα ανακάλυπταν εύκολα ένα εκτεταμένο πρόγραμμα ερευνών. Όμως, ομάδες πλανητικών ερευνών σαν κι αυτή του Γκρέιγουότερ είναι πολύ κοινές. Οι Φούντι δεν

έχουν όρεξη να τις ελέγξουν όλες και δεν το κάνουν».

Ο Γκράνοβιτς κοιτούσε το τραπέζι. «Δεν νομίζω πως έχει σημασία», είπε μελαγχολικά. «Έτσι κι αλλιώς, σε λίγες μέρες μπορεί όλοι να είμαστε νεκροί. Όμως...» Σταμάτησε.

Ο Ντελβέτσιο σήκωσε απολογητικά τους ώμους. «Λυπάμαι, Άικ». Κοίταξε τον Άντριους. «Λυπάμαι και για τα δικά σου πειράματα, Άρνολντ. Οι καλλιέργειες, όμως, πρέπει να φύγουν. Αποτελούν κίνδυνο μέσα στο σταθμό».

«Και ο πόλεμος; Όλοι αυτοί οι άνθρωποι...» Ο Άντριους φαινόταν απελπισμένος.

«Αν δεν γλιτώσουμε απ' αυτή την κατάσταση, όλα θα χαθούν έτσι κι αλλιώς», του είπε ο Ντελβέτσιο.

Ο Σάντερπέι ακούμπισε το χέρι του στον ώμο του Άντριους. «Έχει δίκιο. Δεν αξίζει να το ρισκάρουμε».

Ο Άντριους ένευσε.

Ο Ντελβέτσιο σηκώθηκε. «Εντάξι, λοιπόν», είπε. «Το ξεκαθαρίσαμε κι αυτό. Τώρα, όλοι στη δουλειά. Άρνολντ, τα εκρηκτικά. Ότις, τους πυραύλους. Ο Άικ κι εγώ θα φροντίσουμε να εξαφανίσουμε τα πειραματόζωα. Πρώτα, όμως, θα πρέπει να πάω και να εξηγήσω στον Μίτερτζ τι ειπώθηκε. Σύμφωνοι;»

Η απάντηση ήταν μια σειρά από αδύναμα κουνήματα κεφαλιών.

Χρειάστηκαν μόνο λίγες ώρες για να καταστραφεί η δουλειά ενός χρόνου. Οι πύραυλοι, τα εκρηκτικά και τα άλλα πρόχειρα μέσα άμυνας τους πήραν περισσότερο χρόνο, αλλά τελικά κι

αυτά μπήκαν στη θέση τους. Ύστερα, άρχισαν να περιμένουν, ιδρωκοπώντας και δυσφορώντας μέσα στις στενόχωρες στολές τους.

Ο Σάντερπέι έλεγχε συνεχώς το σύστημα τηλεπικοινωνιών. Μία μέρα πέρασε. Δύο. Τρείς — μια μέρα τρομερής έντασης. Τέσσερις, και τα νεύρα τους άρχισαν να σπάνε. Την πέμπτη μέρα, χαλάρωσαν κάπως. Ο εχθρός είχε αργήσει.

«Νομίζεις πως θα προσπαθήσουν πρώτα να επικοινωνήσουν μαζί μας;» ρώτησε κάποια στιγμή ο Άντριους.

«Δεν ξέρω», απάντησε ο Σάντερπέι. «Πέρασε από το μυαλό σου κάτι τέτοιο;»

«Πέρασε, αλλά δεν έχει σημασία», είπε ο Γκράνοβιτς. «Έτσι κι αλλιώς, θα προσπαθήσουν να το κάνουν. Αν δεν έχουν πάθει τίποτα, θα θελήσουν ασφαλώς να έρθουν σε επαφή. Αν τους έχει καταλάβει ο Λειχήνας, και πάλι θα τους βάλει να το κάνουν για να μας καθησυχάσει. Αυτό, βέβαια, αν υποθέσουμε πως έχει απορροφήσει αρκετή γνώση από τους στρατιώτες ώστε να είναι σε θέση να μιλήσει διαμέσου τους. Μάλλον, όμως, θα δοκιμάσει, κι έτσι δεν πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα όσα τυχόν ακούσουμε».

«Ναι», είπε ο Ντελβέτσιο. «Αυτό είναι το πρόβλημά μας. Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τίποτα. Πρέπει συνεχώς να βαδίζουμε με υποθέσεις. Δεν διαθέτουμε καμιά συγκεκριμένη πληροφορία».

«Το ξέρω, Τζιμ. Το ξέρω».

Την έκτη ημέρα, η καταιγίδα ήρθε μουγκρίζοντας πάνω από τον ορίζοντα, κουβαλώντας μαζί της σύννεφα από σπόρους. Ο ουρανός σκοτεί-

νιασε. Οι αστραπές φώτιζαν τη δύση.

Ο ασύρματος στρίγγλιζε από τα παράσιτα. Ο κεραυνός βροντούσε. Μέσα στον πύργο, οι άνδρες του σταθμού Γκρέιγουότερ περίμεναν τις τελευταίες ώρες.

Η φωνή είχε ακουστεί νωρίς εκείνο το πρωί και αμέσως μετά είχε σβήσει. Δεν είχαν ξεχωρίσει λέξη. Ο στατικός ηλεκτρισμός έκανε την ατμόσφαιρα να τρίζει. Ο Ντελβέτσιο υπολόγιζε πως οι στρατιώτες ακολουθούσαν το προπέτασμα της καταιγίδας.

Αναρωτήθηκε αν ήταν κάτι τυχαίο ή προσχεδιασμένο. Έστειλε τον Άντριους στον πυργίσκο του λέιζερ και τον Σάντερπέι στη βάση των μετεωρολογικών πυραύλων. Ο Σέρινταν κι ο ίδιος θα έμεναν μέσα στο σταθμό, οπλισμένοι με φορητά λέιζερ. Ο Γκράνοβιτς βρισκόταν στη βάση των ανεμοσκαφών, όπου όσα σκάφη είχαν απομείνει ήταν φορτωμένα με προχειροφτιαγμένες βόμβες. Ο Μίτερτζ ήταν στο τείχος.

Περίμεναν ντυμένοι με τις στολές επιβίωσης, με τις μάσκες προσαρτημένες αλλά όχι ακόμα στη θέση τους. Ο ουρανός σκοτείνιαζε, τόσο από τα σύννεφα όσο κι από το σούρουπο που πλησίαζε. Σύντομα, η καταιγίδα και η νύχτα θα έφταναν το σταθμό πιασμένες χέρι-χέρι.

Ο Ντελβέτσιο βημάτισε νευρικά πάνω στα τείχη και τελικά επέστρεψε στον πύργο για να δει τι γινόταν. Ο Άντριους ήταν καθισμένος μπροστά στον πίνακα ελέγχου του λέιζερ και κοιτούσε από το παράθυρο. Ένα κουτί μπύρας ήταν ακουμπισμένο δίπλα του, πάνω στο νυχτοσκόπιο. Ο Ντελβέτσιο δεν είχε δει ποτέ πριν τον ήρεμο και αδύνατο μικροβιολόγο να πίνει.

«Είναι κάπου εκεί έξω», είπε ο Άντριους. Ρούφηξε μια γουλιά μπύρα και άφησε πάλι κάτω το κουτί. «Μακάρι να βιάζονταν λιγάκι, για να τελειώνουμε». Κοίταξε τον Ντελβέτσιο. «Μάλλον πρόκειται να πεθάνουμε όλοι», είπε. «Τα πάντα είναι εναντίον μας».

Ο Ντελβέτσιο δεν είχε τη δύναμη να του πει πως έκανε λάθος. Απλά ένευσε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Όλα τα φώτα του σταθμού είχαν σβήσει. Τίποτε άλλο δεν λειτουργούσε εκτός από τις γεννήτριες, τον πίνακα ελέγχου του πυργίσκου και το ενεργειακό πεδίο. Το πεδίο, ενισχυμένο από την επιπλέον ενέργεια, ήταν δυνατότερο από ποτέ άλλοτε. Θα ήταν, όμως, αρκετά δυνατό για να αντέξει; Ο Ντελβέτσιο δεν το ήξερε.

Κοντά στα όρια του πεδίου, επτά ή οκτώ αχνά σχήματα φτεροκόπησαν κόντρα στον άνεμο. Όλο σχεδόν το σώμα τους ήταν φτερά και νύχια κι η μακριά ουρά τους κατέληγε σε ένα χόνδρινο αγκίστρι κοφτερό σαν ξυράφι. Βαλτονυχτερίδες, με άνοιγμα φτερών δυο μέτρα.

Δεν ήταν μόνες τους. Η βλάστηση από κάτω τους έβριθε από ερπετά. Οι μεγάλες βδέλλες διακρίνονταν μέσα στο νερό κοντά στο νότιο τείχος. Οι αισθητήρες κατέγραφαν κάθε είδους ζωική μορφή.

Έτρεχαν να γλιτώσουν από την καταιγίδα ή μήπως συγκεντρώνονταν για επίθεση; Ούτε αυτό το ήξερε ο Ντελβέτσιο.

Η πόρτα του πύργου άνοιξε κι ο Σέρινταν μπήκε μέσα. Πέταξε το λέιζερ σε ένα τραπέζι κοντά στην πόρτα. «Αυτά τα πράγματα είναι άχρηστα», είπε. «Δεν μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε

αν δεν μπουν μέσα. Ή, αν εμείς δεν βγούμε έξω να τους αντιμετωπίσουμε, κι εγώ τουλάχιστον δεν πρόκειται να κάνω κάτι τέτοιο. Εξάλλου, τι θα ωφελούσε αυτό μπροστά σε όλο τον οπλισμό που διαθέτουν;»

Ο Ντελβέτσιο ξεκίνησε να απαντήσει, αλλά τον πρόλαβε ο Άντριους. «Κοίτάξτε έξω», είπε. «Κι άλλες βαλτονυχτερίδες. Κι αυτό το άλλο πράγμα; Τι είναι πάλι;»

Ο Ντελβέτσιο κοίταξε έξω. Κάτι πετούσε στον ουρανό, πάνω σε μεγάλα αργά φτερά. Ήταν μαύρο και είχε τουλάχιστον διπλάσιο μέγεθος από μια βαλτονυχτερίδα.

«Η πρώτη αποστολή τα ονόμασε *έλιον*», είπε ο Ντελβέτσιο μετά από μια μεγάλη παύση. «Ζουν στα βουνά, χίλια μίλια μακριά από εδώ». Άλλη μια παύση. «Η αναμονή μας πήρε τέλος», είπε.

Μια γενική κίνηση ανατάραξε την περιοχή στα δυτικά του σταθμού. Μέσα από τις βροντές των κεραυνών, ακούστηκε ένα παράξενο στρίγγλισμα.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Σέρινταν.

Ο Άντιους χλώμιασε. «Το αναγνωρίζω», είπε. «Είναι ένα ηχοβόλο. Διαλύει τα τοιχώματα των κυττάρων με μια ακτίνα συγκεντρωμένου ήχου. Το είδα κάποτε σε χρήση. Σχεδόν... σχεδόν υγροποιεί τη σάρκα».

«Θεέ μου!» ψέλισε ο Σέρινταν.

Ο Ντελβέτσιο πήγε μέχρι τον πίνακα ενδοεπικοινωνίας. Κάθε μεγάφωνο στο σταθμό ήταν ανοιγμένο στο μάξιμουμ. «Σε θέση μάχης, κύριοι», είπε, φορώντας τη μάσκα του. «Και καλή τύχη».

Βγήκε έξω και άρχισε να κατεβαίνει τις σκάλες. Ο Σέρινταν πήρε το λέιζερ και τον ακολούθησε. Στη βάση της σκάλας, ο Ντελβέτσιο του έκανε νόημα να σταματήσει. «Εσύ μείνε εδώ, Έλντον. Εγώ θα πάω στην κύρια είσοδο».

Η βροχή είχε αρχίσει να πέφτει στο βάλτο, αν και το ενεργειακό πεδίο την εμπόδιζε να μπει στο σταθμό. Ένα μεγάλο κύμα ανέμου ήρθε μουγκρίζοντας από τη δύση και ξαφνικά η καταιγίδα ήταν πάνω από τα κεφάλια τους. Το θολό περίγραμμα του ενεργειακού πεδίου διαφαινόταν αχνά μέσα στο φουρτουνιασμένο ουρανό.

Ο Ντελβέτσιο έφτασε γρήγορα στην κεντρική είσοδο. Μια μεγάλη οθόνη έδινε την αυταπάτη ενός παράθυρου. Ο Ντελβέτσιο κάθισε μέσα σε ένα αμφίβιο όχημα και την παρακολουθούσε. Η ενδοεπικοινωνιακή μονάδα βρισκόταν στον τοίχο ακριβώς δίπλα του.

«Κάποια ζώα ανοίγουν λαγούμια κάτω από το πεδίο, Τζιμ», ανέφερε ο Άντριους από τον πυργίσκο. «Έχουμε έξι ή επτά προσκρούσεις το λεπτό. Ωστόσο, είναι κάτι που αντιμετωπίζεται».

Ξανά, ο μόνος ήχος ήταν ο θόρυβος των κεραυνών. Ύστερα, άρχισε να μιλάει ο Σάντερπέι, λέγοντας κάτι για τους πυραύλους. Ο Ντελβέτσιο δεν τον άκουγε. Η προσοχή του ήταν στραμμένη στο σημείο έξω από την περίμετρο του σταθμού, όπου όλα είχαν γίνει ένας βούρκος από ανεμοδαρμένη λάσπη. Σήκωσε έναν διακόπτη και η οθόνη συνδέθηκε με την κάμερα του πυργίσκου. Τώρα, αυτός κι ο Άντριους έβλεπαν με τα ίδια μάτια.

«Οι υπόγειες προσκρούσεις αυξήθηκαν», είπε ξαφνικά ο Άντριους. «Έχουμε τώρα καμιά εικοσαριά το λεπτό».

Οι βαλτονυχτερίδες φτεροκοπούσαν πιο κο-

ντά στην περίμετρο, φτάνοντας σχεδόν στα όρια του ενεργειακού πεδίου, χτυπώντας αθόρυβα τα βρεγμένα φτερά τους. Ο πυργίσκος του λέιζερ περιστράφηκε για να τις σημαδέψει, αλλά εκείνες χάνονταν πριν προλάβει να τους ρίξει.

Κίνηση υπήρχε και στο έδαφος. Ένα κύμα από ερπετά άρχισε να πλησιάζει την περίμετρο. Μια ακτίνα φωτός βγήκε από το λέιζερ και άφησε στο χώμα ένα σύννεφο ατμού που διαλύθηκε σχεδόν αμέσως. Ένα ερπετό πέθανε και λίγο μετά ένα άλλο.

Στα νότια, μια τεράστια βδέλλα αναδύθηκε από τα νερά κοντά στο τείχος. Ο πυργίσκος περιστράφηκε στέλνοντας προς το μέρος της δυο αστραπιαίες κόκκινες βολές. Η μια σήκωσε έναν πίδακα ατμού και η άλλη πέτυχε τη βδέλλα που ξαναβούλιαξε.

Ο Ντελβέτσιο ένευσε σιωπηλά, σφίγγοντας το όπλο του.

Η φωνή του Άντριους ακούστηκε δίπλα του. «Υπάρχει ένας άνθρωπος εκεί έξω, Τζιμ. Κοντά σου».

Ο Ντελβέτσιο φόρεσε τα γυαλιά των υπέρυθρων ακτίνων και ξανασυνδέθηκε με την κάμερα έξω από την είσοδο. Ένα αμυδρό σχήμα είχε φανεί μέσα από τη βλάστηση.

«Μόνο ένας;» ρώτησε ο Ντελβέτσιο.

«Μόνο αυτόν πιάνω», απάντησε ο Άντριους.

Ο Ντελβέτσιο ένευσε και συλλογίστηκε. «Πάω έξω», είπε, λίγο μετά.

Πολλές φωνές ακούστηκαν ταυτόχρονα. «Νομίζω πως δεν είναι σωστό», είπε κάποιος. Ο Γκράνοβιτς; «Πρόσεχε, Τζιμ», είπε ένας άλλος, μάλλον ο Σάντερπέι. «Όχι! Έτσι θα τους αφήσεις να μπουν μέσα!». Αυτός ήταν αναμφίβολα ο Σέρινταν.

Ο Ντελβέτσιο τους αγνόησε όλους. Κατέβασε το διακόπτη που άνοιγε τις εξωτερικές πόρτες και κάθισε στη θέση οδηγού του οχήματος. Οι πόρτες άνοιξαν κι η βροχή μπήκε στο δωμάτιο.

Το όχημα κινήθηκε μπροστά και οι ερπύστριές του κροτάλισαν για μια στιγμή πάνω στη ράμπα της εισόδου. Ύστερα, γλίστρησε απαλά μέσα στη λάσπη. Η βροχή χτυπούσε τη στολή του Ντελβέτσιο και του γαργαλούσε το δέρμα. Οδηγούσε με το ένα χέρι, κρατώντας το λέιζερ με το άλλο.

Σταμάτησε το όχημα λίγα μέτρα πιο πέρα και σηκώθηκε όρθιος. «Βγες έξω!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε, προσπαθώντας να ακουστεί πάνω από τους κεραυνούς. «Φανερώσου να σε δούμε! Αν μπορείς να με καταλάβεις — αν δεν σε ελέγχει ο Λειχήνας — βγες έξω τώρα».

Σταμάτησε γεμάτος ελπίδα και περίμενε για ένα ατέλειωτο λεπτό. Ήταν έτοιμος να ξαναφωνάξει, όταν ένας άντρας βγήκε τρέχοντας μέσα από τη βλάστηση.

Ο Ντελβέτσιο είδε μια φευγαλέα εικόνα ενός πλάσματος με κουρελιασμένα ρούχα, γυμνά πόδια και μουσκεμένα μαύρα μαλλιά. Ο Λειχήνας σκέπαζε σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του και κρεμόταν στην πλάτη και το στήθος του.

Ο άντρας — το πλάσμα — σήκωσε το χέρι και πέταξε μια πέτρα. Αστόχησε. Συνέχισε να τρέχει και να ουρλιάζει. Ο Ντελβέτσιο σήκωσε μουδιασμένα το τουφέκι και έρριξε. Το ον σωριάστηκε λίγα μέτρα πέρα από τα δέντρα.

Ο Ντελβέτσιο άφησε το όχημα εκεί που ήταν και γύρισε πίσω με τα πόδια. Οι πόρτες ήταν ακόμα ανοιχτές. Πήγε στο μικρόφωνο. «Τους έχει καταλάβει», είπε. «Και έχει εχθρικές διαθέσεις. Πρέπει να τους σκοτώσουμε».

Δεν άκουσε καμιά απάντηση. Μετά από μια μακριά σιωπή και ένα πνιχτό λυγμό, ακούστηκε η αργή και αφηρημένη φωνή του Άντριους: «Νέες ενδείξεις. Μια ομάδα τριάντα ή σαράντα ατόμων έρχονται από τα δυτικά. Βρίσκονται σε σχηματισμό. Το όργανα δείχνουν πως μεταφέρουν μεγάλες ποσότητες μετάλλου».

«Η κύρια δύναμή τους», είπε ο Ντελβέτσιο. «Δεν θα είναι εύκολο να τους σκοτώσουμε. Ετοιμαστήτε, και να θυμάστε: όλα πρέπει να γίνουν ταυτόχρονα».

Βγήκε πάλι στη βροχή, κρατώντας αγκαλιά το όπλο του. Μέσα από τα γυαλιά των υπέρυθρων ακτίνων διέκρινε ανθρώπινα σχήματα. Ήταν λιγοστά. Πλησιάζοντας, είχαν αραιώσει.

Πλησίασε το αμφίβιο όχημα και γονάτισε δίπλα του. Καθώς παρατηρούσε, ο πυργίσκος περιστράφηκε. Μια κόκκινη γραμμή βγήκε από την κορφή του και άγγιξε το πρώτο αμυδρό σχήμα. Εκείνο φάνηκε να παραπατάει. Ένα νέο δυνατό κύμα βροχής έκρυψε το τοπίο. Το λέιζερ χτύπησε πάλι. Ο Ντελβέτσιο σήκωσε αργά το όπλο μέχρι τον ώμο και άρχισε να ρίχνει στα περιγράμματα των στρατιωτών όπως τα διέκρινε μέσα από τα γυαλιά του.

Πίσω του, άκουσε τον πρώτο μετεωρολογικό πύραυλο να φεύγει από το σωλήνα εκτόξευσης και για ένα δευτερόλεπτο είδε τη λάμψη του, καθώς περνούσε μέσα από τον ενεργειακό θόλο.

Χάθηκε μέσα στη βροχή. Ακολούθησαν ένας δεύτερος κι ένας τρίτος.

Τα αχνά σχήματα έτρεχαν όλα μαζί. Ο Ντελβέτσιο έρριξε μέσα στη μάζα τους και, βλέποντας το σημείο απ' όπου περνούσαν, ευχήθηκε ο Άρνολντ να θυμόταν το σχέδιό τους.

Ο Άρνολντ θυμήθηκε. Το λέιζερ του πυργίσκου χτύπησε τον κορμό ενός κοντινού δέντρου. Το δέντρο έγειρε και έπεσε.

Απ' όσο μπόρεσε να δει ο Ντελβέτσιο, δεν είχε βρει το στόχο του. Άλλη μια ιδέα που τελικά δεν είχε αποτέλεσμα, σκέφτηκε πικραμένα. Συνέχισε να ρίχνει προς τη μεριά του δάσους.

Ξαφνικά, κοντά στο χείλος της περιμέτρου, το νερό ξεπήδησε μέσα από το βάλτο σε μια τρομαχτική έκρηξη. Άρχισε να βρέχει κομμάτια από βδέλλες.

Ήταν ο πρώτος πύραυλος.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, ακολούθησε μια άλλη έκρηξη, αυτή τη φορά ανάμεσα στα δέντρα. Έπειτα κι άλλες. Αρκετές έπεσαν κοντά στον εχθρό και δύο στο μέσο του. Δέντρα άρχισαν να πέφτουν. Ο Ντελβέτσιο νόμισε πως άκουσε κραυγές.

Άρχισε να ελπίζει και συνέχισε να ρίχνει.

Ψηλά στον ουρανό, ακούστηκε ένας βόμβος. Ήταν ο Γκράνοβιτς με το ανεμοσκάφος. Ο Ντελβέτσιο σήκωσε για μια στιγμή το βλέμμα και τον είδε να περνάει από πάνω του και να κατευθύνεται προς τα δέντρα. Κι άλλα σχήματα ήταν στον ουρανό και βουτούσαν προς το μέρος του ανεμοσκάφους, αλλά ήταν πιο αργά. Ο Γκράνοβιτς έκανε ένα γρήγορο κύκλο της περιμέτρου, ρίχνοντας βόμβες. Ο βάλτος σείστηκε και το λασπόνε-

ρο έγινε ένα με τη βροχή.

Τώρα ήταν σίγουρος πως άκουγε κραυγές.

Κόκκινες γλώσσες και ακτίνες φωτιάς βγήκαν από το σκοτάδι και χτύπησαν τα τείχη, δημιουργόντας πίδακες ατμού που διαλύονταν μέσα στη βροχή. Ακολούθησαν βλήματα. Εκρήξεις. Ένας πνιχτός γδούπος συγκλόνισε το σταθμό. Ένας δεύτερος. Κάπου μέσα στην καταιγίδα, κάποιος άρχισε να ρίχνει με ένα ηχοβόλο.

Το τείχος πίσω του αντήχησε από ένα παράξενο θόρυβο. Μια άλλη έκρηξη, πολύ μεγαλύτερη, χτύπησε τον ενεργειακό θόλο από πάνω του. Η βροχή χάθηκε για μια στιγμή μέσα στο στρόβιλο των αερίων. Ο άνεμος παρέσυρε τον καπνό μακριά και ο σταθμός σείστηκε. Ύστερα, η βροχή άρχισε πάλι να κυλάει πάνω στο θόλο.

Κι άλλες εκρήξεις. Τα λέιζερ έφτυναν και τσιτσίριζαν μέσα στη βροχή σε ένα μακάβριο παιχνίδισμα φωτός. Ο Μίτερτζ έρριχνε από τα τείχη και ο Γκράνοβιτς έκανε άλλο ένα πέρασμα. Οι πύραυλοι είχαν σταματήσει να πέφτουν. Είχαν κιόλας ξοδευτεί;

Ο πυργίσκος στροβιλιζόταν και έρριχνε ασταμάτητα. Ο βάλτος και το κοντινό δάσος συνταράζονταν από τις βολές. Η ανατολική γωνία του σταθμού τραντάχτηκε καθώς ένας από τους μετεωρολογικούς πυραύλους προσγειώθηκε επικίνδυνα κοντά της.

Ο πυργίσκος άρχισε πάλι να ρίχνει σύντομες βολές που χάνονταν μέσα στη βροχή. Τα πυρά της αντεπίθεσης ήταν πυκνά. Τουλάχιστον ένα ηχοβόλο έρριχνε σε τακτά διαστήματα.

Ο Ντελβέτσιο είδε τις βαλτονυχτερίδες να

εμφανίζονται απροσδόκητα γύρω από το ανεμοσκάφος. Συγκεντρώθηκαν από όλες τις πλευρές βγάζοντας τα παράξενα ουρλιαχτά τους. Μία χώθηκε ακριβώς μέσα στη μηχανή, τυλίγοντας την με τα φτερά της. Μια τρομερή έκρηξη φώτισε τη νύχτα και το ανεμοσκάφος τυλίχτηκε στις φλόγες.

Κι άλλες εκρήξεις γύρω από τον ενεργειακό θόλο. Ο πυργίσκος είχε κοκκινίσει και άχνιζε. Στα νότια, ένα μέρος του τείχους χάθηκε μέσα σε μια γιγάντια έκρηξη.

Ο Ντελβέτσιο συνέχιζε να ρίχνει ενστικτωδώς. Ξαφνικά, το λέιζερ νέκρωσε μέσα στα χέρια του. Είχε αποφορτιστεί. Σηκώθηκε διστακτικά. Γύρισε το κεφάλι πάνω στην ώρα για να δει το *έλιον* να βουτάει προς τον πυργίσκο. Δεν το σταμάτησε τίποτα. Ξαφνικά, ο Ντελβέτσιο συνειδητοποίησε πως το ενεργειακό πεδίο είχε σβήσει.

Βολές από λέιζερ χτύπησαν το έλιον αλλά δεν προέρχονταν από τον πυργίσκο που είχε σωπάσει. Το έλιον έπεσε με πάταγο πάνω στα παράθυρα και μπήκε μέσα, μαζί με μια βροχή από σπασμένα τζάμια, πλαστικό και μέταλλο.

Ο Ντελβέτσιο άρχισε να υποχωρεί προς τη ράμπα και την ανοιχτή είσοδο. Ένα ερπετό τινάχτηκε απ' το πλάι του και του δάγκωσε το πόδι. Ένιωσε έναν έντονο πόνο που γρήγορα έσβησε. Το πόδι του είχε μουδιάσει και αιμορραγούσε. Χρησιμοποίησε το άχρηστο όπλο του σαν δεκανίκι.

Μόλις βρέθηκε μέσα, κατέβασε το διακόπτη που έκλεινε τις εξωτερικές πόρτες. Δεν έγινε τίποτα. Ξαφνικά, άρχισε να γελάει. Δεν είχε σημα-

σία. Τίποτα δεν είχε σημασία. Το ενεργειακό πεδίο είχε πέσει και ο σταθμός είχε παρθεί.

Οι εσωτερικές πόρτες λειτουργούσαν ακόμα. Πέρασε κουτσαίνοντας μέσα από τις αίθουσες και βρέθηκε στην εσωτερική αυλή. Γύρω του, άκουγε τις γεννήτριες να αργοπεθαίνουν.

Ο πυργίσκος χτυπήθηκε ξανά και ξανά. Τελικά, τινάχτηκε στον αέρα. Τρεις ξεχωριστές εκρήξεις χτύπησαν τον πυργο ταυτόχρονα. Το μισό πάνω μέρος του κατέρευσε.

Ο Ντελβέτσιο σταμάτησε μέσα στην αυλή, αβέβαιος ξαφνικά για το πού να πάει. Η λέξη Άρνολντ σχηματίστηκε στα χείλη του αλλά έμεινε εκεί.

Οι γεννήτριες σταμάτησαν εντελώς. Λέιζερ, βλήματα και βαλτονυχτερίδες γέμισαν τον αέρα. Παντού γύρω του, έβλεπε μονάχα νύχτα φωτισμένη από αστραπές και από εκρήξεις.

Υποχώρησε πάνω σε έναν τοίχο και στηρίχτηκε επάνω του. Οι ομοβροντίες συνεχίστηκαν. Το ίδιο το έδαφος του σταθμού είχε αρχίσει να διαλύεται. Από κάπου άκουσε μια κραυγή, λες και κάποιος τον φώναζε την ώρα που πέθαινε.

Κάθισε ακίνητος στο έδαφος, σφίγγοντας το όπλο του, ενώ τα βλήματα συνέχισαν να χτυπούν στο σταθμό. Ύστερα, όλα ησύχασαν.

Πίσω από ένα σωρό από μπάζα είδε ανήμπορος ένα μεγάλο ερπετό να σέρνεται προς το μέρος του κατά μήκος της αυλής. Πριν, όμως, τον φτάσει, σπαρτάρισε και έμεινε ακίνητο.

Κάτι κινήθηκε πίσω του. Γύρισε και είδε μια μορφή με στολή επιβίωσης να του νεύει και να καλύπτεται πίσω από τα ερείπια των εργαστηρίων.

Ο Ντελβέτσιο είδε μορφές να σκαρφαλώνουν στα απομεινάρια των τειχών. Ευχήθηκε να είχε ακόμα έναν γεμιστήρα στο λέιζερ.

Μια κόκκινη γραμμή φωτός πέρασε από δίπλα του μέσα στη βροχή. Μια από τις μορφές σωριάστηκε. Ωστόσο, ο άντρας πίσω του είχε βιαστεί να ρίξει. Οι υπόλοιπες μορφές έστρεψαν τα όπλα τους εναντίον του. Οι βολές πέραζαν τσιρίζοντας πάνω από το κεφάλι του Ντελβέτσιο. Τα πυρά ανταποδόθηκαν για λίγο και μετά κάθε αντίσταση έπαψε.

Πολύ αργά, ο Ντελβέτσιο σύρθηκε μέσα στη λάσπη προς τη μεριά των εργαστηρίων. Δεν φαίνονταν να τον έχουν δει. Μετά από μια εξαντλητική προσπάθεια, έφτασε τον πεσμένο άνδρα με τη στολή επιβίωσης. Ήταν ο Σάντερπέι, νεκρός.

Ο Ντελβέτσιο πήρε το λέιζερ. Υπήρχαν πέντε άντρες μπροστά του κι άλλοι πιο πίσω, μέσα στο σκοτάδι. Ξαπλωμένος μπρούμητα, χτύπησε έναν και μετά ακόμα δύο. Πίδακες ατμού σηκώθηκαν γύρω του καθώς οι άντρες με τις μεταλλικές αρματωσιές ανταπέδωσαν τα πυρά. Συνέχισε να ρίχνει μέχρι που κανείς από αυτούς που βρίσκονταν κοντά του δεν απέμεινε όρθιος. Ύστερα, ανασηκώθηκε και προσπάθησε να τρέξει.

Μια βολή του έκοψε το τακούνι της μπότας του και ένιωσε το αίμα να κυλάει ζεστό στην πατούσα του. Γύρισε, έρριξε και συνέχισε να κινείται, περνώντας μπροστά από τα εργαστήρια και τον μισογκρεμισμένο πύργο.

Ακτίνες από λέιζερ σφύριξαν πάνω από το κεφάλι του. Τέσσερις, πέντε, ίσως έξι. Έρριξε καλυμένος πίσω από μια γωνία και είδε άλλον έναν

άντρα να πέφτει. Χτύπησε πάλι, κι έπειτα το όπλο του σώπασε.

Τα λέιζερ άνοιξαν τρύπες στον τοίχο, σχεδόν διαπερνώντας τον. Οι αντίπαλοί του απλώθηκαν για να τον κυκλώσουν. Δεν είχε ελπίδα.

Ύστερα, η νύχτα γέμισε φωτιά και θόρυβο. Ένα σώμα τινάχτηκε στον αέρα. Λίγο μετά, η ακτίνα ενός λέιζερ ήρθε στο κατόπι της έκρηξης.

Ο Σέρινταν στεκόταν από πάνω του και έρριχνε στους στρατιώτες που είχαν αιφνιδιαστεί στα ανοιχτά, σωριάζοντάς τους έναν έναν. Σταμάτησε για μια στιγμή να ρίχνει, πέταξε προς το μέρος τους μια φιάλη εκρηκτικών και μετά ξανάπιασε το λέιζερ.. Ένα κομμάτι από συντρίμια τον πέτυχε και τον έσπρωξε πίσω.

Ο Ντελβέτσιο ανασηκώθηκε, όπως και ο Σέρινταν. Στάθηκαν τρεκλίζοντας. Ο Σέρινταν έψαχνε να βρει κι άλλους στόχους, αλλά δεν υπήρχαν. Άρχισε να βήχει από την εξάντληση.

Η βροχή ελαττώθηκε, αλλά ο πόνος δυνάμωσε.

Βρήκαν ένα μονοπάτι ανάμεσα στα χαλάσματα. Πέρασαν πολλά παραμορφωμένα κορμιά μέσα σε αρματωσιές από μέταλλο και μερικά με στολές επιβίωσης. Ο Σέρινταν σταμάτησε πάνω από ένα αρματωμένο πτώμα και το γύρισε ανάσκελα. Η προσωπίδα είχε καεί μαζί με μέρος του προσώπου. Το κλώτσησε και σηκώθηκε.

Ο Ντελβέτσιο δοκίμασε με ένα άλλο πτώμα. Του έβγαλε το κράνος και έψαξε το μέτωπο, τα μάτια, τα ρουθούνια, τα αυτιά. Τίποτα.

Ο Σέρινταν στεκόταν πάνω από ένα σώμα με στολή επιβίωσης που ήταν μισοσκεπασμένο από τα ερείπια. Έμεινε εκεί για ώρα πολλή. «Ντελβέ-

τσιο!» φώναξε, τελικά. «Ντελβέτσιο!»

Ο Ντελβέτσιο πλησίασε, έσκυψε και τράβηξε τη μάσκα.

Ο άντρας ήταν ακόμα ζωντανός. Άνοιξε τα μάτια του. «Ωχ, Θεέ μου! Γιατί, Τζιμ; Γιατί;»

Ο Ντελβέτσιο δεν είχε λέξη. Απλά, καθόταν ακίνητος και τον κοίταζε.

Ο Μπιλ Ρέιν του ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Κατάφερα και πέρασα, Τζιμ», είπε ο Ρέιν, φτύνοντας αίμα. «Το διαστημόπλοιο ήταν πολύ κοντά στο σημείο... που έπεσα... Περπάτησα. Ήταν ακόμα μέσα στο σκάφος. Μόνο λίγοι... είχαν σκοτωθεί».

Ο Ντελβέτσιο έβηξε αδύναμα.

«Μοίρασα τα εμβόλια. Λίγοι είχαν μολυνθεί και δεν είχαν ελπίδα. Τους πήραμε τις πανοπλίες και τα όπλα. Ύστερα, έπρεπε να βρούμε τρόπο να φτάσουμε ως εδώ. Εμένα δεν με πείραξε... Αλλά τους στρατιώτες... χάσαμε αρκετούς... βδέλες... ερπετά...»

Ο Σέρινταν άφησε το όπλο του να πέσει και άρχισε να τρέχει προς τα εργαστήρια.

«Προσπαθήσαμε να έρθουμε σε επαφή μαζί σας, Τζιμ... αλλά με την καταιγίδα... Θα έπρεπε να περιμένουμε... αλλά το εμβόλιο δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα... Προσπαθήσαμε να... μην σας κάνουμε κακό... όταν αρχίσατε να μας σκοτώνετε...».

Άρχισε να πνίγεται από το ίδιο του το αίμα. Ο Ντελβέτσιο κοιτούσε κάτω. «Ξανά τον υποτιμήσαμε», είπε με σπασμένη φωνή. «Δηλαδή, εγώ τον υποτίμησα...»

Ο Ρέιν έκανε τρεις με τέσσερις ώρες να πεθάνει. Ο Ντελβέτσιο δεν ξαναβρήκε τον Σέρινταν.

Προσπάθησε να θέσει σε λειτουργεία τις γεννήτριες, μα δεν τα κατάφερε.

Λίγο πριν την αυγή, ο ουρανός καθάρισε. Τα αστέρια φανερώθηκαν λαμπερά. Ο Λειχήνας δεν είχε ακόμα εξαπολύσει νέους σπόρους. Έμοιαζε σχεδόν σαν μια αφέγγαρη νύχτα της Γης.

Ο Ντελβέτσιο είχε καθίσει πάνω σε ένα σωρό από ερείπια με το όπλο ενός νεκρού στρατιώτη στα χέρια και δέκα ή δώδεκα δεσμίδες στη ζώνη. Δεν γύριζε να κοιτάξει το μέρος όπου κειτόταν ο Ρέιν. Προσπαθούσε να βρει κάποιο τρόπο να κάνει τον ασύρματο να λειτουργήσει. Ένα σκάφος ανεφοδιασμού θα ερχόταν μέσα στις επόμενες μέρες.

Ο ουρανός άρχισε να φωτίζει στην ανατολή. Μια βαλτονυχτερίδα και λίγο μετά μια δεύτερη ήρθαν να κάνουν βόλτες γύρω από τα συντρίμια του σταθμού.

Οι σπόροι άρχισαν να πέφτουν.

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ 5

του Ρόμπερτ Σέκλεϊ

Όπως έχω πει και άλλοτε, λίγοι μπορούν να συναγωνιστούν τον Ρόμπερτ Σέκλεϊ σε πρωτοτυπία, στον τομέα της σατιρικής επιστημονικής φαντασίας. Μπορεί ένας πλανήτης να είναι ταυτόχρονα ένας υπέροχος παράδεισος και μια φριχτή κόλαση; Μπορεί η φαντασίωση να απειλήσει όχι μόνο πνευματικά αλλά και σωματικά τον δημιουργό της; Αν πω περισσότερα, θα χαλάσω την υπέροχη πλοκή της ιστορίας. Απλά, σας προειδοποιώ ότι το διήγημα αυτό όχι μόνο θα σας διασκεδάσει, αλλά και θα σας προκαλέσει έναν περίεργο φόβο. Άλλωστε, κάποτε όλοι μας ήμασταν παιδιά.

Θ.Μ.

«Διαβάζει την ταμπέλα μας», είπε ο Γκρέγκορ, με το μακρόστενο οστεώδες πρόσωπό του κολλημένο στο ματάκι της πόρτας του γραφείου.

«Για να δω κι εγώ», του είπε ο Άρνολντ.

Ο Γκρέγκορ τον έσπρωξε πίσω. «Θα χτυπήσει — όχι, άλλαξε γνώμη και φεύγει».

Ο Άρνολντ γύρισε στο γραφείο του για να συνεχίσει την πασιέντσα που έπαιζε. Ο Γκρέγκορ εξακολούθησε να κοιτάζει από το ματάκι.

Το ματάκι το είχαν ανοίξει μόνοι τους για να διασκεδάσουν την ανία τους, τρεις μήνες μετά τη δημιουργία της εταιρίας τους και το νοίκιασμα του γραφείου. Όλον αυτόν τον καιρό, η εταιρία ΑΑΑ Υπηρεσία Πλανητικών Απολυμάνσεων, δεν είχε ούτε έναν πελάτη, παρ' όλο που ήταν η πρώτη στον τηλεφωνικό κατάλογο. Η πλανητική απολύμανση ήταν ένας τομέας στον οποίο είχαν μονοπώλειο δυο μεγάλες επιχειρήσεις. Ήταν κάτι πολύ αποθαρρυντικό για τους δυο νεαρούς συνέταιρους μιας μικρής εταιρίας με μεγάλα ιδανικά και πολλές απλήρωτες συσκευές.

«Γυρίζει πίσω!» φώναξε ο Γκρέγκορ. «Γρήγορα — κάνε σαν να είσαι πολύ απασχολημένος!».

Ο Άρνολντ πέταξε την τράπουλα σε ένα συρτάρι και μόλις είχε προλάβει να κουμπώσει τη λευκή εργαστηριακή του ρόμπα όταν ακούστηκε το χτύπημα.

Ο επισκέπτης τους ήταν ένας κοντός φαλακρός τύπος με κουρασμένη όψη. Τους κοίταξε γεμάτος ενδοιασμούς.

«Απολυμαίνετε πλανήτες;»

«Μάλιστα, κύριε», είπε ο Γκρέγκορ, σπρώχνοντας στο πλάι μια στίβα χαρτιά και σφίγγοντας την ιδρωμένη παλάμη του άνδρα. «Είμαι ο Ρίτσαρντ Γκρέγκορ. Αυτός είναι ο συνεταίρος μου, ο δόκτωρ Φρανκ Άρνολντ».

Ο Άρνολντ, εντυπωσιακά ντυμένος με μια λευκή ρόμπα εργαστηρίου και φορώντας μαύρα γυαλιά από ταρταρούγα, ένευσε αφηρημένα και ξανάρχισε να αναλύει το περιεχόμενο μιας σειράς πανάρχαιων δοκιμαστικών σωλήνων.

«Καθίστε, παρακαλώ, κύριε...»

«Φέρνγκράουμ».

«Κύριε Φέρνγκράουμ. Είμαι σίγουρος πως μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε σε ό,τι επιθυμείτε», είπε εγκάρδια ο Γκρέγκορ. «Έλεγχο πανίδας και χλωρίδας, καθαρισμό ατμόσφαιρας, δημιουργία πόσιμου νερού, αποστείρωση εδάφους, τεστ σταθερότητας, περιορισμό σεισμικών δονήσεων και ηφαιστειακών εκρήξεων — ο,τιδήποτε χρειάζεται για να γίνει ένας πλανήτης κατάλληλος για ανθρώπινη κατοίκηση».

Ο Φέρνγκράουμ συνέχισε να μένει διστακτικός. «Θα σας μιλήσω ειλικρινά. Έχω στα χέρια μου έναν προβληματικό πλανήτη».

Ο Γκρέγκορ ένευσε με αυτοπεποίθηση. «Δουλειά μας είναι να λύνουμε προβλήματα».

«Είμαι ένας ελεύθερος μεσίτης», είπε ο Φέρνγκράουμ. «Ξέρετε την κατάσταση — αγοράζω έναν πλανήτη, τον πουλώ σε κάποιον άλλο — όλοι το ψωμί μας πρέπει να βγάλουμε. Συνήθως αγοράζω τους πλανήτες όπως έχουν και αφήνω την απολύμανση στους αγοραστές μου. Πριν λίγους μήνες, όμως, έτυχε να πέσει στα χέρια μου ένας πραγματικά ωραίος πλανήτης — τον βούτηξα κυριολεκτικά κάτω από τη μύτη των μεγάλων εταιριών».

Ο Φέρνγκράουμ σκούπισε με απελπισία το μέτωπό του.

«Είναι ένα πανέμορφο μέρος», συνέχισε, χωρίς τον παραμικρό ενθουσιασμό. «Μέση θερμοκρασία, 20 βαθμοί Κελσίου. Έδαφος ορεινό, αλλά εύφορο. Καταρράκτες, ουράνια τόξα και όλα τα παρόμοια. Και κανένα ίχνος ζώου».

«Μοιάζει τέλειος», είπε ο Γκρέγκορ. «Μήπως έχει πρόβλημα με μικρο-οργανισμούς;»

«Δεν υπάρχει τίποτα το επικίνδυνο».

«Τότε, τι πρόβλημα έχει το μέρος;»

Ο Φέρνγκράουμ κοίταξε γύρω του αμήχανα. «Ίσως τον έχετε ακουστά. Στον κυβερνητικό κατάλογο έχει καταγραφεί σαν RNG-5, αλλά όλοι τον ονομάζουν «Φάντασμα-5».

Ο Γκρέγκορ σήκωσε τα φρύδια με έκπληξη. Ήταν παράξενο παρατσούκλι για έναν πλανήτη, αλλά είχε ακούσει ακόμα πιο περίεργα. Στο κάτω κάτω, κάποιο όνομα έπρεπε να τους δώσεις. Υπήρχαν χιλιάδες ηλιακά συστήματα με πλανήτες σε σημεία που μπορούσαν να φτάσουν τα σύγχρονα διαστημικά σκάφη και πολλοί απ' αυτούς ήταν κατοικημένοι ή κατοικίσιμοι. Πολλοί άνθρωποι από τους πολιτισμένους κόσμους ή-

ταν πρόθυμοι να μεταναστεύσουν εκεί και να τους αποικίσουν. Θρησκευτικές αιρέσεις, πολιτικές μειονότητες, φιλοσοφικές ομάδες — ή απλά άτομα που ζητούσαν να κάνουν μια καινούργια αρχή.

«Δεν νομίζω πως τον έχω ακουστά», είπε ο Γκρέγκορ.

Ο Φέρνγκράουμ άλλαξε θέση πάνω στην καρέκλα του με φανερή δυσφορία. «Έπρεπε να είχα ακούσει τη γυναίκα μου. Εγώ, όμως, ήθελα να γίνω μεγάλος επιχειρηματίας. Πλήρωσα δέκα φορές τη συνηθισμένη τιμή για τον Φάντασμα 5 και τώρα δεν μπορώ να τον ξεφορτωθώ».

«Μα τι στην ευχή έχει;» ρώτησε ο Γκρέγκορ.

«Φαίνεται πως είναι στοιχειωμένος», είπε απεγνωσμένα ο Φέρνγκράουμ.

Απ' ό,τι τους είπε, είχε ελέγξει τον πλανήτη από ψηλά και μετά τον είχε νοικιάσει σε έναν συνεταιρισμό αγροτών από τον Ντιζόν 6. Μια ομάδα από οκτώ άνδρες προσγειώθηκε για να κάνει την πρώτη τυπική αναγνώριση και πριν περάσει η μέρα άρχισε να στέλνει μπερδεμένες αναφορές για δαίμονες, βρυκόλακες, δεινόσαυρους και άλλα εχθρικά πλάσματα.

Όταν ήρθε κάποιο σκάφος να τους πάρει, τους βρήκε όλους νεκρούς. Η αυτοψία που έγινε στα πτώματά τους έδειξε πως οι γρατζουνιές, τα κοψίματα και οι δαγκωματιές που τους είχαν σκοτώσει θα μπορούσαν να έχουν γίνει από σχεδόν ο,τιδήποτε, ακόμα και από δαίμονες, βρυκόλακες και δεινόσαυρους, αν τέτοια πλάσματα υπήρχαν.

Ο Φέρνγκράουμ τιμωρήθηκε με πρόστιμο για ελλειπή απολύμανση. Οι αγρότες ακύρωσαν το

συμβόλαιο. Στη συνέχεια, όμως, κατάφερε να νοικιάσει τον πλανήτη σε μια θρησκευτική ομάδα ηλιολατρών από τον Οπάλιο 2.

Οι ηλιολάτρες ήταν πιο προσεκτικοί. Κατέβασαν τα εφόδιά τους, αλλά έστειλαν για συνοδεία μόνο τρεις άνδρες. Έφτιαξαν έναν καταυλισμό, ξεφόρτωσαν τα πράγματά τους και έστειλαν σήμα πως το μέρος ήταν ένας αληθινός παράδεισος. Καλούσαν την ομάδα τους να έρθει αμέσως για εγκατάσταση όταν ξαφνικά ακούστηκε μια άγρια κραυγή και η εκπομπή σταμάτησε.

Ένα σκάφος περιπολίας κατέβηκε στον Φάντασμα 5, έθαψε τα τρία κατακρεουργημένα πτώματα και απογειώθηκε πάλι μέσα σε πέντε λεπτά.

«Αυτό ήταν», είπε ο Φέρνγκράουμ. «Τώρα, δεν πατάει άνθρωπος εκεί κάτω. Τα διαστημικά πληρώματα αρνούνται να προσγειωθούν. Κι ακόμα, δεν ξέρω τι συνέβη».

Αναστέναξε βαθιά και κοίταξε τον Γκρέγκορ. «Αν θέλετε, μπορείτε να τον αναλάβετε».

Ο Γκρέγκορ και ο Άρνολντ ζήτησαν συγνώμη και αποσύρθηκαν στο διπλανό δωμάτιο.

Ο Άρνολντ άρχισε αμέσως τις χαρές. «Βρήκαμε δουλειά!»

«Ναι», είπε ο Γκρέγκορ. «Αλλά τι δουλειά».

«Είναι ό,τι μας χρειάζεται», του υπενθύμισε ο Γκρέγκορ. «Αν πετύχουμε, όλοι θα μας προτιμάνε — χώρια το κέρδος που θα έχουμε από τα ποσοστά».

«Φαίνεται να ξεχνάς πως εγώ είμαι αυτός που θα πρέπει να προσγειωθεί στον πλανήτη», του είπε ο Γκρέγκορ. «Εσύ το μόνο που θα κάνεις εί-

ναι να κάθεσαι εδώ και να αναλύεις τα στοιχεία που θα σου στέλνω».

«Έτσι το κανονίσαμε», του θύμισε ο Άρνολντ. «Εγώ είμαι το τμήμα ερευνών και εσύ το τμήμα επέμβασης. Δεν το θυμάσαι;»

Ο Γκρέγκορ θυμήθηκε. Από μικρό παιδί, πάντα αυτός έβγαζε το φίδι από την τρύπα ενώ ο Άρνολντ έμενε πίσω και του εξηγούσε πώς ακριβώς θα το έκανε.

«Δεν μου αρέσει καθόλου», είπε.

«Μη μου πεις πως πιστεύεις στα φαντάσματα;»

«Όχι, ασφαλώς όχι».

«Λοιπόν, όλα τα άλλα μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε. Αν δεν ρισκάρουμε, δεν πρόκειται να κερδίσουμε».

Ο Γκρέγκορ σήκωσε τους ώμους. Ξαναγύρισαν στον Φέρνγκράουμ.

Σε μισή ώρα είχαν κανονίσει τους όρους τους — ένα μεγάλο ποσοστό πάνω στα κέρδη της μελλοντικής εξέλιξης, αν τα κατάφερναν και πλήρη αποχή από κάθε διεκδίκηση αμοιβής αν αποτύγχαναν.

Ο Γκρέγκορ συνόδευσε τον Φέρνγκράουμ μέχρι την πόρτα. «Μια που το έφερε η κουβέντα, κύριε», ρώτησε, «πώς κι έτυχε να έρθετε σε μας;»

«Κανείς άλλος δεν ήθελε να αναλάβει», είπε ο Φένργκράουμ, με μια έκφραση ικανοποίησης στο ιδρωμένο του πρόσωπο. «Καλή τύχη».

Τρεις μέρες αργότερα, ο Γκρέγκορ βρισκόταν πάνω σε ένα σαραβαλιασμένο διαστημόπλοιο με προορισμό τον Φάντασμα 5. Περνούσε την ώρα του μελετώντας τις αναφορές των δυο

αποτυχημένων προσπαθειών αποίκησης και διαβάζοντας έρευνες γύρω από τα υπερφυσικά φαινόμενα.

Δεν τον ωφελούσαν σε τίποτα. Κανέναν ίχνος ζώου δεν είχε βρεθεί πάνω στον Φάντασμα 5 και καμιά απόδειξη ύπαρξης υπερφυσικών πλασμάτων δεν είχε αναφερθεί πουθενά σε ολόκληρο το γαλαξία.

Κάθε τόσο πήγαινε να ελέγξει τα όπλα που μετέφερε. Κουβαλούσε μαζί του ένα οπλοστάσιο αρκετά μεγάλο για να αρχίσει έναν πόλεμο από μόνος του και να τον κερδίσει.

Αν, δηλαδή, έβρισκε τίποτα για να αντιμετωπίσει.

Ο κυβερνήτης του σκάφους έφερε το διαστημόπλοιο μερικές χιλιάδες μέτρα μακριά από την πράσινη επιφάνεια του πλανήτη, αλλά αρνιόταν να πλησιάσει περισσότερο. Ο Γκρέγκορ έστειλε τα εφόδιά του στον τόπο των δυο προηγούμενων καταυλισμών και μετά αποχαιρέτησε τον κυβερνήτη και στη συνέχεια έπεσε κι αυτος με το ειδικό αλεξίπτωτο.

Προσγειώθηκε με ασφάλεια και κοίταξε ψηλά. Το σκάφος έφευγε για το διάστημα λες και το κυνηγούσαν χίλιοι διαβόλοι.

Ήταν ολομόναχος πάνω στον Φάντασμα 5.

Αφού έλεγξε όλα του τα εφόδια, έστειλε σήμα στον Άρνολντ πως ήταν ασφαλής. Στη συνέχεια, όπλισε ένα λέιζερ και άρχισε να ψάχνει τον καταυλισμό των ηλιολατρών.

Τον είχαν φτιάξει στους πρόποδες ενός βουνού, κοντά σε μια πεντακάθαρη λίμνη. Οι έτοιμοι οικισμοί βρίσκονταν σε τέλεια κατάσταση. Καμιά καταιγίδα δεν τους είχε πειράξει, γιατί ο

πλανήτης Φάντασμα 5 είχε ένα θαυμάσιο κλίμα σε όλη του την επιφάνεια. Ωστόσο, φαίνονταν οικτρά μοναχικοί.

Ο Γκρέγκορ μπήκε σε έναν και τον ερεύνησε προσεκτικά. Τα ρούχα ήταν τακτοποιημένα στα ντουλάπια, πίνακες ήταν κρεμασμένοι στους τοίχους και υπήρχε ακόμα και μια κουρτίνα σε ένα παράθυρο. Σε μια γωνιά ενός δωματίου, μια κούτα με παιχνίδια είχε ανοιχτεί, περιμένοντας την άφιξη των παιδιών της οικογένειας.

Ανάμεσα στα άλλα, ο Γκρέγκορ διέκρινε ένα νεροπίστολο, μια σβούρα και ένα σακούλι βώλους. Οι ηλιολάτρεις αρνιόνταν επίμονα τα σύγχρονα παιχνίδια για τα παιδιά τους.

Ήρθε το σούρουπο. Ο Γκρέγκορ μάζεψε τα πράγματά του μέσα στον οικισμό και ετοιμάστηκε. Τοποθέτησε ένα σύστημα συναγερμού που θα έμπαινε σε λειτουργία ακόμα και από μια κατσαρίδα. Με μια ειδική συσκευή μπορούσε να ελέγχει ολόκληρη τη γύρω περιοχή. Ακούμπησε σε μια γωνιά τα βαριά τουφέκια και πέρασε στη ζώνη του ένα μικρό λέιζερ. Ύστερα, ικανοποιημένος, κάθισε να φάει.

Έξω, η νύχτα έπεσε. Το όμορφο τοπίο σκοτείνιασε. Ένα αεράκι άρχισε να αναδεύει ελαφρά τα νερά της λίμνης και να θροΐζει το χορτάρι.

Όλα ήταν πολύ ειρηνικά.

Οι άποικοι θα πρέπει να ήταν υστερικοί, σκέφτηκε. Προφανώς είχαν πανικοβληθεί και αλληλοσκοτώθηκαν.

Αφού έλεγξε για μια ακόμα φορά το σύστημα συναγερμού, ο Γκρέγκορ πέταξε τα ρούχα του σε μια καρέκλα, έσβησε το φως και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Το δωμάτιο φωτίστηκε από μια αστρο-

φεγγιά φωτεινότερη από οποιοδήποτε φεγγαρόφωτο της Γης. Το λέιζερ ήταν κάτω από το μαξιλάρι του. Όλα πήγαιναν μια χαρά.

Είχε αρχίσει να τον παίρνει ο ύπνος, όταν συνειδητοποίησε πως δεν ήταν μόνος στο δωμάτιο.

Αυτό ήταν αδύνατον. Το σύστημα συναγερμού δεν είχε λειτουργήσει. Η οθόνη του πίνακα ελέγχου βούιζε ακόμα ειρηνικά.

Κι όμως, κάθε νεύρο μέσα στο σώμα του βρισκόταν σε αναστάτωση. Έβαλε το χέρι κάτω από το μαξιλάρι, τράβηξε το λέιζερ και κοίταξε γύρω του.

Ένας άνδρας στεκοταν σε μια γωνία του δωματίου.

Ο Γκρέγκορ δεν είχε καιρό να σκεφτεί πώς είχε μπει μέσα. Τον σημάδεψε με το λέιζερ, λέγοντας: «Ψηλά τα χέρια και ήσυχα», με μια ψύχραιμη φωνή.

Η μορφή δεν κινήθηκε.

Το δάχτυλο του Γκρέγκορ έσφιξε πάνω στην σκανδάλη, και αμέσως μετά χαλάρωσε. Ο «άνδρας» δεν ήταν τίποτε άλλο παρά τα ρούχα του, στιβαγμένα στην καρέκλα, με το περίγραμμά τους παραμορφωμένο από την αστροφεγγιά και την φαντασία του.

Χαμογέλασε ειρωνικά και χαμήλωσε το όπλο του. Ο σωρός με τα ρούχα άρχισε να αναδεύεται. Ο Γκρέγκορ ένιωσε το ελαφρό αεράκι που έμπαινε από το παράθυρο και συνέχισε να χαμογελάει.

Τότε, ο σωρός με τα ρούχα σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να προχωράει απειλητικά προς το μέρος του.

Πετρωμένος πάνω στο κρεββάτι του, παρατηρούσε τα άδεια ρούχα να παίρνουν ένα ανθρώπινο σχήμα και να τον πλησιάζουν.

Όταν είχαν πια φτάσει στα μισά του δωματίου και τα άδεια μανίκια απλώνονταν προς το μέρος του, άρχισε να ρίχνει με το όπλο.

Συνέχισε να ρίχνει, γιατί τα απομεινάρια των ρούχων σύρθηκαν επάνω του, γεμισμένα από δική τους ζωή. Φλεγόμενα κομμάτια υφάσματος πέταξαν προς το πρόσωπό του, ενώ η ζώνη του προσπάθησε να τυλιχτεί γύρω από τα πόδια του. Αναγκάστηκε να τα κάνει όλα στάχτη πριν η επίθεση σταματήσει.

Όταν όλα τέλειωσαν, ο Γκρέγκορ άναψε κάθε φως που μπορούσε να βρει. Έφτιαξε ένα τεράστιο φλυτζάνι καφέ κι έρριξε μέσα μισή μπουκάλα κονιάκ. Με δυσκολία καταπολέμησε την επιθυμία να κάνει κομμάτια το άχρηστο σύστημα συναγερμού. Ειδοποίησε τον συνεταίρο του.

«Πολύ ενδιαφέρον», είπε ο Άρνολντ, όταν ο Γκρέγκορ τον ενημέρωσε. «Ζωντάνεψαν, είπες! Για φαντάσου!»

«Το περίμενα πως θα σε διασκέδαζε», απάντησε πικρόχολα ο Γκρέγκορ. Μετά από αρκετά ποτήρια κονιάκ είχε αρχίσει να νιώθει παραπεταμένος και ξεχασμένος από όλους.

«Έγινε τίποτε άλλο;»

«Όχι ακόμα».

«Να προσέχεις. Έχω μια θεωρία, αλλά θα πρέπει να την επιβεβαιώσω. Επί τη ευκαιρία, κάποιος στοιχηματζής δέχεται στοιχήματα πέντε προς ένα εναντίον σου».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Στοιχημάτισα κι εγώ».

«Υπέρ μου ή εναντίον μου;» ρώτησε ο Γκρέγκορ ανήσυχος.

«Υπέρ σου, ασφαλώς», είπε ο Άρνολντ με προσβεβλημένο τόνο. «Τι συνεργάτες είμαστε;»

Διέκοψαν την επικοινωνία και ο Γκρέγκορ ετοίμασε νέο καφέ. Δεν σκόπευε να κοιμηθεί άλλο εκείνη τη νύχτα. Τον παρηγορούσε κάπως που ο Άρνολντ είχε στοιχηματίσει υπέρ του. Ύστερα, θυμήθηκε πως ο Άρνολντ δεν είχε κερδίσει ποτέ στοίχημα στη ζωή του.

Όταν ξημέρωσε, ο Γκρέγκορ κατάφερε να κοιμηθεί ανήσυχα για μερικές ώρες. Το μεσημέρι ξύπνησε, βρήκε μερικά ρούχα και άρχισε να εξερευνεί τον καταυλισμό.

Προς το απόγευμα, βρήκε κάτι. Στον τοίχο ενός σπιτιού ήταν ξυσμένη βιαστικά η λέξη «Τγκάσκλιτ». Δεν του έλεγε τίποτα, αλλά ήρθε σε επαφή με τον Άρνολντ και του την μετέδωσε.

Στη συνέχεια, έψαξε προσεκτικά όλο το σπίτι όπου θα έμενε το βράδυ, έθεσε πάλι σε λειτουργία το σύστημα συναγερμού και επαναφόρτισε το λέιζερ.

Όλα φαίνονταν εντάξει. Με θλίψη είδε τον ήλιο να δύει και προσευχήθηκε να είναι ζωντανός για να τον δει ξανά να ανατέλει. Ύστερα κάθισε σε μια άνετη πολυθρόνα και προσπάθησε να σκεφτεί εποικοδομητικά.

Δεν υπήρχε κανένα ίχνος ζωικής μορφής πάνω στον πλανήτη — ούτε και φυτά που περπατούσαν, βράχοι που μιλούσαν ή γιγάντιοι εγκέφαλοι κάτω από τη γη. Ο Φάντασμα 5 δεν είχε καν ένα δορυφόρο ώστε κάποιος να μπορεί να κρυφτεί εκεί.

Και δεν μπορούσε να πιστέψει στα φαντάσματα και τους δαίμονες. Γνώριζε καλά πως οποιοδήποτε «υπερφυσικό» φαινόμενο μπορούσε να εξηγηθεί λογικά με την επιστημονική ανάλυση. Και όσα δεν μπορούσαν να αναλυθούν, σταματούσαν. Τα φαντάσματα δεν κάθονταν ποτέ για να τα εξετάσει κάποιος άπιστος. Το στοιχειό του κάστρου έλειπε πάντα σε διακοπές όταν κάποιος επιστήμονας εμφανίζονταν με κάμερες και μικρόφωνα.

Υπήρχε, ωστόσο, μια άλλη πιθανότητα. Ίσως κάποιος να ήθελε να αγοράσει τον πλανήτη αλλά να μην ήταν διατεθειμένος να πληρώσει την τιμή που ζητούσε ο Φέρνγκράουμ. Μήπως, λοιπόν, κάποιος κρυβόταν εκεί, τρομοκρατούσε τους άποικους ή ακόμα και τους σκότωνε, αν ήταν ανάγκη, ώστε να εξαναγκάσει τον ιδιοκτήτη να δώσει τον πλανήτη για ένα κομμάτι ψωμί;

Αυτό φαινόταν λογικό. Έτσι μπορούσε να εξηγηθεί και η συμπεριφορά των ρούχων. Με την κατάλληλη χρήση μιας συσκευής...

Κάτι στεκόταν μπροστά του. Είχε ύψος τρία μέτρα και λίγο ως πολύ ανθρώπινο σχήμα, αν εξαιρούσε εκανείς το κροκοδειλίσιο κεφάλι του. Είχε βαθύ πορφυρό χρώμα και μωβ ρίγες που διέτρεχαν κάθετα το σώμα του. Στο ένα νυχωτό χέρι κρατούσε μια καφετιά κονσέρβα.

«Γεια χαρά», είπε.

«Γεια», είπε ο Γκρέγκορ ξεροκαταπίνοντας. Το λέιζερ ήταν πάνω στο τραπέζι, μόλις μισό μέτρο μακριά του. Αναρωτήθηκε αν το πλάσμα του ριχνόταν έτσι κι έκανε να το πιάσει.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε ο Γκρέγκορ με τρομοκρατημένη ηρεμία.

«Είμαι ο Ριγέ Αρπάχτης», είπε το πλάσμα. «Αρπάζω πράγματα».

«Πολύ ενδιαφέρον», είπε ο Γκρέγκορ, ενώ το χέρι του άρχιζε να κινείται προς το λέιζερ.

«Αρπάζω πράγματα που τα λένε Ρίτσαρντ Γκρέγκορ», του είπε ο Αρπάχτης με την καμπανιστή φωνή του. «Και συνήθως τους τρώω με σιρόπι σοκολάτα. Σήκωσε την καφετιά κονσέρβα και ο Γκρέγκορ είδε πως επάνω της έγραφε: «Σοκολάτα Σμιγκ- Ιδανική για συμπλήρωμα μαζί με Γκρέγκορ, Άρνολντ και Φλιν».

Τα δάχτυλα του Γκρέγκορ άγγιξαν τη λαβή του λέιζερ. «Δηλαδή, σκοπεύεις να με φας;» ρώτησε.

«Και βέβαια», είπε ο Αρπάχτης.

Ο Γκρέγκορ έπιασε το όπλο. Τράβηξε την ασφάλεια και έρριξε. Η λάμψη του έλουσε το στήθος του Αρπάχτη, ανακλάστηκε και καψάλισε το πάτωμα, τους τοίχους και τα φρύδια του Γκρέγκορ.

«Δεν μπορεί να μου κάνει κακό», του εξήγησε ο Αρπάχτης. «Είμαι πολύ ψηλός».

Το λέιζερ έπεσε από τα δάχτυλα του Γκρέγκορ. Ο Αρπάχτης έσκυψε μπροστά.

«Δεν πρόκειται να σε φάω τώρα», είπε.

«Αλήθεια;» κατάφερε να ψελίσει ο Γκρέγκορ.

«Αλήθεια. Μπορώ να σε φάω μόνο αύριο που είναι Πρωτομαγιά. Αυτός είναι ο κανόνας. Ήρθα μόνο να σου ζητήσω μια χάρη».

«Τι χάρη;»

Ο Αρπαχτής χαμογέλασε αφοπλιστικά. «Θα είχες την καλοσύνη να φας μερικά μήλα; Δίνουν πολύ ωραία γεύση στη σάρκα».

Και μ' αυτά τα λόγια, το ριγέ τέρας εξαφανίστηκε.

Με χέρια που έτρεμαν, ο Γκρέγκορ κάλεσε τον Άρνολντ και του είπε τι είχε συμβεί.

«Ο Ριγέ Αρπάχτης, λοιπόν...» είπε ο Άρνολντ. Νομίζω πως τώρα εξηγούνται όλα».

«Εξηγούνται; Τι εννοείς;»

«Κατ' αρχάς, κάνε ό,τι σου πω. Θέλω να σιγουρευτώ».

Υπακούοντας στις οδηγίες του Άρνολντ, ο Γκρέγκορ άνοιξε το κιβώτιο με τα χημικά και έβγαλε έναν αριθμό από δοκιμαστικούς σωλήνες και συστατικά. Ανακάτεψε, πρόσθεσε και αφαίρεσε και τελικά άρχισε να ζεσταίνει το μείγμα.

«Θα μου πεις τώρα τι συμβαίνει;» ρώτησε τον Άρνολντ, επιστρέφοντας στον πομπό.

«Ασφαλώς. Ανακάλυψα τι σημαίνει η λέξη «τγκάσκλιτ». Είναι Οπαλιανή και μεταφράζεται σαν «φάντασμα με τα πολλά δόντια». Οι ηλιολάτρεις ήταν από τον Οπάλιο. Τι σου λέει αυτό;»

«Ό,τι σκοτώθηκαν από ένα φάντασμα της χώρας τους», απάντησε βιαστικά ο Γκρέγκορ. «Ίσως να κρύφτηκε κάπου μέσα στο σκάφος τους και να το πήραν άθελά τους μαζί τους. Ίσως υπήρχε κάποια κατάρα που...»

«Ηρέμησε», του είπε ο Άρνολντ. «Δεν υπάρχουν φαντάσματα στην ιστορία. Έβρασε το μείγμα;»

«Όχι ακόμα».

«Μόλις βράσει να μου το πεις. Ας εξετάσουμε τώρα τα ρούχα σου που ζωντάνεψαν. Σου θυμίζει τίποτα αυτό;»

Ο Γκρέγκορ σκέφτηκε. «Ναι, όταν ήμουν παιδί... όχι, αυτό είναι γελοίο».

«Πες αυτό που ήθελες να πεις», επέμεινε ο Άρνολντ.

«Όταν ήμουν παιδί, ποτέ δεν άφηνα ρούχα επάνω στην καρέκλα. Μέσα στο σκοτάδι μου φαίνονταν πάντα σαν άνθρωπος ή τέρας. Νομίζω πως όλοι λίγο ως πολύ είχαν μικροί αυτή τη φοβία. Δεν εξηγεί, όμως...».

«Και βέβαια εξηγεί! Θυμάσαι τον Ριγέ Αρπάχτη;»

«Όχι. Θα έπρεπε;»

«Ασφαλώς, γιατί εσύ τον δημιούργησες! Δεν θυμάσαι; Πρέπει να ήμασταν οκτώ ή εννιά χρονών, εσύ, εγώ κι ο Τζίμι Φλιν. Κατασκευάζαμε με τη φαντασία μας τα πιο τρομερά τέρατα που μπορούσαμε να σκεφτούμε. Αυτός ήταν το δικό μας προσωπικό τέρας και γύρευε να φάει μονάχα εμένα, εσένα και τον Φλιν — με σιρόπι σοκολάτα. Αυτό, όμως, γινόταν μόνο κάθε πρώτη του μηνός που παίρναμε τον έλεγχο από το σχολείο. Πρέπει να χρησιμοποιήσεις τη μαγική λέξη για να τον ξεφορτωθείς».

Ο Γκρέγκορ θυμήθηκε και απόρησε πώς μέχρι τώρα δεν το είχε σκεφτεί. Πόσες νύχτες είχε μείνει ξύπνιος και τρομαγμένος περιμένοντας τον Αρπάχτη; Έκανε το πρόβλημα των άσχημων βαθμών του να φαίνεται μηδαμινό.

«Έβρασε το διάλυμμα;» ρώτησε ο Άρνολντ.

«Ναι», απάντησε ο Γκρέγκορ.

«Τι χρώμα έχει;»

«Πρασινογάλαζο. Όχι, είναι περισσότερο γαλάζιο».

«Εντάξει, μπορείς να το χύσεις. Θα κάνω μερικά ακόμα πειράματα, αλλά νομίζω πως λύσαμε το πρόβλημα».

«Το λύσαμε; Δεν μου εξηγείς κι εμένα λιγάκι;»

«Είναι φανερό. Ο πλανήτης δεν διαθέτει ζωικές μορφές. Δεν υπάρχουν φαντάσματα, ή τουλάχιστον κανένα δεν είναι αρκετά στερεό για να εξοντώσει μια ομάδα οπλισμένων ανθρώπων. Η μόνη απάντηση είναι η παραίσθηση, και έτσι αναζήτησα κάτι που θα μπορούσε να την προξενεί. Βρήκα πολλές ενδείξεις. Εκτός από τα ναρκωτικά της Γης, υπάρχουν και πάνω από μια ντουζίνα διαφορετικά παραισθησιογόνα αέρια στον Κατάλογο Εξωγήινων Ιχνοστοιχείων. Είναι διεγερτικά ή ηρεμιστικά και μπορούν να σε κάνουν να νιώσεις θεός ή σκουλήκι. Αυτό ειδικά ανταποκρίνεται στο Λόνγκστεντ 42 του καταλόγου. Είναι ένα βαρύ, διαφανές και άοσμο αέριο που δεν βλάπτει το σώμα αλλά διεγείρει τη φαντασία».

«Εννοείς ότι απλά είχα παραισθήσεις; Άκου να σου πω...»

«Δεν είναι τόσο απλό», τον διέκοψε ο Άρνολντ. «Το Λόνγκστεντ 42 επιδρά απευθείας στο υποσυνείδητο. Απελευθερώνει τους πιο ισχυρούς υποσυνείδητους φόβους που έχουν καταπιεστεί μέσα σου από την παιδική ηλικία. Τους δίνει ζωή. Αυτούς ακριβώς έβλεπες».

«Δηλαδή, δεν υπήρχε τίποτα στο σημείο που κοιτούσα;» ρώτησε ο Γκρέγκορ.

«Τίποτα το υλικό. Ωστόσο, οι παραισθήσεις είναι αρκετά αληθινές για όσους τις έχουν».

Ο Γκρέγκορ άπλωσε το χέρι να πιάσει μια ακόμα μπουκάλα κονιάκ. Έπρεπε να το γιορτάσει.

«Δεν θα είναι δύσκολο να απολυμάνουμε τον Φάντασμα 5», συνέχισε ο Άρνολντ γεμάτος αυτοπεποίθηση. «Μπορούμε να εξουδετερώσουμε

το αέριο πολύ εύκολα. Και τότε — θα γίνουμε πλούσιοι, συνέταιρε!»

Ο Γκρέγκορ σκέφτηκε να κάνει μια πρόποση, αλλά μετά σκέφτηκε κάτι που τον ανησύχησε. «Αν όλα είναι παραισθήσεις, τότε από τι πέθαναν οι άποικοι;»

Ο Άρνολντ έμεινε για μια στιγμή αμίλητος. «Το Λόνγκστεντ μπορεί να έχει την τάση να ερεθίζει το ένστικτο της καταστροφής», είπε τελικά. Οι άποικοι θα πρέπει να τρελάθηκαν και να αλληλοσκοτώθηκαν».

«Και δεν υπήρξαν επιζώντες;»

«Γιατί να υπάρξουν; Οι τελευταίοι ζωντανοί θα αυτοκτόνησαν ή πιθανώς θα πέθαναν από τα τραύματά τους. Μην σε νοιάζει αυτό. Θα ναυλώσω αμέσως ένα σκάφος και θα έρθω να κάνουμε τα πειράματα. Χαλάρωσε. Σε δυο-τρεις μέρες θα είμαι εκεί.

Ο Γκρέγορ έκλεισε τον πομπό. Εκείνη τη νύχτα άδειασε όλο το μπουκάλι με το κονιάκ. Το μυστήριο του Φάντασμα 5 είχε λυθεί και θα γίνονταν πλούσιοι. Σύντομα, θα μπορούσε να βάζει άλλους να προσγειώνονται σε άγνωστους πλανήτες για λογαριασμό του, ενώ ο ίδιος θα καθόταν σπίτι του και θα έδινε εντολές από μακριά.

Ξύπνησε αργά το επόμενο πρωί με έναν φοβερό πονοκέφαλο. Το σκάφος του Άρνολντ δεν είχε ακόμα φτάσει και έτσι μάζεψε τα πράγματά του και περίμενε. Βράδιασε, και το διαστημόπλοιο ακόμα δεν είχε φτάσει. Κάθισε στην είσοδο του σπιτιού, είδε ένα μελαγχολικό ηλιοβασίλεμμα, και μετά μπήκε μέσα και ετοίμασε φαγητό.

Το πρόβλημα των αποίκων τον απασχολούσε ακόμα, αλλά είχε αποφασίσει να μην του δώσει άλλη σημασία. Αναμφίβολα, υπήρχε κάποια λογική εξήγηση.

Μετά το δείπνο, απλώθηκε στο κρεβάτι. Δεν είχε προλάβει να κλείσει τα μάτια του, όταν άκουσε κάποιον να ξεροβήχει.

«Γεια χαρά», είπε ο Ριγέ Αρπάχτης.

Η προσωπική του παραίσθηση είχε γυρίσει για να τον φάει. «Γεια χαρά, παλιόφιλε», είπε εύθυμα ο Γκρέγκορ, χωρίς ίχνος ανησυχίας ή φόβου.

«Έφαγες τα μήλα;»

«Λυπάμαι πολύ. Το ξέχασα».

«Τέλος πάντων...» Ο Αρπάχτης προσπάθησε να κρύψει την απογοήτευσή του. «Έφερα, όμως, τη σοκολάτα», είπε, και του έδειξε την κονσέρβα.

Ο Γκρέγκορ χαμογέλασε. «Μπορείς να φύγεις, τώρα», του είπε. «Ξέρω πως είσαι απλά ένα δημιούργημα της φαντασίας μου. Δεν μπορείς να με βλάψεις».

«Δεν θέλω να σε βλάψω», είπε ο Αρπάχτης. «Να σε φάω θέλω».

Πλησίασε τον Γκρέγκορ. Εκείνος έμεινε στη θέση του χαμογελώντας, αν κι από μέσα του ευχόταν ο Αρπάχτης να μην έμοιαζε τόσο πολύ αληθινός. Το τέρας έγειρε από πάνω του και του δάγκωσε δοκιμαστικά το χέρι.

Ο Γκρέγκορ αναπήδησε και κοίταξε το μπράτσο του. Πάνω του είδε σημάδια από δόντια, κι αίμα ανάβλυζε από τις πληγές — αληθινό αίμα — το *δικό* του αίμα!

Οι άποικοι είχαν δαγκωθεί, γδαρθεί και κατασπαραχθεί.

Εκείνη τη στιγμή, ο Γκρέγκορ θυμήθηκε μια επίδειξη υπνωτισμού που είχε δει κάποτε. Ο υπνωτιστής είχε πει στον υπνωτισμένο πως θα του έσβηνε ένα αναμμένο τσιγάρο πάνω στο χέρι και είχε αγγίξει εκείνο το σημείο με ένα στυλό.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, μια μεγάλη κόκκινη φουσκάλα είχε εμφανιστεί σε εκείνο το σημείο του χεριού του υπνωτισμένου, επειδή ήταν *πεπεισμένος* πως είχε καεί. Αν το υποσυνείδητό σου νομίζει πως είσαι νεκρός, τότε είσαι νεκρός. Κι αν διατάζει να εμφανιστούν σημάδια από δαγκωνιές, αυτά εμφανίζονται.

Δεν πίστευε στον Αρπάχτη.

Το υποσυνείδητό του, όμως, πίστευε.

Ο Γκρέγκορ προσπάθησε να τρέξει προς την πόρτα. Ο Αρπαχτής του έφραξε το δρόμο. Τον άρπαξε στα νύχια του και έσκυψε πάνω από το λαιμό του.

Η μαγική λέξη! Ποια ήταν;

«Αλφίστο!» φώναξε ο Γκρέγκορ.

«Λάθος λέξη», είπε ο Αρπάχτης. «Σε παρακαλώ, μην κουνιέσαι».

«Ρεγκναστίτσιο!»

«Όχι. Σταμάτα να παλεύεις και θα τελειώσω πριν το καταλάβεις.

«Βουρσπελχάπιλο!»

Ο Αρπαχτής έβγαλε μια κραυγή πόνου και τον άφησε. Πήδηξε ψηλά στον αέρα και εξαφανίστηκε.

Ο Γκρέγκορ κατέρευσε σε μια πολυθρόνα. Παρά λίγο. Θα ήταν πολύ ηλίθιος τρόπος για να πεθάνει — κατακρεουργημένος από την επιθυ-

μία θανάτου που του υπαγόρευε το υποσυνείδητό του. Ευτυχώς, είχε θυμηθεί τη λέξη. Αρκεί να μην αργούσε άλλο ο Άρνολντ...

Άκουσε ένα κοροϊδευτικό γέλιο.

Έβγαινε μέσα από το σκοτάδι μιας μισόκλειστης ντουλάπας και άγγιξε μια σχεδόν ξεχασμένη ανάμνηση. Ήταν εννιά χρονών και ο Σκιερός — ο δικός του Σκιερός — ήταν ένα παράξενο, αδύνατο και τερατόμορφο πλάσμα που κρυβόταν πίσω από τις πόρτες, κοιμόταν κάτω από τα κρεβάτια και έκανε τις επιθέσεις του μόνο στα σκοτεινά.

«Σβήσε τα φώτα», είπε ο Σκιερός.

«Ούτε που να το σκέφτεσαι», είπε ο Γκρέγκορ, τραβώντας το λέιζερ από τη θήκη του. Όσο τα φώτα ήταν αναμμένα, ήταν ασφαλής.

«Το καλό που σου θέλω, να τα σβήσεις!»

«Αποκλείεται!»

«Πολύ καλά, λοιπόν. Έγκαν, Μέγκαν, Ντέγκαν!»

Τρία μικρά πλάσματα μπήκαν μέσα στο δωμάτιο. Έτρεξαν προς την πλησιέστερη λάμπα, όρμησαν επάνω της και άρχισαν να την καταπίνουν πεινασμένα.

Το δωμάτιο έγινε πιο σκοτεινό.

Ο Γκρέγκορ τους έρριχνε κάθε φορά που πλησίαζαν ένα φως. Γυαλιά τινάζονταν εδώ κι εκεί, αλλά τα ευλύγιστα πλάσματα πάντα κατόρθωναν να γλιτώνουν.

Τότε, ο Γκρέγκορ συνειδητοποίησε τι έκανε. Τα πλάσματα δεν μπορούσαν στ' αλήθεια να καταβροχθίσουν το φως. Η φαντασία δεν μπορούσε να επηρεάσει την άψυχη ύλη. Απλά *φανταζόταν* πως το δωμάτιο είχε σκοτεινιάσει και —

Και είχε σπάσει μόνος του με το όπλο του όλες τις λάμπες! Το υποσυνείδητό του τον είχε εξαπατήσει.

Ο Σκιερός βγήκε έξω και από σκιά σε σκιά πλησίασε τον Γκρέγκορ. Εκείνος πισωπατούσε, μέχρι που έφτασε στον τοίχο. Ο Σκιερός υψωνόταν τώρα απειλητικά από πάνω του. Ο Γκρέγκορ ζάρωσε στο πάτωμα και έκλεισε τα μάτια.

Τα χέρια του ήρθαν σε επαφή με κάτι κρύο. Ακουμπούσε πάνω στην κούτα των παιχνιδιών που είχαν φέρει οι άποικοι για τα παιδιά τους. Αυτό που είχε πιάσει ήταν ένα νεροπίστολο.

Ο Γκρέγκορ το σήκωσε με νέα αυτοπεποίθηση ενώ ο Σκιερός υποχώρησε, κοιτάζοντάς το με φόβο.

Γρήγορα, ο Γκρέγκορ έτρεξε στη βρύση και το γέμισε νερό. Ύστερα, κατεύθυνε τον υδάτινο πίδακα προς το τέρας.

Ο Σκιερός ούρλιαξε με αγωνία και εξαφανίστηκε.

Ο Γκρέγκορ χαμογέλασε, τρέμοντας ακόμα, και έβαλε το άδειο όπλο στη ζώνη του.

Το νεροπίστολο ήταν το σωστό όπλο για να αντιμετωπίσεις ένα τέρας της φαντασίας σου.

Κόντευε να ξημερώσει, όταν το διαστημόπλοιο προσγειώθηκε και ο Άρνολντ βγήκε έξω. Χωρίς να χάσει καιρό, άρχισε τα πειράματα. Μέχρι το μεσημέρι ήταν πια σίγουρος πως το στοιχείο ήταν το Λόνγκστεντ 42. Αυτός κι ο Γκρέγκορ τα μάζεψαν βιαστικά και απογειώθηκαν.

Όταν βρέθηκαν στο διάστημα, ο Γκρέγκορ διηγήθηκε στον συνέταιρο του όλα όσα είχαν συμβεί.

«Για φαντάσου», είπε ο Άρνολντ χαμηλόφωνα.

Ο Γκρέγκορ μπορούσε να χαμογελάσει με μετριοφροσύνη τώρα που είχαν πια απομακρυνθεί από τον Φάντασμα 5. «Τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα», είπε.

«Δηλαδή;»

«Σκέψου να ήταν εδώ ο Τζίμι Φλιν. Αυτό το παιδί κι αν μπορούσε να φανταστεί τέρατα! Θυμάσαι τον Μπουρμπούλακα;»

«Το μόνο που θυμάμαι είναι οι εφιάλτες που μου προκαλούσε», απάντησε ο Άρνολντ.

Γύριζαν πίσω. Ο Άρνολντ έγραφε κάποιες σημειώσεις για ένα άρθρο του με τίτλο: «Το Ένστικτο του Θανάτου στον Φάντασμα 5. Μια Έρευνα Πάνω στη Δημιουργία Σωματικών Στιγμάτων Εξαιτίας του Υποσυνείδητου Ερεθισμού, της Υστερίας και της Μαζικής Παραίσθησης». Τελικά, τα παράτησε και πήγε στο θάλαμο ελέγχου για να βάλει τον αυτόματο πιλότο.

Ο Γκρέγκορ έπεσε σε ένα καναπέ, αποφασισμένος να κοιμηθεί καλά για πρώτη φορά εδώ και μέρες. Δεν είχε προλάβει να αποκοιμηθεί, όταν ο Άρνολντ μπήκε μέσα με το πρόσωπο κατάχλωμο από τον τρόμο.

«Νομίζω πως κάτι είναι μέσα στο θάλαμο ελέγχου», είπε.

Ο Γκρέγκορ πετάχτηκε όρθιος. «Δεν μπορεί! Αφού απογειωθήκαμε...»

Ένα μουγκρητό ακούστηκε από το θάλαμο ελέγχου.

«Ω, Θεέ μου!» είπε ο Άρνολντ, ξεροκαταπίνοντας. Προσπάθησε μανιασμένα να αυτοσυγκεντρωθεί. Τώρα κατάλαβα! Ξέχασα τις αεροβαλβίδες ανοιχτές όταν προσγειώθηκα. Αναπνέουμε ακόμα τον αέρα του Φάντασμα 5!»

Στην ανοιχτή είσοδο εμφανίστηκε ένα τεράστιο γκρίζο πλάσμα με κόκκινα σημάδια στο τομάρι του. Είχε έναν εκπληκτικό αριθμό από χέρια, πόδια, πλοκάμια, νύχια και δόντια και επιπλέον δυο μικροσκοπικά φτερά στην πλάτη. Περπατούσε αργά προς το μέρος τους, μουρμουρίζοντας και μουγκρίζοντας.

Κι οι δυο αναγνώρισαν τον Μπουρμπούλακα.

Ο Γκρέγκορ έτρεξε και του έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. «Εδώ πρέπει να είμαστε ασφαλείς», είπε λαχανιασμένα. «Η πόρτα είναι αεροστεγής. Πώς, όμως, θα πιλοτάρουμε το σκάφος;»

«Δεν θα το πιλοτάρουμε», είπε ο Άρνολντ. «Θα πρέπει να εμπιστευτούμε το ρομπότ πλοηγό — εκτός κι αν βρούμε κάποιο τρόπο για να βγάλουμε αυτό το πράγμα από εκεί μέσα».

Τότε πρόσεξαν πως ένας αραιός καπνός είχε αρχίσει να περνάει μέσα από το σφραγισμένο πλαίσιο της πόρτας.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Άρνολντ, με έντονο τον πανικό στη φωνή του.

Ο Γκρέγκορ ζάρωσε το μέτωπο. «Δεν θυμάσαι, ε; Ο Μπουρμπούλακας μπορεί να μπει σε οποιοδήποτε δωμάτιο. Δεν υπάρχει τρόπος να τον κρατήσεις έξω».

«Δεν θυμάμαι τίποτα γι' αυτόν», είπε ο Άρνολντ. «Τρώει ανθρώπους;»

«Όχι. Αν θυμάμαι καλά, απλώς τους διαμελίζει».

Ο καπνός άρχισε να στερεοποιείται και να παίρνει το σχήμα του Μπουρμπούλακα. Υποχώρησαν στο επόμενο δωμάτιο και έκλεισαν και ε-

κείνη την πόρτα. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο καπνός άρχισε να διαπερνά και αυτήν.

«Είναι γελοίο», είπε ο Άρνολντ, δαγκώνοντας τα χείλη του. «Να μας εξοντώσει ένα τέρας της φαντασίας μας — για περίμενε! Έχεις ακόμα το νεροπίστολο, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά...»

«Δώστο μου αμέσως!»

Ο Άρνολντ πήγε μέχρι μια βρύση και το γέμισε νερό. Ο Μπουρμπούλακας είχε υλοποιηθεί ξανά και τους πλησίαζε μουγκρίζοντας οργισμένα. Ο Άρνολντ τον κατάβρεξε με το νερό.

Ο Μπουρμπούλακας συνέχισε να τους πλησιάζει.

«Τώρα θυμήθηκα», είπε ο Γκρέγκορ. «Το νεροπίστολο ποτέ δεν μπορούσε να σταματήσει τον Μπουρμπούλακα».

Υποχώρησαν στο επόμενο δωμάτιο και έκλεισαν την πόρτα. Πίσω τους υπήρχε μόνο ο κοιτώνας και πέρα από αυτόν μονάχα το απέραντο κενό του διαστήματος.

«Δεν μπορείς να κάνεις κάτι για τον αέρα που αναπνέουμε;» ρώτησε ο Γκρέγκορ απελπισμένα.

Ο Άρνολντ έσεισε το κεφάλι. «Θα πρέπει να έχει ήδη απορροφηθεί από το σύστημα εξαερισμού, αλλά για να συνέλθει κανείς από το Λόνγκστεντ απαιτούνται είκοσι ώρες».

«Δεν έχεις κανένα αντίδοτο;»

«Όχι».

Για άλλη μια φορά, ο Μπουρμπούλακας υλοποιήθηκε.

«Πώς μπορούμε να τον σκοτώσουμε;» ρώτησε ο Άρνολντ. «Θα πρέπει να υπάρχει τρόπος. Κάποια μαγική λέξη; Μήπως ένα ξύλινο σπαθί;»

Ο Γκρέγκορ κούνησε το κεφάλι. «Τώρα θυμάμαι καλύτερα», είπε κατσουφιασμένα.

«Τί τον σκοτώνει;»

«Δεν τον καταστρέφουν ούτε τα νεροπίστολα, ούτε οι στρακαστρούκες, ούτε οι σφεντόνες, ούτε οι βρωμούσες, ούτε κανένα άλλο παιδικό όπλο. Ο Μπουρμπούλακας είναι εντελώς άτρωτος».

«Τί διαβολοφαντασία είχε αυτός ο Φλιν! Ήταν ανάγκη να τον αναφέρουμε; Και πώς τον ξεφορτώνεσαι, λοιπόν;»

«Σου είπα. Δεν μπορείς. Πρέπει να φύγει από μόνος του».

Ο Μπουρμπούλακας είχε πια υλοποιηθεί εντελώς. Ο Άρνολντ και ο Γκρέγκορ μπήκαν μέσα στο μικρό κοιτώνα και έκλεισαν την τελευταία πόρτα.

«Σκέψου, Γκρέγκορ!» τον ικέτεψε ο Άρνολντ. «Κανένα παιδί δεν φαντάζεται ένα τέρας χωρίς να διαθέτει απέναντί του κάποιο είδος προστασίας. Σκέψου!»

«Ο Μπουρμπούλακας δεν σκοτώνεται», είπε ο Γκρέγκορ.

Το τέρας έπαιρνε πάλι μορφή. Ο Γκρέγκορ σκέφτηκε όλους τους τρόμους της νύχτας που είχε νιώσει μικρός. Θα πρέπει να υπήρχε κάτι που έκανε σαν παιδί και που μπορούσε να εξουδετερώσει τη δύναμη του αγνώστου.

Και τότε — σχεδόν πολύ αργά — το θυμήθηκε.

Με τον αυτόματο πιλότο, το πλοίο έτρεχε προς τη Γη με τον Μπουρμπούλακα σαν μοναδικό του κυρίαρχο. Σερνόταν πάνω κάτω μέσα

στους άδειους διαδρόμους, περνώντας μέσα από τα χωρίσματα των θαλάμων, βογγώντας και μουγκρίζοντας επειδή δεν μπορούσε να βρει κανένα θύμα.

Το πλοίο έφτασε το ηλιακό σύστημα της Γης και μπήκε σε τροχιά γύρω από τη Σελήνη.

Ο Γκρέγκορ έβγαλε το κεφάλι προσεκτικά, έτοιμος να το ξαναχώσει μέσα αν χρειαστεί. Δεν άκουσε πουθενά απειλητικά σουρσίματα ή μουγκρητά. Καμιά πεινασμένη ομίχλη δεν πέρασε κάτω από την πόρτα.

«Εντάξει», φώναξε στον Άρνολντ. «Ο Μπουρμπούλακας χάθηκε».

Ασφαλείς κάτω από την υπέρτατη προστασία ενάντια στους τρόμους της νύχτας — τυλιγμένοι στις κουβέρτες με τις οποίες είχαν κουκουλώσει τα κεφάλια τους — κατέβηκαν από τις κουκέτες τους.

«Στο είπα πως το νεροπίστολο δεν θα ωφελούσε», είπε ο Γκρέγκορ.

Ο Άρνολντ χαμογέλασε αδύναμα και έβαλε το νεροπίστολο στην τσέπη του. «Εγώ θα το κρατήσω. Κι αν ποτέ αποκτήσω παιδί, θα είναι το πρώτο δώρο που θα του κάνω».

«Εγώ δεν θα κάνω το ίδιο με το δικό μου», είπε ο Γκρέγκορ, χαϊδεύοντας τρυφερά την κουκέτα του. «Τίποτα δεν ξεπερνάει το κουκούλωμα με την κουβέρτα για να προστατευτείς από τις φοβίες της νύχτας».

ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

του Μπάρινγκτον Μπέιλι

Πάντα θεωρούσα τα έντομα όντα ξένα προς τη Γη. Αυτό, ασφαλώς δεν βασίζεται πουθενά, αφού, απ' ό,τι μας λένε οι επιστήμονες, υπήρχαν πάνω στον πλανήτη εκατομμύρια χρόνια πριν εμφανιστεί ο άνθρωπος και πιθανώς (αν δεν καταφέρουμε να αποφύγουμε το μοιραίο) θα συνεχίσουν να ζουν και όταν ο άνθρωπος θα έχει χαθεί. Παρ' όλα αυτά, η συμπεριφορά τους αλλά και η εμφάνισή τους είναι τόσο διαφορετική από αυτή των θηλαστικών, αλλά και των πουλιών, ακόμα και των ερπετών, που σε εμένα προσωπικά προκαλούν απέχθεια — όχι σιχαμάρα, όπως στους περισσότερους, αλλά ένα είδος μεταφυσικής αποστροφής παρ' όλο που σαν μια ακόμα μορφή ζωής τα σέβομαι και προσπαθώ να τα προστατέψω. Πολλοί θέλουν να βλέπουν στα δημιουργήματα των κοινωνικών εντόμων, όπως είναι τα μυρμήγκια και οι μέλισσες, ένα θαυμαστό παραλληλισμό με τον ανθρώπινο πολιτισμό. Ίσως, όταν διαβάσετε κι εσείς αυτό το διήγημα που πρόσφατα ανακάλυψα, να αλλάξετε γνώμη πάνω σ' αυτό.

Εδώ, θέλω να ευχαριστήσω και τη γυναίκα μου Αθανασία, που με βοήθησε γράφοντας το πρώτο σχέδιο της μετάφρασης αυτού του διηγήματος, ανάμεσα στους θηλασμούς της μικρής μας κόρης. Με αυτή της την προσπάθεια, το βιβλίο έφτασε στα χέρια σας μια ώρα γρηγορότερα.

Θ.Μ.

Δεν μου φαίνεται πια απαραίτητο να διηγηθώ πώς βρέθηκα για πρώτη φορά στη Χάνδρεα, σαν ναυαγός που ξεβράστηκε σε μια άγνωστη ακτή. Για τις Μέλισσες της Χάνδρεα αυτές οι λεπτομέρειες, αν και πιθανόν είναι γνωστές, είναι ασήμαντες. Γι' αυτές, σίγουρα δεν αξίζω περισσότερο από ένα συντρίμι που η θάλασσα του διαστήματος έτυχε να πετάξει στο βασιλειό τους. Αρκεί, λοιπόν, να σας πω ότι μόλις είχα τελειώσει την προσευχή μου στο παρεκκλήσι του Αγίου Χισάστουμ, του προστάτη των διαστρικών ταξιδιωτών, όταν μια έκρηξη στην περιοχή του μηχανοστάσιου κατέστρεψε ολόκληρο το κρουαζιερόπλοιο. Η αιτία της καταστροφής παραμένει για μένα ένα μυστήριο. Τέτοια δυστυχήματα δεν είναι καθόλου συνηθισμένα σε επιβατηγά διαστημόπλοια, αλλά όταν συμβαίνουν, η πιθανότητα διάσωσης είναι απειροελάχιστη. Αυτό συμβαίνει γιατί οι διαδρομές που είναι ανοικτές στους διαστρικούς πλοηγούς είναι πολλές και συχνά συνηθίζουν να αλλάζουν πορεία στα μέσα μιας διαδρομής για να δείξουν στους επιβάτες τους περισσότερα ουράνια αξιοθέατα.

Η προσευχή που έτυχε να κάνω εκείνη τη

στιγμή, μου έσωσε τη ζωή, αν και μου επιφύλασσε μια πολύ χειρότερη μοίρα. Μέσα στα λίγα δευτερόλεπτα που είχα στη διάθεσή μου, κατάφερα να χωθώ σε μια σωσίβια άκατο που είχαν φροντίσει να τοποθετήσουν δίπλα στο παρεκκλήσι, και μέσα από φλόγες και λιωμένο μέταλλο εκτινάχθηκα στο διάστημα. Μετά την έκρηξη, τριγυρίζοντας στα σκορπισμένα συντρίμμια, ανακάλυψα ότι κανείς άλλος εκτός από εμένα δεν είχε γλιτώσει.

Είναι δύσκολο να περιγράψει κανείς την ολοκληρωτική αίσθηση εγκατάλειψης που τον καταλαμβάνει σε μια τέτοια στιγμή. Τίποτα δεν φέρνει κάποιον τόσο απόλυτα πρόσωπο με πρόσωπο με το κενό και την τυφλή, αδιάφορη Φύση, όσο η ξαφνική και ολοκληρωτική του απομάκρυνση από τους συνανθρώπους του. Βρήκα τον εαυτό μου περιτριγυρισμένο από κενό αμέτρητων ετών φωτός, εντελώς μόνο και σχεδόν ολοκληρωτικά ανήμπορο.

Το αίσθημα της απομόνωσης μετατράπηκε σε τρόμο, όταν ανακάλυψα πως ο φανός διάσωσης δεν λειτουργούσε. Για μια φορά ακόμα κατέφυγα στην προσευχή, κι αυτό με ηρέμησε κάπως και με έκανε να δω λίγο πιο αισιόδοξα την κατάστασή μου. Υπενθύμησα στον εαυτό μου πως η σωσίβια άκατος θα μπορούσε να με κρατήσει ζωντανό περισσότερο από έναν χρόνο, αν όλα πήγαιναν καλά. Έτσι κι αλλιώς, δεν υπήρχε άμεση ανάγκη να ενεργοποιήσω τον φανό αμέσως. Θα χρειάζονταν αρκετές βδομάδες για να ανακαλύψουν πως το σκάφος είχε χαθεί, κι αν λάβαινε κανείς υπ' όψη την καθυστέρηση μέχρι να οργανωθεί μια αποστολή διάσωσης και τις δεκάδες

πιθανές διαδρομές που θα έπρεπε να καλύψει, η προσέγγιση μέσα στην ακτίνα του φανού διάσωσης μπορεί να γινόταν μετά από μήνες, ή και να μην συνέβαινε ποτέ. Στη διάρκεια αυτής της χρονικής περιόδου θα είχα κάποια περιθώρια να προσπαθήσω να τον επιδιορθώσω.

Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να γίνει εύκολα στο διάστημα, κι έτσι κοίταξα ξανά μέσα από τα φινιστρίνια της ακάτου. Στα δεξιά μου έλαμπε ένας κιτρινοκόκκινος ήλιος. Στα αριστερά μου, αιωρούνταν μια μεγάλη θολή σφαίρα που έμοιαζε με παραγινωμένο φρούτο. Ήταν ο πλανήτης Χάνδρεα, δίπλα από τον οποίο ετοιμαζόταν να περάσει το διαστημόπλοιο τη στιγμή της έκρηξης, έχοντας γι' αυτό το λόγο κόψει μεγάλο μέρος από την ταχύτητά του. Είχε πάρει το όνομά του μόλις μια ώρα πριν, από κάποιον επιβάτη (το προνόμιο να δίνεις όνομα σε καινούριους κόσμους ήταν ένα ακόμα δέλεαρ των διαστρικών ταξιδιών) και είχε ήδη κριθεί κλιματολογικά και γεωλογικά κατάλληλος για την ανθρώπινη ζωή. Έτσι, παίρνοντας θάρρος στην ιδέα πως τουλάχιστον είχα κάπου να στραφώ, έδωσα στη μικρή μου άκατο πορεία προς τον πλανήτη.

Καθώς περνούσα από μέσα τους, έκανα μια προσεκτική καταγραφή των μαγνητικών και ραδιενεργών πεδίων που συνήθως έχουν τέτοιου είδους πλανήτες, και παρατήρησα πως ήταν ασυνήθιστα ισχυρά και περίπλοκα. Με τάραξε το γεγονός πως η ατμόσφαιρα έφτανε σε πολύ μεγάλο ύψος, σχεδόν χίλια χιλιόμετρα. Μόλις μπήκα στα εξωτερικά της στρώματα, το χρώμα του ουρανού από μαύρο έγινε σκούρο καφέ και τα αστέρια γρήγορα εξαφανίστηκαν. Εκατόν πενή-

ντα χιλιόμετρα πιο κάτω, βρέθηκα σε μια περιοχή όπου μαίνονταν ηλεκτρικές καταιγίδες και με χτύπησαν δυνατά ρεύματα. Ήμουν προετοιμασμένος, αν η Χάνδρεα αποδεικνυόταν ιδιαίτερα αφιλόξενη, να γυρίσω πάλι στο διάστημα, αλλά πριν περάσει λίγη ώρα, μόλις και μετά βίας μπορούσα να κρατήσω το σκάφος σε μια σταθερή καθοδική πορεία. Τελικά, με ανακούφιση είδα πως είχα περάσει σε ένα πιο ήπιο ατμοσφαιρικό στρώμα που βρισκόταν κοντά στην επιφάνεια του πλανήτη και λίγο αργότερα κατάφερα να προσγειωθώ ανάμεσα στους μεγάλους θύσσανους κάποιου φυτού που, αν και είχε καφέ χρώμα, θα μπορούσε να παρομοιαστεί με χορτάρι.

Κοίταξα το τοπίο γύρω μου. Μπορούσα να δω μόνο σε ακτίνα εκατό μέτρων, και το μόνο που έβλεπα σε τέτοια απόσταση ήταν ο ελαφρύς κυματισμός του εδάφους, το σκούρο χρώμα της βλάστησης και τον μουντό γκρίζο αέρα. Τα όργανα της ακάτου μου έδειχναν πως η ατμόσφαιρα ήταν πυκνή, αλλά όχι τόσο ανυπόφορη όσο με είχε κάνει να πιστέψω το μεγάλο ύψος της, και την αποτελούσαν αδρανή αέρια και περίπου πέντε τοις εκατό οξυγόνο. Η θερμοκρασία, γύρω στους 20 βαθμούς, ήταν αρκετά ανεκτή ώστε να μην χρειάζομαι κάποιο ειδικό προστατευτικό ρούχο.

Μετά από λίγο έβαλα μια μάσκα οξυγόνου — μια και δεν εμπιστευόμουν ακόμα τον αέρα του πλανήτη — και έκανα αποσυμπίεση πριν ανοίξω την βαλβίδα της εξόδου. Παίρνοντας μαζί μου το κουτί με τα εργαλεία που διέθετε η άκατος, βγήκα έξω για να επιχειρήσω να διορθώσω το φανό διάσωσης.

Κάτω από τα πόδια μου, το καφετί χορτάρι είχε μια παράξενη ελαστική υφή. Καθώς κινιόμουν, ο αέρας μου φάνταζε πηχτός σαν νερό ενώ γύρω μου απλωνόταν απόλυτη σιωπή. Προσπάθησα να ξεχάσω πως βρισκόμουν πάνω σε έναν άγνωστο πλανήτη και να συγκεντρωθώ στη δουλειά που είχα να κάνω.

Δούλεψα για είκοσι περίπου λεπτά, πριν συνειδητοποιήσω έναν παράξενο βόμβο που, πριν καλά-καλά προλάβω να αντιδράσω, φάνηκε να γεμίζει και να δονεί τον αέρα γύρω μου. Λες και άνοιγε σαν γιγάντια αυλαία, η ημιδιαφανής ατμόσφαιρα αποκάλυψε ξαφνικά δυο τεράστια ιπτάμενα πλάσματα. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τις Μέλισσες της Χάνδρεα.

Δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο να τις περιγράψω, αφού, αντίθετα με πολλά άλλα είδη εξωγήινης ζωής, αυτές μπορούν να συγκριθούν με κάποια ζωική μορφή της Γης. Είναι, ασφαλώς πελώριες, αν τις συγκρίνει κανείς με τις γήινες μέλισσες, και οι ομοιότητες σε μερικά σημεία μπορεί να είναι μόνο επιφανειακές. Το σώμα τους, που αποτελείται από δυο τμήματα, έχει σχεδόν διπλάσιο μέγεθος από το ανθρώπινο και ο θώρακάς τους είναι τόσο μεγάλος και στρογγυλός ώστε τα πλάσματα αυτά να μοιάζουν περισσότερο με μπάμπουρες. Όπως και με τις γήινες μέλισσες, το τρίχωμά τους είναι ραβδωτό, και οι καστανές και χρυσωπές ραβδώσεις τις έκαναν σχεδόν να λάμπουν μέσα στο μονότονο περιβάλλον τους.

Πάνω στη Γη, μια τόσο μεγάλη μάζα θα ήταν αδύνατον να πετάξει, αλλά η πυκνότητα της ατμόσφαιρας της Χάνδρεα δίνει τη δυνατότητα

σε αυτά τα πλάσματα να πετούν με τη βοήθεια δυο ζευγαριών εκπληκτικά μικρών φτερών που δονούνται πολύ γρήγορα, δημιουργόντας τον έντονο βόμβο που τράβηξε για πρώτη φορά την προσοχή μου. Παρ' όλα αυτά, οι Μέλισσες κινούνται με όλη την ταχύτητα και την ευκινησία των αντίστοιχων στη Γη. Ήταν φυσικό η εμφάνισή τους να με τρομοκρατήσει, κι έτσι επιχείρησα να τρέξω και να χωθώ μέσα στην άκατο. Δεν είχα, όμως, προλάβει να κάνω δυο βήματα, όταν ένα από τα τεράστια όντα πέταξε από πάνω μου και, αρπάζοντάς με με τα μπροστινά του πόδια που κατέληγαν σε ένα συνοθύλευμα από γάντζους και δαγκάνες, με σήκωσε στον αέρα.

Εύκολα μπορεί να φανταστεί κανείς την απόγνωση των αρχικών προσπαθειών μου να ξεφύγω. Από τη γνωριμία που είχα με τα γήινα έντομα, περίμενα να δεχτώ στιγμιαία κάποιο τρομερό κέντρισμα που θα με παρέλυε ή θα με σκότωνε ακαριαία κι έτσι πάλεψα με κάθε τρόπο να ξεφύγω από το τέρας. Μέσα στην πάλη μου, η μάσκα του οξυγόνου ξεκόλλησε και έπεσε στο έδαφος, έτσι που για πρώτη φορά, ρούφηξα άθελά μου τον αέρα της Χάνδρεα μέσα στα πνευμόνια μου. Όλες μου οι προσπάθειες ήταν μάταιες· δεν με κάρφωσε κανένα κεντρί, αλλά η Μέλισσα απλά με έσφιξε ακόμα περισσότερο και, εντελώς ανήμπορο πια, με πήρε μαζί της μέσα στην ομίχλη αφήνοντας την άκατο πίσω της.

Οι δυο Μέλισσες, απ' όσο τουλάχιστον μπορούσα να πω, πετούσαν σε ευθεία γραμμή, μένοντας η μια πίσω απ' την άλλη. Το περιορισμένο κομμάτι του τοπίου που μπορούσα να δω ανά πάσα στιγμή γύρω μου δεν παρουσίαζε καμιά εμφανή μεταβολή. Συνεχίσαμε να πετάμε με φαινομενικά τρομερή ταχύτητα. Τώρα που δεν εμποδιζόταν πια από τη μάσκα μου, ο κόσμος της Χάνδρεα συνάντησε τις αισθήσεις μου με μια καινούρια αμεσότητα. Ο αέρας που περνούσε μέσα από τα ρουθούνια μου ήταν υγρός και έφερνε μαζί του ένα άρωμα από λαχανικά. Ξέχωρα από αυτό, ένιωθα και την πολύ εντονότερη μυρωδιά της Μέλισσας που με κουβαλούσε — μια έντονη και παράξενα γλυκερή μυρωδιά που δεν μπορούσα να αγνοήσω.

Καθώς θυμόμουν τις συνήθειες των εντόμων, άρχισα να φοβάμαι μια μοίρα πολύ χειρότερη από το κέντρισμα. Η φαντασία μου δούλευε ξέφρενα: οι Μέλισσες δεν μπορεί να με είχαν αρπάξει άσκοπα και έτσι το πιο πιθανό ήταν να χρησιμοποιήσουν το σώμα μου για να γεννήσουν μέσα του αυγά, έτσι ώστε οι νύμφες που θα έβγαιναν να τραφούν από τη σάρκα μου. Μέσα στην απελπισία μου σκέφτηκα ακόμα και το αμάρτημα της αυτοκτονίας, και άρχισα να συλλογίζομαι με ποιο τρόπο θα μπορούσα να σκοτωθώ πριν συμβεί το μοιραίο. Τώρα που θυμάμαι αυτούς τους φόβους μου, η κατάσταση στην οποία βρίσκομαι μου φαίνεται σχετικά καλή.

Συνεχίσαμε να πετάμε, αυξάνοντας συνεχώς την απόσταση μας από την άκατο, και η σκέψη πως θα ήταν ουσιαστικά αδύνατον να την ξαναβρώ με γέμιζε φριχτή αγωνία. Πέρασε τουλάχιστον μια ώρα, ίσως και περισσότερες, πριν μπορέσω μέσα από την ομίχλη να διακρίνω τον προορισμό των Μελισσών.

Στην αρχή νόμιζα πως πρόκειται για ένα βουνό με παράξενο σχήμα, αλλά τελικά η τεχνητή

φύση του έγινε ολοφάνερη. Ήταν ένας άνισος μακρόστενος θόλος, που τα όριά του χάνονταν μέσα στην ομίχλη: μια πελώρια κυψέλη. Τώρα πια γνωρίζω πως φτάνει σε ύψος κοντά τα τρεις χιλιάδες μέτρα, με ανάλογο πλάτος κοντά στη βάση της. Καθώς πλησιάζαμε, μπορούσα να ακούσω ένα βουητό να βγαίνει από το γιγάντιο κατασκεύασμα. Ταυτόχρονα, διέκρινα τεράστιες Μέλισσες να πετούν εδώ κι εκεί, μπαινοβγαίνοντας στην κυψέλη.

Πλησιάσαμε μια είσοδο κάπου τριάντα μέτρα πάνω από την επιφάνεια του εδάφους και χωρίς να σταματήσουμε μπήκαμε στο εσωτερικό. Πρόσεξα πως μερικές Μέλισσες ήταν τοποθετημένες ακριβώς στην είσοδο και προφανώς χρησίμευαν σαν φρουροί, ενώ άλλες κουνούσαν τα φτερά τους με έντονο ρυθμό για να αερίσουν την κυψέλη, όπως κάνουν κι οι μέλισσες της Γης. Σήκωναν τέτοιον αέρα, που τα ρούχα μου σχεδόν σκίστηκαν ενώ οι αιχμαλωτιστές μου κάθιζαν στο δάπεδο του εσώθυρου. Από αυτό το χώρο ξεκινούσαν πολλά περάσματα — ή τουλάχιστον, αυτή η εντύπωση μου δόθηκε αρχικά. Όταν οι αιχμαλωτιστές μου ακολούθησαν ένα από αυτά, αντιλήφθηκα πως όλα τα ανοίγματα συνδέονταν μεταξύ τους. Το εσωτερικό της κυψέλης ήταν σχεδόν ολόκληρο ένας μοναδικός ανοιχτός χώρος. Απλά, το κάθε επίπεδο χωρίζονταν σε φαινομενικά επιμέρους τμήματα από τις κολώνες που στήριζαν αυτό που βρισκόταν από πάνω του.

Δεν θα σταθώ στον τρόμο που μου προκάλεσε η κατάσταση μου, ενώ με έσερναν μέσα στην κυψέλη. Μέλισσες πετούσαν παντού και η γλυκερή μυρωδιά τους μου προκαλούσε ασφυξία. Η ιδέα πως εγώ, ένα ανθρώπινο πλάσμα με θεϊκή σπίθα μέσα μου, είχα υποβιβαστεί για αυτά τα κτήνη σε κάποιο είδος μικρότερου εντόμου, με επηρέαζε τόσο έντονα όσο και η σκέψη της φοβερής μοίρας που με περίμενε. Με μετέφεραν όλο και πιο βαθιά μέσα στην κυψέλη, κι έχασα το λογαριασμό των επιπέδων που ανεβήκαμε και κατεβήκαμε. Έμοιαζε με μια απέραντη πόλη, γεμάτη από τους θόρυβους των κατοίκων της. Κάποια στιγμή, οι αιχμαλωτιστές μου αναχαιτίστηκαν από μιαν άλλη ομάδα Μελισσών, και εκτέλεσαν έναν παράξενο χορό στον αέρα, ενώ ταυτόχρονα έβγαζαν δυνατούς ήχους που έμοιαζαν με το κλαψούρισμα μιας ομάδας ηλεκτρικών πριονιών. Τελικά, το ταξίδι μας έφτασε στο τέλος του. Οι δυο Μέλισσες σταμάτησαν μέσα σε μια εσοχή σε σχήμα γαβάθας, με άνοιγμα μερικών μέτρων και επιτέλους άφησαν το πονεμένο μου σώμα να πέσει.

Κατρακύλησα, σηκώθηκα όρθιος και πίεσα τον εαυτό μου να κοιτάξει για πρώτη φορά με προσοχή το κεφάλι της Μέλισσας. Είδα τα πολυεδρικά μάτια που έλαμπαν με μυριάδες χρώματα, την τυλιγμένη προβοσκίδα, τα πεταχτά μάγουλα και το φουσκωμένο κρανίο. Αδυνατώντας να υποφέρω άλλο την αναμονή, έσφιξα τα μάτια και προσπάθησα να ξεχάσω πως υπήρχα. Τώρα, θα ερχόταν — το κοφτερό κεντρί, θανάσιμο όπως μια σπαθιά, ή η φριχτή εισβολή του ωοθέτη.

Τα μυώδη μέλη άρχισαν να με περιστρέφουν, γδέρνοντας το δέρμα μου με τις σκληρές τους τρίχες. Όταν, μετά από αρκετή ώρα, δεν συνέβη τίποτε άλλο, τόλμησα να ανοίξω τα μάτια μου.

Οι δυο Μέλισσες ήταν σκυμμένες από πάνω μου και με ψηλάφιζαν με τα μπροστινά τους πόδια. Τα φτερά τους έτρεμαν, και ο βόμβος τους σηκωνόταν και έπεφτε σε ένταση με έναν ρυθμό που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω. Οι κινήσεις των ποδιών τους έγιναν πιο αργές, μοιάζοντας σχεδόν με χάδια, κι άρχισα να αναρωτιέμαι ποιας παράξενης τελετουργίας ήμουν το αντικείμενο. Ύστερα, προς μεγάλη μου έκπληξη, τα νύχια άρχισαν αδέξια να με γδύνουν. Σε λίγο, ήμουν ολόγυμνος, ενώ τα ρούχα μου εξετάσθηκαν ένα ένα και μετά πετάχτηκαν στο πλάι.

Οι Μέλισσες έστρεψαν και πάλι την προσοχή τους στο γυμνό μου σώμα, ερευνώντας το προσεκτικά με ανάλαφρα αγγίγματα, ψάχνοντας κάθε άνοιγμά του και κρατώντας με ανάποδα ή με όποιον άλλο τρόπο τις βόλευε, λες και ήμουν ένα άψυχο αντικείμενο. Η στιγμή του υπέρτατου τρόμου ήρθε όταν ένα άκαμπτο άκρο μου διαπέρασε τον πρωκτό και γλύστρισε στο παχύ μου έντερο. Το όργανο αποτραβήχτηκε μετά από ένα ή δυο δευτερόλεπτα, αλλά ήμουν σχεδόν βέβαιος για το τι είχε συμβεί.

Τελικά, οι Μέλισσες φάνηκε να έχουν τελειώσει. Η μια απομακρύνθηκε, ενώ η άλλη με άρπαξε ξανά και σηκώθηκε στον αέρα. Πρόσεξα πως βρισκόμασταν σε έναν αψιδωτό χώρο που πρόσφερε στις Μέλισσες μεγάλη άνεση στο πέταγμα και είχε σχετικά κακό φωτισμό (σε αντίθεση με την υπόλοιπη κυψέλη που είχαμε περάσει). Βουτήξαμε χαμηλά για να περάσουμε κάτω από ένα εμπόδιο, διασχίσαμε έναν διάδρομο και βγήκαμε σε έναν άλλο θολωτό χώρο, ακόμα μεγαλύτερο, που η άλλη του πλευρά δεν ήταν ορατή και

περιείχε μεγάλους σωρούς από δυσδιάκριτο υλικό. Η Μέλισσα με πέταξε αδιάφορα πάνω σε έναν από αυτούς, κι εγώ κατρακύλισα σε μια πλαγιά που την αποτελούσαν μικρά ξεχωριστά αντικείμενα, που έδιναν την εντύπωση ενός σωρού σκουπιδιών.

Μόλις η Μέλισσα πέταξε μακριά, η πρώτη μου έγνοια ήταν τα αυγά που ήμουν σίγουρος πως είχε εναποθέσει στο έντερό μου. Έψαξα με το δάχτυλό μου όσο πιο βαθιά μπορούσα, αλλά δεν συνάντησα τίποτα. Έκρινα πως ήταν άμεση ανάγκη να ενεργηθώ για να καθαρίσω το έντερό μου. Μετά από μανιώδεις προσπάθειες πολλής ώρας, κατάφερα να βγάλω μια ποσότητα κοπράνων και άρχισα να την ψάχνω αγχωμένος για σημάδια αυγών. Δεν βρήκα τίποτα, και τελικά συμπέρανα με μεγάλη μου ανακούφιση πως η διείσδυση της Μέλισσας ήταν μόνο ερευνητική και τίποτα περισσότερο.

Βρίσκοντας πως, πέρα από κάθε προσδοκία μου, ήμουν σώος και αβλαβής, μπόρεσα να ρίξω μια πιο σχολαστική ματιά γύρω μου. Το πρώτο πράγμα που κέντρισε την περιέργειά μου ήταν πως το εσωτερικό της κυψέλης ήταν φωτισμένο, ενώ κανονικά θα έπρεπε να είναι βυθισμένο στο σκοτάδι. Μερικά, μάλιστα σημεία του, ήταν λουσμένα από ένα σχετικά λαμπερό φως. Κοιτάζοντας τον πιο κοντινό τοίχο της αίθουσας, είδα πως το υλικό από το οποίο ήταν φτιαγμένη η κυψέλη φωσφόριζε. Συλλογίστηκα λίγο ακόμα πάνω στη φύση αυτού του υλικού. Κατέληξα στο συμπέρασμα πως, για να φωσφορίζει, θα πρέπει να ήταν οργανικής προέλευσης. Ίσως οι Μέλισσες να χρησιμοποιούσαν σαν οικοδομικό υλικό

τα ίδια τους τα περιττώματα, όπως κάνουν οι τερμίτες στη Γη.

Ίσως, πάλι, ο φωτισμός να ήταν ένα τυχαίο γεγονός και αδιάφορος για τις Μέλισσες. Ωστόσο, αποτελούσε μέρος της οικονομίας της Φύσης, που δεν μπορούσε κανείς παρά να τη θαυμάζει που είχε δημιουργήσει φωσφωρώδη περιττώματα για έναν τέτοιο σκοπό.

Σηκώθηκα όρθιος πάνω στον ασταθή σωρό όπου ήμουν κουρνιασμένος και κοίταξα προσεκτικότερα το περιβάλλον γύρω μου. Στεκόμουν πάνω σε ένα συνοθύλευμα από αντικείμενα διάφορων σχημάτων και μεγεθών, που όλα ήταν ασαφή και δυσδιάκριτα μέσα στο μισοσκόταδο. Έσκυψα, και σήκωσα ένα.

Το αντικείμενο ήταν φτιαγμένο από κάτι που έμοιαζε με ξύλο. Πάνω του ήταν σκαλισμένη η αναπαράσταση ενός ζώου, ίσως κάποιου άλλου γιγάντιου εντόμου, με ένα παράξενα πεταχτό μουσούδι. Δεν ήμουν βέβαιος αν παρίστανε κάτι πραγματικό ή φανταστικό. Για το μόνο, όμως, που δεν είχα καμιά αμφιβολία, ήταν πως επρόκειτο για ένα έργο τέχνης.

Το πέταξα και έπιασα ένα άλλο αντικείμενο. Ήταν κάτι που δεν μπορούσα να διακρίνω το σκοπό ή τη χρησιμότητά του: ένα μαύρο ραβδί με μάκρος ένα περίπου μέτρο, στη μια άκρη του οποίου ήταν προσαρμοσμένο ένα ημικυκλικό κύπελο. Και πάλι, όμως, ήταν ολοφάνερα κάτι τεχνητό.

Συνέχισα τις έρευνές μου με νέο ενθουσιασμό. Το περιεχόμενο του σωρού ήταν πολυποίκιλο. Το μεγαλύτερο μέρος του το αποτελούσε φυτική ύλη σε αποσύνθεση. Όμως, θαμμένα μέσα

του, σκόρπια στις πλαγιές του και στιβαγμένα εδώ κι εκεί βρίσκονταν αντικείμενα άγνωστης τεχνοτροπίας, που η ποικιλία τους δεν μου επιτρέπει να τα περιγράψω. Πολλά απ' αυτά ήταν σαπισμένα, σπασμένα ή παραμορφωμένα, αλλά κάποια άλλα φαίνονταν ακέραια ή ακόμα και ολοκαίνουρια.

Τι λόγο ύπαρξης είχε αυτός ο παράξενος σωρός των σκουπιδιών; Ποιος είχε κατασκευάσει τα αντικείμενα; Όχι, βέβαια, οι Μέλισσες — κάτι τέτοιο μου φαινόταν εντελώς αδύνατον, και η υποψία μου επιβεβαιώθηκε όταν ανακάλυψα κάτι που από το σχήμα και το μέγεθός του δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από κύπελλο κρασιού.

Οι μέλισσες δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιούν κρασοπότηρα.

Κάπου, λοιπόν, πάνω σε αυτόν τον πλανήτη θα πρέπει να υπήρχε μια φυλή νοήμονων όντων. Ενώ συλλογιζόμουν αυτή την ιδέα, άκουσα έναν δυνατό βόμβο. Μια άλλη Μέλισσα μπήκε μέσα στη θολωτή αίθουσα, πέταξε ένα αντικείμενο πάνω στο σωρό και πέταξε πάλι μακριά. Έτρεξα με τα τέσσερα προς το μέρος του και ανακάλυψα πως ήταν ένα μυστηριώδες όργανο που το αποτελούσαν αλληλοσυνδεόμενα κουτιά.

Θυμήθηκα τον τρόπο με τον οποίο με είχαν αρπάξει την ώρα που προσπαθούσα να επιδιορθώσω τον φανό διάσωσης, και όλα φάνηκαν να εξηγούνται. Οι Μέλισσες είχαν το ένστικτο της γήινης καρακάξας. Μάζευαν κάθε αντικείμενο που τραβούσε την προσοχή τους. Έτσι κι εγώ, όπως κι όλα τα άλλα, είχα προστεθεί στην άσκοπη συλλογή τους.

Για αρκετό καιρό, αυτή ήταν η μόνη εντύπωση που μου έδιναν οι Μέλισσες της Χάνδρεα.

Τελικά, κατέβηκα από το σωρό και άρχισα να εξερευνώ τους χώρους πέρα από τη θολωτή αίθουσα. Είχα πια αρχίσει να πεινάω και, ενώ δεν μπορούσα να κάνω ακόμα υποθέσεις και σχέδια για το μέλλον μου, αναρωτήθηκα αν υπήρχε περίπτωση να βρω κάτι για να φάω.

Η απορία μου απαντήθηκε πολύ νωρίτερα απ' ότι περίμενα. Μετά από μισή ώρα προσεκτικής αναζήτησης (προσπαθώντας πάντα να θυμάμαι το δρόμο που ακολουθούσα) έφτασα σε έναν τοίχο που ανέδιδε ένα βαρύ και γλυκό άρωμα. Ήταν καμωμένος από μια χρυσωπή ουσία που έμοιαζε με ψωμί και που έσπαζε εύκολα με το χέρι σε κομμάτια που έσταζαν ένα ελαφρύ κιτρινωπό σιρόπι. Φαινόταν φαγωσιμο κι έτσι, παρ' όλο που φοβόμουν μήπως δηλητηριαστώ, δοκίμασα ένα κομμάτι. Σκεφτόμουν πως όποια κι αν ήταν η πρωτεϊνική δομή μιας εξωγήινης ζωής, οι πρωτείνες κατασκευάζονταν παντού από την ίδια μικρή ομάδα αμινοξέων, στα οποία τις διασπά το πεπτικό σύστημα. Σύντομα επιβεβαιώθηκα: το «ψωμί» ήταν πεντανόστιμο, γλυκό χωρίς να σε λιγώνει και είχε την υφή μελόψωμου. Σαν φαγητό, ήταν απόλυτα χορταστικό. Έφαγα αρκετό, πιστεύοντας πως πιθανότατα αυτή θα πρέπει να ήταν μια γωνιά της αποθήκης τροφής της κυψέλης, ή τουλάχιστον μιας από τις πολλές αποθήκες τους.

Το γεύμα μου διακόπηκε από ένα θρόισμα. Ξαφνιάστηκα όταν είδα να με πλησιάζει ένα εντομοειδές πλάσμα, μικρότερο από τις Μέλισσες, και για να είμαι ειλικρινής, μικρότερο κι από

μένα, αλλά με όψη, παρ' όλα αυτά, τρομακτική. Μου έδινε την εντύπωση μύγας — όχι της κοινής οικιακής μύγας αλλά ενός εντόμου που έμοιαζε περισσότερο με κουνούπι, με μικρά διπλωμένα φτερά και μια προβοσκίδα που έμοιαζε με λόγχη. Έτρεξα να σωθώ, αλλά όταν έστριψα σε μια γωνία και δεν άκουσα πίσω μου ήχους καταδίωξης, σταμάτησα και κοίταξα προσεκτικά πίσω μου. Η Μύγα είχε χώσει την προβοσκίδα της μέσα στο μελόψωμο και προφανώς ρουφούσε τους χυμούς του.

Αποφάσισα να μην ριψοκινδυνέψω μια ακόμα συνάντηση και γύρισα πίσω στη θολωτή αίθουσα των σκουπιδιών. Εκεί ανακάλυψα μερικές λιμνούλες γλυφού νερού και μπόρεσα να ξεδιψάσω. Ύστερα, βάλθηκα να ανακαλύψω κάποιο όπλο, σε περίπτωση που χρειαζόταν να αμυνθώ ενάντια σε τέρατα όπως αυτό που μόλις είχα δει, ή ακόμα και ενάντια στις Μέλισσες, αν και ευχόμουν με όλη μου την καρδιά να μην παραστεί ανάγκη να πολεμήσω τέτοια φοβερά πλάσματα. Μετά από αρκετό ψάξιμο βρήκα ένα μακρύ μεταλλικό ραβδί με μυτερή άκρη που θα μπορούσε να μου χρησιμεύσει αρκετά καλά σαν ακόντιο.

Η θολωτή αίθουσα φαινόταν άδεια, και σιωπηλή, αντιλαλώντας μόνο το θόρυβο των βημάτων μου. Από κάπου μακριά ακουγόταν το συνεχές μουρμουρητό της κυψέλης, σαν τον ασταμάτητο θόρυβο μιας μεγαλούπολης, αλλά αυτό μετά βίας έσπαζε τη σιωπή. Ήδη είχα αρχίσει να θεωρώ αυτό το μέρος σαν καταφύγιο, κι έτσι τελικά διάλεξα ένα μέρος όπου, εξαντλημένος από τις ταλαιπωρίες μου, ξάπλωσα να κοιμηθώ.

Όταν ξύπνησα, ήπια κι άλλο νερό και ξαναγύρισα πίσω για να φάω μελόψωμο. Έπειτα, παρ' όλο που ήμουν γυμνός και οπλισμένος μονάχα με το ακόντιό μου, ξεκίνησα για να εξερευνήσω την κυψέλη.

Έτσι άρχισε μια μακρά περίοδος στην οποία εξοικειώθηκα με τη ζωή της μεγάλης πόλης των Μελισσών, αν και τώρα γνωρίζω πως η γνωριμία αυτή ήταν μόνο επιφανειακή. Αργά και επιφυλακτικά, εξερεύνησα τους διαδρόμους και τις γαλαρίες, φροντίζοντας πάντα να μπορώ να βρω το δρόμο προς τη γνώριμη περιοχή των σκουπιδιών, όπου τουλάχιστον είχα εξασφαλισμένα νερό και τροφή, και στην οποία επέστρεφα περιοδικά για να ξεκουραστώ. Πάντα κατευθυνόμουν προς τα πάνω, αναζητώντας την είσοδο από την οποία με είχαν μπάσει στην κυψέλη.

Οι Μέλισσες, που ήταν απασχολημένες αλλού, με αγνοούσαν επίμονα. Ανακάλυψα πως μέσα στην κυψέλη υπήρχαν πολυάριθμα άλλα παράσιτα όπως εγώ, και κυρίως έντομα και γιγάντια σκουλίκια που είχαν φτιάξει φωλιές και που οι Μέλισσες προφανώς τα ανέχονταν ή ίσως δεν τους έδιναν καν σημασία. Συνήθως, αλλά όχι πάντα, ήταν μικρότερα σε μέγεθος από τις Μέλισσες, και είτε έκλεβαν μελόψωμο, ή τρέφονταν το ένα με το άλλο. Έτσι, για όλους εκτός από τις Μέλισσες (οι οποίες ασφαλώς ποτέ δεν δέχονταν επίθεση) η κυψέλη ήταν μια ζούγκλα όπου κάθε οικολογική γωνιά ήταν ήδη καλυμμένη.

Οι κίνδυνοι για μένα ήταν σημαντικοί, και σύντομα ανακάλυψα πως ήμουν τυχερός στην επιλογή του όπλου μου, επειδή το ακόντιο μου έδινε τη δυνατότητα να κρατάω τα περισσότερα σαρκοβόρα πλάσματα σε απόσταση. Ωστόσο, οι πρώτες μου εμπειρίες ήταν τρομαχτικές. Στην πρώτη μου αναγνωριστική προσπάθεια, δέχτηκα τρεις φορές επίθεση: τις δυο από πλάσματα σαν σκαθάρια με φριχτά σαγόνια σε σχήμα ψαλιδιού και μια φορά από κάτι που έμοιαζε με γιγάντια αράχνη που είχε συνήθειο να ρίχνει τα δίχτυα της στα περαστικά πλάσματα από ψηλά. Χρειάστηκα πολλή ώρα για να απελευθερωθώ από αυτήν την παγίδα ενώ ταυτόχρονα πάλευα να κρατηθώ στη ζωή, περνώντας το όπλο μου μέσα από τα ανοίγματα του ιστού και τελικά καταφέρνοντας να σκοτώσω τον αντίπαλό μου.

Γρήγορα έμαθα ποια πλάσματα ήταν άκακα και από ποια έπρεπε να φυλάγομαι. Άρχισα να αναγνωρίζω τι είδους επιθέσεις χρησιμοποιούσαν τα αρπαχτικά και σε ποια μέρη σύχναζαν, και έτσι αυτού του είδους οι θανάσιμες μάχες έγιναν λιγότερο συχνές.

Η τρίτη μου εξόρμηση με έφερε τελικά μέχρι την είσοδο. Δίσταζα να πλησιάζω, βλέποντας μπροστά μου τα καμπουριασμένα σχήματα των φρουρών και παλεύοντας ενάντια στον άνεμο που δημιουργούσαν τα φτερά των Μελισσών που εξαερίζαν την κυψέλη. Αυτό το ρεύμα του αέρα ήταν τόσο ισχυρό, ώστε, όταν τελικά αναγκάστηκα να προχωρήσω, ήμουν αναγκασμένος να σέρνομαι στο πάτωμα με τη βοήθεια του κονταριού μου. Πλησίασα το φαρδύ άνοιγμα και κοίταξα έξω.

Μια κρύα ομίχλη μου πάγωσε το δέρμα που είχε συνηθίσει τη ζεστασιά της κυψέλης. Μπορούσα να δω μόνο πυκνό αδιαφανή αέρα, καθώς όλο και περισσότερες Μέλισσες έρχονταν να κα-

θίσουν στην είσοδο επιστρέφοντας από τον έξω κόσμο. Μου ήταν αδύνατον να διακρίνω το έδαφος από κάτω μου.

Πιστεύω ότι οι φρουροί δεν θα με εμπόδιζαν αν προσπαθούσα να εγκαταλείψω την κυψέλη. Ίσως κατάφερνα να γραπωθώ από την ανώμαλη εξωτερική της επιφάνεια και να φτάσω τελικά στο έδαφος. Μετά, όμως, τι; Δεν είχα κανένα τρόπο για να πετύχω το στόχο που με απασχολούσε περισσότερο: να επιστρέψω στην άκατο και να ολοκληρώσω την επιδιόρθωση του φανού. Όχι μόνο δεν είχα ιδέα για το ποια κατεύθυνση θα έπρεπε να πάρω, αλλά δεν θα μπορούσα να διατηρήσω μια σταθερή πορεία, ακόμα και αν την ήξερα. Έτσι και απομακρυνόμουν από την κυψέλη, θα ήταν απίθανο να την ξαναβρώ, και το πιθανότερο ήταν πως θα πέθαινα από πείνα ή δίψα, ή αλλιώς θα έπεφτα θύμα μεγαλύτερων αρπακτικών όντων που δεν είχα ακόμα δει.

Θα μπορούσα, όμως, και να δεχθώ την εναλλακτική λύση; Να ζήσω, δηλαδή, τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου μέσα στην κυψέλη σαν παρασιτικό σκουλήκι; Ένα παράξενο συναίσθημα απελπισίας με κυρίευσε. Ο Θεός δεν μου είχε φερθεί καλά. Όλοι οι συνεπιβάτες μου είχαν πεθάνει σχεδόν ακαριαία, γλιτώντας έτσι από άλλα προβλήματα, αλλά εγώ είχα σωθεί για να φτάσω εδώ μόνος και να αντιμετωπίσω αυτό το σκληρό πεπρωμένο.

Αυτό το περίεργο και αμαρτωλό συναίσθημα κράτησε μόνο ένα ή δυο λεπτά. Με βαριά καρδιά επέστρεψα στο εσωτερικό της κυψέλης, ενώ αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να βρω το θάρρος για αυτή την σίγουρα μάταιη προσπάθεια να επι-

στρέψω πίσω στο σημείο απ' όπου με είχαν αρπάξει οι Μέλισσες. Όταν, όμως, έφτασα τους σωρούς των σκουπιδιών, τα μάτια μου είδαν ένα εκπληκτικό θέαμα. Πεταμένη και μισοβυθισμένη στην πλαγιά του κοντινότερου σωρού, ήταν η σωσίβια άκατός μου!

Σκαρφάλωσα το σωρό, φωνάζοντας από χαρά. Ωστόσο, όταν έφτασα το μικρό διαστημόπλοιο, με περίμενε μια φριχτή απογοήτευση. Ήταν τελείως διαλυμένο. Κάθε του εξάρτημα, μέσα κι έξω, είχε αφαιρεθεί, αφήνοντας πίσω μόνο ένα άδειο τσόφλι.

Σκορπισμένα σε μια αρκετά μεγάλη έκταση γύρω του, ήταν όλα τα εφόδια που περιείχε. Προς μεγάλη μου έκπληξη, είδα πως κάθε αντικείμενο είχε γίνει κομμάτια. Οι Μέλισσες φαίνονταν να επιδεικνύουν μια καταστροφική ζωώδη περιέργεια πάνω σε ο,τιδήποτε άγγιζαν. Μετά από μερικά λεπτά αναζήτησης, ανακάλυψα τον φανό διάσωσης. Όπως και όλα τα άλλα, ήταν εντελώς κατεστραμμένος, διαλυμένος κομμάτι προς κομμάτι. Οποιοδήποτε είδος επιδιόρθωσης ήταν αδιανόητο. Αφού κοίταξα για λίγα λεπτά τα απομεινάρια εντελώς αποσβωλωμένος, κάθισα κάτω, έχωσα το πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου και άρχισα να κλαίω με λυγμούς καθώς σκεφτόμουν ποια θα ήταν η ζωή μου από εδώ και πέρα.

Για αρκετό καιρό μετά, τρελά σχέδια τριβέλιζαν το μυαλό μου. Σκέφτηκα πως ίσως δεν ήταν ανάγκη να μείνω αιώνια κλεισμένος μέσα στην κυψέλη. Κρίνοντας από τα περιεχόμενα των σωρών, κάποια σημεία του πλανήτη θα πρέπει να

κατοικούνταν από νοήμονα όντα και αυτά τα σημεία θα πρέπει να επισκέπτονταν συχνά οι Μέλισσες. Έτσι, φαντάστηκα πως θα μπορούσα να αρπαχτώ από την πλάτη μιας Μέλισσας, με τη βοήθεια κάποιας αυτοσχέδιας σέλας, ίσως, και να πετάξω σε μέρη που η ζωή θα ήταν πιο ευχάριστη, έστω και αν δεν ξαναγύριζα ποτέ στην πατρίδα μου. Ήταν ακόμα πιθανό (γιατί ορισμένα από τα αντικείμενα πρόδιδαν μια αρκετά εξελιγμένη τεχνολογία) τα πλάσματα που θα συναντούσα να ήταν αρκετά ευγενικά ώστε να φτιάξουν έναν δικό τους φανό διάσωσης για να καλέσουν ένα σκάφος σωτηρίας, αρκεί να τους εξηγούσα αρκετά καθαρά τον τρόπο λειτουργίας του.

Αυτά τα σχέδια εξυπηρετούσαν κυρίως στο να μειώνουν την απελπισία μου, γιατί η κοινή λογική μου έδειχνε πόσο απίθανο ήταν να πετύχουν. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου, δοκιμάστηκε πολύ και η πίστη μου, αλλά χαίρομαι να πω πως την διατήρησα, αν και με κάποια δυσκολία στην αρχή, και πως η προσευχή ήταν και είναι ακόμα η παρηγοριά μου.

Ωστόσο, καθώς οι μέρες διαδέχονταν η μια την άλλη, η διάθεσή μου μετατράπηκε σε απάθεια, παρ' όλο που προσπαθούσα να ενεργοποιηθώ και θύμιζα στον εαυτό μου πως ο χρόνος που έμενε πριν μια αποστολή διάσωσης φτάσει την απόσταση σήματος δεν ήταν καθόλου απεριόριστος. Στη σκέψη πως έπρεπε να φτιάξω κάποιο είδος σέλλας για να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου και να καβαλλήσω μια Μέλισσα, άρχισα να ψάχνω τα σκουπίδια. Ήταν συναρπαστικό να ξεδιαλέγω τα απομεινάρια μιας εξωγήινης τεχνολογίας. Στην αρχή είχα πιστέψει πως όλα

τα αντικείμενα ήταν προϊόντα του ίδιου πολιτισμού, αλλά αργότερα ανακάλυψα πως δεν υπήρχε καμιά απόδειξη για κάτι τέτοιο. Για να πω την αλήθεια, δεν μπορούσα να δημιουργήσω καμιά εικόνα μιας φυλής ή μιας κουλτούρας από τα αντικείμενα που εξέτασα. Αντίθετα, φανέρωναν έναν αριθμό διαφορετικών και ασύνδετων μεταξύ τους πολιτισμών, ή ακόμα και ζωικών ειδών.

Με εντυπωσίασε, επίσης, ο αριθμός των αντικειμένων που ολοφάνερα δεν ήταν ούτε εργαλεια, ούτε διακοσμητικά, και των οποίων τη χρήση δεν μπορούσα να φανταστώ. Τελικά, ανακάλυψα πως ορισμένα από τα πιο περίεργα στο σχήμα είχαν πυκνά σημάδια επάνω τους και υπέθεσα πως αυτά, και μερικά άλλα που πίστευα πως ήταν ηλεκτρονικά, ήταν κάποιου είδους βιβλία ή καταγραφές, αν και δεν μπορούσα να εξηγήσω γιατί αποτελούσαν ένα τόσο μεγάλο ποσοστό των σκουπιδιών.

Όλες μου οι απατηλές προσπάθειες για να ξεφύγω από την κυψέλη πήραν τέλος από ένα καταπληκτικό γεγονός. Είχα βγεί για μια ακόμα ερευνητική εξόρμηση, με το σκοπό να κάνω κάποιο χονδρικό υπολογισμό της ανατομίας μιας Μέλισσας, όταν ο συνηθισμένος βόμβος της κυψέλης πήρε τη μορφή ενός βουίσματος αναστάτωσης. Άκουσα από μακριά ήχους γκρεμίσματος και γενικής καταστροφής, και σύντομα ανακάλυψα πως ορισμένες Μέλισσες γκρέμιζαν ένα τμήμα της κυψέλης. Σύντομα, αποκαλύφθηκε και ο λόγος για όλα αυτά: άνοιγαν πέρασμα για ένα σκάφος που ήταν πολύ μεγάλο για να περάσει από κάποια είσοδο της κυψέλης ή μέσα από τα υπάρχοντα περάσματα.

Το σκάφος ήταν φανερά φτιαγμένο για να πλέει στο νερό. Ήταν καμωμένο από ένα υλικό που έμοιαζε με ξύλο, είχε μήκος τουλάχιστον πενήντα μέτρα, μια σειρά από ανυψωμένα καταστρώματα και ανασηκωμένη πλώρη και πρύμνη. Σε γενικές γραμμές, θα μπορούσα να το παρομοιάσω με μια ελληνική τριήρη, και η ομοιότητα γινόταν ακόμα μεγαλύτερη αν πρόσεχε κανείς τις σκαλιστές κουπαστές και το ανάγλυφο πρωραίο. Η δύναμη που εξασκούσαν οι Μέλισσες για να μεταφέρουν το πλοίο ήταν κάτι το απίστευτο. Θα πρέπει να είχαν διανύσει μια άγνωστη απόσταση, κουβαλώντας το στον αέρα μόνο με τη δύναμη των φτερών τους — ένα κατόρθωμα που ακόμα και στην πυκνή ατμόσφαιρα της Χάνδρεα ήταν κάτι εκπληκτικό. Το πλοίο σερνόταν μπροστά μέτρο-μέτρο, συνθλίβοντας και γκρεμίζοντας τα πάντα στο πέρασμά του, κατεδαφίζοντας μάζες από οικοδομικό υλικό στα σημεία που το μονοπάτι που είχαν ανοίξει δεν ήταν αρκετά μεγάλο και προκαλώντας ακόμα μεγαλύτερη κατάρρευση πίσω του. Μόλις περνούσε από κάπου, άλλες Μέλισσες ξεκινούσαν αμέσως την επιδιόρθωση των ζημιών, κάτι που ήξερα πως μπορούσαν να καταφέρουν με αξιοθαύμαστη γρηγοράδα.

Αργά αλλά σταθερά, το πλοίο μεταφερόταν στην καρδιά της κυψέλης. Σύρθηκα ανάμεσα σε σώματα Μελισσών και κατάφερα να πιαστώ και να σκαρφαλώσω στην κουπαστή του. Βρέθηκα στο κατάστρωμα, που απ' ό,τι είδα ήταν στολισμένο με ασημένια σκαλίσματα. Από το πλήρωμα, δεν υπήρχε κανένα ίχνος. Μια στιγμή αργότερα, άκουσα ένα εκνευρισμένο βόμβο πίσω

μου, και ένα αγκαθωτό πόδι με πέταξε κάτω. Προσγειώθηκα στο έδαφος ζαλισμένος και άσχημα χτυπημένος.

Το πλοίο χάθηκε αργά από τα μάτια μου, μέσα σε σύννεφα σκόνης και μια βροχή από μπάζα. Κουτσαίνοντας, το ακολούθησα, γεμάτος περιέργεια για το πώς αντιμετώπιζαν τις αρπαγές των Μελισσών οι νοήμονες φυλές αυτού του πλανήτη.

Τότε σκέφτηκα πως, μέσα στη μανία μου να δραπετεύσω, έμενα όλον αυτόν τον καιρό στο εξωτερικό τμήμα της κυψέλης. Είχα την αμυδρή εντύπωση πως η κυψέλη θα είχε την ίδια όψη σε οποιοδήποτε σημείο της, αλλά παρασυρόμενος βαθύτερα, ενώ ακολουθούσα το πλοίο, κατάλαβα πως κάτι τέτοιο ήταν λάθος. Το φως δυνάμωσε και έγινε μια χρυσωπή λάμψη μέσα στην οποία το τρίχωμα των Μελισσών έλαμπε. Η αρχιτεκτονική της κυψέλης είχε επίσης αλλάξει. Τα μονότονα επίπεδα έδωσαν τη θέση τους σε πιο περίπλοκες δομές, με σπειροειδείς εξέδρες, μεγάλες αίθουσες και συνδεόμενα δωμάτια διαφόρων μεγεθών που μερικές φορές δημιουργούσαν τεράστια πολύεδρα τέλειων γεωμετρικών διαστάσεων. Η κυψέλη είχε αρχίσει πια να μοιάζει περισσότερο με το «χρυσό παλάτι» όπως αγαπούσαν να την αποκαλούν μερικοί ρομαντικοί φυσιοδίφες όταν αναφέρονταν στις γήινες μέλισσες. Ακόμα, η γλυκερή μυρωδιά των Μελισσών, που πίστευα πως είχα συνηθίσει, έγινε τόσο έντονη που παρά λίγο να λιποθυμίσω.

Όλα αυτά τα θαυμαστά πράγματα, όπως και όλα τα άλλα κατασκευάσματα των Μελισσών, τα θεωρούσα μέχρι εκείνη την ώρα σαν προϊόντα

του ενστίκτου. Κόντευα να φτάσω πάλι το πλοίο, όταν είδα κάτι που με έκανε να κοντοσταθώ.

Στη διάρκεια της μετακίνησης του πλοίου, κάποια αντικείμενα είχαν πέσει από πάνω του και βρίσκονταν τώρα σκόρπια μέσα στα χαλάσματα. Μια Μέλισσα είχε μείνει πίσω και έπαιζε με μια συσκευή από λαμπερό καφετί υλικό. Ήταν ένας συνδυασμός κύβου και σφαίρας, και διέθετε αρκετές προεξοχές και μια κυκλική οθόνη ενός θαμπού ασημένιου χρώματος. Η Μέλισσα άγγιξε μια προεξοχή με το ένα πόδι και η οθόνη ξαφνικά ενεργοποιήθηκε.

Σύρθηκα πιο κοντά για να δω τί συνέβαινε. Η επιφάνεια έδειχνε μια έγχρωμη ταινία στη οποία κατ' αρχάς δεν διέκρινα κανένα νόημα ή αντικείμενο. Μετά από λίγα λεπτά, όμως, συνειδητοποίησα πως παρουσίαζε μια σειρά γεωμετρικών σχημάτων που διέθεταν μια λογική ακολουθία. Ήταν ένα μάθημα μαθηματικών!

Προς μεγάλη μου έκπληξη, η προσοχή του τεράστιου εντόμου φαινόταν καρφωμένη πάνω στην επιφάνεια με τις εικόνες. Σε λίγο άγγιξε έναν πλάγιο διακόπτη και η εικόνα μετατράπηκε σε κάποιο είδος κειμένου που το αποτελούσαν ιδεογράμματα και που ήταν εικονογραφημένο με αινιγματικά σύμβολα. Ξανά, η Μέλισσα παρακολούθησε το μάθημα, δίνοντας την εντύπωση ότι το κατάλαβε, αλλά ακόμα κι όταν άρχισε να χειρίζεται τους διάφορους διακόπτες με φαινομενικά επιδέξιο και έμπειρο τρόπο, αποσπώντας πληροφορίες από τη συσκευή κατά βούληση, εγώ δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που έβλεπαν τα μάτια μου.

Η Μέλισσα στη συνέχεια στράφηκε σε μια νέα

ενασχόληση. Γύρισε τη συσκευή ανάποδα και σε λίγα λεπτά της είχε αφαιρέσει το εξωτερικό της περίβλημα, αποκαλύπτοντας μια μάζα από συμπιεσμένα εξαρτήματα που η Μέλισσα τα αποσυναρμολόγησε με εκπληκτικά επιδέξιες κινήσεις των άκρων της. Νόμιζα πως παρακολουθούσα μια συνηθισμένη επίδειξη καταστροφικότητας, όπως αυτές που είχα τόσες φορές πριν δει, αλλά αυτό που ακολούθησε στη συνέχεια με άφησε άναυδο. Ενώ όλος ο μηχανισμός ήταν κομμάτια, η Μέλισσα βάλθηκε ξαφνικά να τον επανασυναρμολογήσει. Σε ένα ή δυο λεπτά ήταν έτοιμος και λειτουργούσε πάλι στην εντέλεια.

Μια δεύτερη Μέλισσα εμφανίστηκε δίπλα στην πρώτη. Αντάλλαξαν μερικούς περίεργους βόμβους και τα φτερά τους τρεμούλιασαν. Η πρώτη Μέλισσα διέλυσε και πάλι τη συσκευή. Έπαιξαν μαζί με τα εξαρτήματά της, συναρμολογώντας και αποσυναρμολογώντας τα ξανά για αρκετές φορές, ενώ ο βόμβος τους μια δυνάμωνε και μια χαμήλωνε. Τελικά, βαρέθηκαν το παιχνίδι και πέταξαν τα διάφορα κομμάτια στο έδαφος.

Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Οι Μέλισσες διέθεταν νοημοσύνη και κατανοούσαν την τεχνολογία!

Άγιε Χισάστουμ, σκέφτηκα, *τελικά, εισάκουσες τις προσευχές μου*.

Πόσο ανόητος ήμουν για να μην περάσει απ' το μυαλό μου μια τέτοια πιθανότητα! Πόσο γελοίο να σχεδιάζω ταξίδια κατά μήκος της Χάνδρεα, όταν η απάντηση βρισκόταν ακριβώς κάτω απ' τη μύτη μου!

Τότε, όμως, γιατί οι Μέλισσες μου είχαν συ-

μπεριφερθεί σαν ανόητα κτήνη; Θυμήθηκα πως είχα βγει από τη σωστική άκατο όταν με ανακάλυψαν. Πιθανώς να με είχαν θεωρήσει για πλάσμα του δικού τους πλανήτη. Είχαν παρεξηγήσει τη φύση μου, όπως είχα κι εγώ παρεξηγήσει τη δική τους.

Ήταν, λοιπόν, επιτακτική ανάγκη να τους δώσω να καταλάβουν χωρίς άλλη καθυστέρηση. Έτρεξα μπροστά, στάθηκα κάτω απ' το βλέμμα αυτών των τεράστιων πολυεδρικών ματιών και άρχισα να σκαλίζω στη σκόνη σχεδιαγράμματα με το κοντάρι μου. Έναν κύκλο, ένα τετράγωνο, ένα πεντάγωνο... Ήταν βέβαιο πως ένα νοήμον πλάσμα που γνώριζε μαθηματικά (όπως οι πρόσφατες παρατηρήσεις μου μου είχαν αποδείξει πως ήταν οι Μέλισσες) θα αναγνώριζε κάτι τέτοιο σαν σημάδι νοημοσύνης από μέρους μου. Η Μέλισσα δεν φάνηκε να δίνει σημασία και έκανε να απομακρυνθεί, αλλά εγώ πετάχτηκα μπροστά της και άρχισα πάλι να σχεδιάζω παθιασμένα. Έφτιαξα τρεις τελείες και μετά άλλες τρεις, ακολουθούμενες από ένα σύνολο έξι — μια ολοφάνερη απόδειξη πως μπορούσα να μετρώ! Καλού κακού, χάραξα και το διάγραμμα που συνόδευε το θεώρημα του Πυθαγόρα, έστω και αν ήταν κάτι υπερβολικά περίπλοκο για μια πρώτη επαφή ανάμεσα σε δυο είδη νοημοσύνης. Η Μέλισσα φάνηκε για μια στιγμή να με προσέχει, αλλά στη συνέχεια με έκανε στο πλάι και συνέχισε το δρόμο της ακολουθούμενη από τη σύντροφό της.

Οι μανιασμένες μου προσπάθειες καθώς ζητούσα να έρθω σε επαφή με τις Μέλισσες, έφτασαν για τις επόμενες δυο ώρες σε επίπεδα υστερίας. Όλα ήταν μάταια. Γι' αυτές, φαίνεται πως

παρέμενα ένα τίποτα. Τους μίλησα, έκανα χειρονομίες, σχεδίασα, τους έδειξα το ακόντιό μου και με παντομίμες τους παράστησα τη χρήση του, αλλά αυτές με αγνοούσαν παντελώς. Από την συμπεριφορά τους, που κατά τα φαινόμενα έδειχνε να κατέχουν μόνο άλογα ένστικτα εντόμων, ήταν δύσκολο να πιστέψω πως πράγματι διέθεταν νοημοσύνη.

Τελικά, αποθαρρημένος και απορημένος, επέστρεψα στο ήσυχο καταφύγιό μου στην αίθουσα των σκουπιδιών. Εκεί, ανακάλυψα πως δεν ήμουν τελείως μόνος. Η Μύγα, το πλάσμα που είχα πρωτοσυναντήσει στην αίθουσα με το μελόψωμο, ψαχούλευε ανάμεσα στα σκουπίδια. Τη συναντούσα συχνά όταν πήγαινα να φάω, και μερικές φορές ερχόταν στη θολωτή αίθουσα και περιπλανιόταν άσκοπα ανάμεσα στους σωρούς των αντικειμένων. Δεν με είχε απειλήσει ποτε και σιγά-σιγά είχα αρχίσει να συνηθίζω την παρουσία της.

Αναστενάζοντας απελπισμένα, τελικά λαγοκοιμήθηκα, και καθώς κοιμόμουν, ονειρεύτηκα.

Ήμασταν σε μια λαγκαδιά ανάμεσα στους λόφους και μπροστά μας, τυλιγμένη στην ομίχλη, υψωνόταν η κυψέλη. Οι Μέλισσες πηγαινοέρχονταν σε ασταμάτητα σμήνη. Ο Ότγουν, ό σύντροφός μου, ένα θηλαστικό του πλανήτη, ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου.

«Εκεί είναι», είπε. «Η Κυψέλη των Μελισσών της Γνώσης, όπου φτιάχνεται το Μέλι της Εμπειρίας».

Κοίταξα μέσα στα οπάλινα μάτια του. Από την

έκφραση του προσώπου του κατάλαβα πως ένιωθε κάποιο έντονο συναίσθημα.

«Φαίνεται πως φοβάσαι αυτά τα πλάσματα», παρατήρησα. «Είναι επικίνδυνα;».

«Είναι αδηφάγα και ανηλέητα», μου απάντησε. «Γνωρίζουν κάθε τί το παλιό και ανακαλύπτουν κάθε τι νέο. Διατρέχουν όλο τον κόσμο αναζητώντας τη γνώση που αποτελεί την τροφή τους και την αρπάζουν όπου την βρουν. Κι όμως, κανένας δεν μπορεί να επικοινωνήσει μαζί τους».

«Τόση υπεροψία διαθέτουν, λοιπόν;» ρώτησα. «Κανείς δεν μπορεί να συμμαχήσει μαζί τους; Ούτε και να τις πολεμήσει ή να τις ανταγωνιστεί;»

«Όλα αυτά αποκλείονται. Οι Μέλισσες δεν μοιάζουν σε τίποτα με τις θερμόαιμες φυλές των ζώων. Ανήκουν στην τάξη των πλασμάτων που σέρνονται και φτεροκοπούν. Έλα, τώρα! Πρέπει να περάσουμε μπροστά από την Κυψέλη και να πάμε στη δουλειά μας».

Προχωρήσαμε, ενώ το ψιλόβροχο άπλωνε ένα μανδύα γύρω από τους ώμους μας και έκρυβε την Κυψέλη στο μισόφωτο. Ετοιμαζόμασταν να παρακάμψουμε την Κυψέλη από τα ανατολικά, αλλά ξαφνικά μια τεράστια Μέλισσα βγήκε από την ομίχλη και αιωρήθηκε μπροστά μας βγάζοντας έναν δυνατό βόμβο. Αν και ο Ότγουν μου είχε πει πως ήταν αδύνατον να επικοινωνήσω με τις Μέλισσες, ο βόμβος διαπέρασε το μυαλό μου όπως το φως διαπερνά το γυαλί και με κάποιο τρόπο παρέκαμψε το κέντρο λόγου του εγκεφάλου μου για να αποτυπώσει τις πληροφορίες του κατευθείαν στη συνείδησή μου. Μια τρομαχτική πλημμύρα γνώσης με γέμισε και παρά λίγο να λιποθυμίσω.

Ξύπνησα με το όνειρο ακόμα ζωντανό μέσα στο μυαλό μου. Ήταν το είδος του ονείρου που αφήνει πίσω του ένα μείγμα ελπιδοφόρων συναισθημάτων και φαινόταν να μεταφέρει ένα μήνυμα πιο αληθινό και από την πραγματικότητα του ξύπνιου. Προσπάθησα να θυμηθώ τις λεπτομέρειες του ονείρου. Για παράδειγμα, ποια ήταν η σημαντική δουλειά στην οποία πηγαίναμε εγώ κι ο Ότγουν; Αλλά, όπως συχνά συμβαίνει στα όνειρα, όλες οι λεπτομέρειες είχαν ξεχαστεί και είχε μείνει μονάχα το κεντρικό θέμα: η φύση των Μελισσών της Χάνδρεα. Κι αυτή η εμπειρία της επικοινωνίας με τη Μέλισσα μου είχε δώσει να καταλάβω πολύ περισσότερα από τα λιγοστά υπονοούμενα του Ότγουν.

Η νοημοσύνη κάθε λογικού πλάσματος επηρεάζεται και μεταλάσσεται από την προγονική του φύση. Οι Μέλισσες είναι συλλέκτριες μελιού. Έτσι, όταν το συναίσθημα της περιέργειας αναπτύχθηκε στις Μέλισσες της Χάνδρεα, πήρε ακριβώς αυτή τη μορφή. Τους άρεσε να περιπλανιόνται στον κόσμο, ζητώντας να ικανοποιήσουν την αχόρταγη δίψα τους για μάθηση και γύριζαν στην κυψέλη μεταφέροντας μαζί τους όσα είχαν βρει. Στα υλικά αντικείμενα που έφερναν πίσω έδειχναν περιστασιακό μονάχα ενδιαφέρον. Τρέφονταν κυρίως από ιδέες και παρατηρήσεις που με ικανότητα έκλεβαν από τους γύρω πολιτισμούς.

Αυτή η εξήγηση μου έκανε τόση εντύπωση που, παράλογα ίσως, την δέχθηκα σαν αληθινή. Πίστεψα ότι είχα δει ένα όραμα που ο άγιος Χισάστουμ είχε στείλει για να με βοηθήσει. Τότε θυμήθηκα ένα κείμενο του φιλόσοφου Νίτσε που είχε ζήσει μερικούς αιώνες πριν. Αν και ήταν δη-

λωμένος άθεος, είχε πολλές εμπνευσμένες σκέψεις. Σ' αυτό το κείμενο παρομοίαζε το μυαλό του ανθρώπου με κυψέλη. Είμαστε και εμείς συλλέκτες μελιού και κουβαλάμε μικρά φορτία γνώσης και ιδεών, ακριβώς όπως οι Μέλισσες της Χάνδρεα.

Ο Νίτσε ήταν επίσης επίσης ο επινοητής του δόγματος της αιώνιας ανακύκλωσης που θεωρεί πως, αφού το σύμπαν είναι άπειρο και αιώνιο, ο,τιδήποτε υπάρχει μέσα σ' αυτό, συμπεριλαμβανόμενης και της Γης και όλων των κατοίκων της, πρέπει κάπου και κάποτε να επαναληφθεί. Εάν κάποιος αναλύσει αυτή τη σκέψη περισσότερο, θα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι κάθε προϊόν της φαντασίας του ανθρώπου πρέπει κάπου αλλού να είναι πραγματικότητα. Εδώ στη Χάνδρεα είχα συναντήσει την «πνευματική κυψέλη» του Νίτσε, όχι σαν μια απλή παραβολή, αλλά σαν μια απτή πραγματικότητα. Τί παράξενη επιβεβαίωση των πεποιθήσεών του!

Ένας ήχος ρουφήγματος ακούστηκε πίσω μου. Η μύγα τραβούσε χλιαρό νερό μέσα από μια λιμνούλα.

Το όνειρο μου είχε θυμίσει πως κάπου αλλού στη Χάνδρεα υπήρχαν άλλες φυλές, λιγότερο αλλόκοτες απ' ότι οι άλλες Μέλισσες και πιο προσιτές στην επαφή. Μήπως θα έπρεπε να συγκεντρώσω μελόψωμο και να ξεκινήσω με τα πόδια ελπίζοντας να τις ανακαλύψω; Όχι, όμως. Το μήνυμα του ονείρου μου έδειχνε καθαρά ότι η σωτηρία μου βρισκόταν κοντά στις Μέλισσες. Θα ήταν λάθος να απορρίψω τη συμβουλή του αγίου Χισάστουμ.

Σύμφωνα με αυτή τη λογική, άρχισα ξανά να

σκέπτομαι με ποιο τρόπο θα μπορούσα να κάνω γνωστά στις Μέλισσες τη φύση και τις ανάγκες μου. Η καλύτερη λύση μου φάνηκε να παρουσιάσω τον εαυτό μου σαν ένα πλάσμα ικανό να κάνει υπολογισμούς και να κατασκευάζει εργαλεία. Συνέλαβα ένα σχέδιο και ψάχνοντας μέσα στο σωρό των σκουπιδιών συγκέντρωσα το υλικό που χρειαζόμουν και αμέσως έπιασα δουλειά.

Σε μια-δυο ώρες είχα φτιάξει ένα αριθμητήριο. Το αποτελούσε ένα κυκλικός πίνακας στην περιφέρεια του οποίου είχα ζωγραφίσει με μια ουσία που έμοιαζε με κιμωλία, τους αριθμούς από το Ένα μέχρι το Είκοσι πέντε με τελείες, έτσι ώστε να μπορεί να τους αναγνωρίσει οποιοδήποτε νοήμον πλάσμα στο σύμπαν. Στο κέντρο του πίνακα κάρφωσα δυο δείκτες, που ο καθένας είχε διαφορετικό μέγεθος και σχήμα, έτσι ώστε το κατασκεύασμα να μοιάζει με ρολόι.

Το αριθμητήριο ήταν απλό στη χρήση. Με τον πρώτο δείκτη μπορούσα να δείξω δυο αριθμούς στη σειρά, και ύστερα να δείξω το άθροισμά τους με το δεύτερο δείκτη. Όταν θα είχα προκαλέσει την προσοχή των Μελισσών, θα έγραφα το σύμβολο της πρόσθεσης, θα το έσβηνα και στη συνέχεια θα σχεδίαζα το σύμβολο του πολλαπλασιασμού και θα έκανα μερικούς πολλαπλασιασμούς. Με τον ίδιο τρόπο θα τους έδειχνα αφαιρέσεις και διαιρέσεις, ώστε να μην αφήσω καμιά αμφιβολία στις Μέλισσες για τη νοημοσύνη μου.

Καθισμένος πάνω στο σωρό των σκουπιδιών, άρχισα να κάνω μια σύντομη εξάσκηση με το αριθμητήριο. Ξαφνικά, ο θόρυβος από το κύλισμα των σκουπιδιών πίσω μου με έκανε να πεταχτώ επάνω. Γυρίζοντας, είδα πως η Μύγα είχε κατέ-

σκόταν πίσω μου. Το κεφάλι της ήταν σκυμμένο μπροστά με τρόπο που μου φάνηκε απειλητικός.

Μέσα στην αναστάτωσή μου, κύλισα από το σωρό ξεχνώντας εντελώς το αριθμητήριο και προσπαθώντας να σκεφτώ πού είχα αφήσει το κοντάρι μου. Ωστόσο, η Μύγα δεν έκανε καμιά απόπειρα να με κυνηγήσει. Όταν την ξαναείδα δέκα λεπτά αργότερα, είχε κατέβει από την άλλη άκρη του σωρού και καθόταν στο έδαφος σαν να την απασχολούσε κάτι. Προς μεγάλη μου απελπισία, είδα πως κρατούσε στα πόδια της το αριθμητήριό μου.

Έχοντας βρει το ακόντιό μου, αποφάσισα να μιμηθώ τη στρατηγική της Μύγας εναντίον της για να πάρω πίσω το αριθμητήριο. Προσεκτικά, και όσο το δυνατόν πιο αθόρυβα, έκανα το γύρο του σωρού και σκαρφάλωσα με τα τέσσερα ώστε να βρεθώ επάνω και πίσω από τη Μύγα. Ύστερα, άρχισα να την πλησιάζω σιγά-σιγά, πιστεύοντας πως μια θορυβώδης επίθεση από ψηλά θα ήταν αρκετή για να τρομάξει το έντομο και να το κάνει να αφήσει το αριθμητήριο, όπως είχα κάνει κι εγώ.

Λιγότερο επιδέξια από τη Μύγα, έφτασα μερικά μέτρα μακριά της. Η ακοή της δεν ήταν ιδιαίτερα οξυμένη, γιατί δεν φάνηκε να προσέχει τους ήχους που άθελά μου έκανα καθώς την πλησίαζα. Ετοιμάστηκα, αλλά πριν να ορμήσω αλαλάζοντας επάνω της, πρόσεξα κάποιες εσκεμμένες κινήσεις των μπροστινών ποδιών της και συγκράτησα το χέρι μου.

Η Μύγα έπαιζε με το αριθμητήριο, κάνοντας πράξεις όπως ακριβώς σκόπευα να κάνω κι εγώ.

Κινούσε τον πρώτο δείκτη δυο φορές και στη συνέχεια τον δεύτερο μία.

Πέντε συν οκτώ, ίσον δεκατρία: Πρόσθεση.

Τέσσερα επί έξι ίσον εικοσιτέσσερα: Πολλαπλασιασμός!

Η επόμενη πράξη που παρατήρησα με έκανε να σκεφτώ πως τα προηγούμενα αποτελέσματα μπορεί να ήταν τυχαία: Δύο συν τρία ίσον οκτώ. Αυτό ήταν λάθος.

Ύστερα, κατάλαβα: Το δύο υψωμένο στην τρίτη δύναμη μας κάνει οκτώ!

Η έκπληξή μου ήταν τόσο μεγάλη, που το ακόντιο έπεσε από το χέρι μου. Τώρα πια ήμουν βέβαιος πως η Μύγα διέθετε νοημοσύνη.

Είχα μπροστά μου το πλάσμα που θα με παρουσίαζε στις Μέλισσες.

Όμως, αν η Μύγα ήταν ένα είδος ζωής με νοημοσύνη, γιατί περνούσε τη ζωή της μέσα στα σκουπίδια; Μήπως είχε κι αυτή παγιδευτεί μέσα στην Κυψέλη όπως κι εγώ; Ή, μήπως, κάθε είδους έντομο πάνω στη Χάνδρεα διέθετε νοημοσύνη;

Γλίστρησα πάνω στο σωρό και στάθηκα κοντά στη Μύγα, προσπαθώντας να καταπολεμήσω την αηδία που μου προκαλούσε η τρομερή μπόχα που ανέδιδε. Εκείνη πισωπάτησε μόνο λίγα βήματα και άρχισε να με κοιτάζει επίμονα, ενώ εγώ σήκωσα το αριθμητήριο και άρχισα να συλλαβίζω τα πρώτα βήματα του διαλόγου μας.

Έτσι άρχισε μια απίστευτη περίοδος εκμάθησης και ανταλλαγής ιδεών ανάμεσα σε μένα και τη φίλη μου τη Μύγα. Για να είμαι ειλικρινής, η εκμάθηση γινόταν περισσότερο από τη δική της

πλευρά, γιατί εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ να απορροφήσω πληροφορίες με το δικό της ρυθμό.

Η μνήμη της Μύγας ήταν τόσο γρήγορη και αλάνθαστη όσο κι αυτή ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή. Ό,τι κι αν της έδειχνα, το κατανοούσε αμέσως. Πρώτα της παρουσίασα το δεκαδικό σύστημα των αριθμών και μετά, αν και αυτή φαινόταν να αρκείται σε ένα όργιο αφηρημένων μαθηματικών υπολογισμών, την μύησα στην ιδέα της αλφαβητικής γραφής. Αφομοίωνε λέξεις και ιδέες με την ευκολία μιας μηχανής και έτσι, στο διάστημα μερικών εβδομάδων, μπορούσαμε να συζητάμε πάνω σε κάθε θέμα με τη βοήθεια μιας παραλλαγής του αριθμητήριου που χρησιμοποιούσε γράμματα αντί για αριθμούς.

Η περιέργεια της νέας μου φίλης ήταν αχαλίνωτη. Με ρώτησε από πού ερχόμουν, ποιο ήταν το μέγεθος του πλανήτη μου και ποια η απόστασή του από τον κόσμο της. Ύστερα, με ρώτησε τι είδους δύναμη κινούσε το σκάφος που με έφερε εδώ κι εγώ προσπάθησα να της εξηγήσω όσο καλύτερα μπορούσα. Επίσης, κατάφερα να της αποσπάσω μερικές πληροφορίες για τη Χάνδρεα, αν και οι απαντήσεις της ήταν αόριστες.

Ωστόσο, η μεγάλη μανία της Μύγας ήταν τα μαθηματικά. Σ' αυτά ήταν αληθινή διάνοια, καθώς διέθετε έναν τύπο εγκεφάλου που στο ανθρώπινο γένος εμφανίζεται μια φορά κάθε εκατό χρόνια. Δεν μπορούσα να καταλάβω ούτε το ελάχιστο απ' όσα γνώριζε η Μύγα για τους αριθμούς. Θα χρειαζόταν κάποιος Φερμάτ ή Πουάνκαρέ για να μπορέσει να ακολουθήσει τους συλλογισμούς της.

Απορούσα βαθιά καθώς συλλογιζόμουν τι περίεργα πλάσματα διαλέγει ο Θεός για να τα εμποτίσει με τη θεϊκή Του σπίθα. Ωστόσο, ο ενθουσιασμός μου για τα μυστήρια των αριθμών δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλος και έτσι, μόλις αυτό έγινε δυνατόν, αποκάλυψα στη Μύγα το ζήτημα που με απασχολούσε και που ήταν, τουλάχιστον για μένα, ο σκοπός όλης αυτής της περιπέτειας: Θα με βοηθούσε να έρθω σε επικοινωνία με τις Μέλισσες, ώστε να τις πείσω να μου κατασκευάσουν έναν φανό διάσωσης;

Ενώ έθετε αυτή την ερώτηση πάνω στον αλφαβητικό πίνακα, η Μύγα ήταν σκυμμένη πάνω σε ένα πολύ πιο βελτιωμένο αριθμητήριο. Αν και ήμουν σίγουρος πως είχε διαβάσει την ερώτηση που της παρουσίασα, δεν έδωσε κανένα σημάδι πως την κατάλαβε και συνέχισε να παίζει με το αριθμητήριο. Εκνευρισμένος, της το άρπαξα από τα πόδια της και επανέλαβα το αίτημα μου. Η Μύγα παρέμεινε ακίνητη. Καθώς κόντευα να τελειώσω, σύρθηκε ξανά προς το αριθμητήριο και συνέχισε τους γρήγορους υπολογισμούς της που δεν ήμουν σε θέση να παρακολουθήσω χωρίς επεξηγήσεις.

«Γιατί δεν μου απαντάς;» τη ρώτησα με τη βοήθεια του πίνακα.

Και πάλι με αγνόησε.

Συνέχισα όλο και πιο απεγνωσμένες προσπάθειες που δεν βρήκαν καμιά ανταπόκριση, γιατί η Μύγα συνέχιζε το όργιο των μαθηματικών πράξεων μέσα σε κάτι που έμοιαζε με έκσταση. Ξαφνικά, πέρασε από το μυαλό μου η σκέψη ότι μέχρι αυτή τη στιγμή που είχα ζητήσει βοήθεια, καμμιά ανταλλαγή ιδεών μεταξύ μας δεν είχε τη μορφή αληθινής συζήτησης, αλλά την αποτε-

λούσαν μόνο στεγνές πληροφορίες. Κατά τ' άλλα, η Μύγα συμπεριφερόταν σαν να μην είχε πλήρη συναίσθηση της ύπαρξής μου. Στην πραγματικότητα, αν εξαιρούσε κανείς τη μνήμη και το μαθηματικό μυαλό της, είχε φερθεί σαν ένα άμυαλο ζώο.

Η αποτυχία μου να δημιουργήσω μια αληθινή σχέση με τη Μύγα ήταν εξαιρετικά απογοητευτική. Μου έδειξε για μια ακόμα φορά πόσο διαφορετική ήταν η νοημοσύνη των εντόμων της Χάνδρεα από τη δική μου. Τελικά, και μετά από μερικές ακόμα αποτυχημένες προσπάθειες, συμπέρανα πως είχα κάνει λάθος όταν πίστεψα πως η Μύγα μου μιλούσε χρησιμοποιόντας τον πίνακα. Αν εξαιρούσε κανείς τις αρχικές ερωτήσεις της σχετικά με την προέλευσή μου, απλά μιλούσε στον εαυτό της, χρησιμοποιόντας τους πίνακες σαν ένα παιχνίδι ή ένα πνευματικό εργαλείο.

Τόσο καταθλιπτικό ήταν αυτό το γκρέμισμα των ελπίδων μου, που ένιωσα μέσα μου πια απερίγραπτη κούραση. Σκεφτόμουν πως είχα χάσει αρκετές εβδομάδες σε αυτό που τελικά αποδείχθηκε αδιέξοδο και πως, αν η Μύγα με είχε απορρίψει σαν πλάσμα με νοημοσύνη, τότε πιθανώς την ίδια συμπεριφορά θα έδειχναν και οι Μέλισσες. Σύρθηκα μακριά από το απασχολημένο έντομο και αποκοιμήθηκα.

Ο Ότγουν με τράβηξε από το χέρι και με πέρασε μπροστά από την αιωρούμενη Μέλισσα τη στιγμή που ξανάρχισα να έχω αίσθηση του κόσμου γύρω μου. Η Μέλισσα απομακρύνθηκε πετώντας και μας άφησε να στεκόμαστε στο μουσκεμένο χορτάρι.

«Τι έγινε;» ρώτησα ληθαργικά.

«Κατά τύχη, το μυαλό σου ήρθε σε επαφή με το μυαλό μιας Μέλισσας. Συμβαίνει καμιά φορά. Πρέπει να βιαστούμε για να φτάσουμε στο Τονκούν έγκαιρα για την επίθεση. Οι σύμμαχοί μας δεν θα μας περιμένουν για πολύ ακόμα».

Κοίταξα το χέρι που κρατούσε. Αντίθετα με το δικό του που ήταν ανοιχτοπράσινο, το δικό μου είχε ένα σκούρο καφέ χρώμα. Κατανοώντας για πρώτη φορά πως ήμουν κι εγώ Χάνδρειος, κατέβασα τα μάτια και αντίκρυσα τον εαυτό μου. Η ράτσα μου ήταν διαφορετική από του Ότγουν. Ήμουν πιο μικρόσωμος, κοντόχοντρος, και έμοιαζα με καλλικάτζαρο δίπλα στη λυγερή κορμοστασιά του.

«Έλα».

Πρόσεξε πως κοιτούσα ακόμα την Κυψέλη. «Μερικοί μπαίνουν μέσα για να γευθούν το Μέλι τους», είπε. «Απ' όσο ξέρω, κανείς δεν έχει ξαναβγεί».

«Θα ήταν μια σπουδαία περιπέτεια».

«Μόνο για έναν ανόητο που έχει βαρεθεί τη ζωή του».

«Ίσως. Δώσε τα χαιρετίσματά μου στους Κεσίν».

Απομακρύνθηκα από κοντά του, προχωρόντας αργά προς την Κυψέλη.

Είχα κοιμηθεί μόνο μερικά λεπτά, και ξυπνώντας ανακάλυψα πως το μυαλό μου έβριθε από νέα ενεργητικότητα.

Το όνειρο. Ήμουν σίγουρος πως το όνειρό μου υποδείκνυε τι έπρεπε να κάνω. Δεν είχα αναλογιστεί αρκετά την αληθινή φύση των Μελισ-

σών. Και όμως, το μόνο που είχα να κάνω ήταν να σκεφτώ τις Μέλισσες της Γης.

Η συλλογή του νέκταρος δεν ήταν το τέλος στην αλυσσίδα παραγωγής τροφής των μελισσών. Το μετέφεραν στην κυψέλη και μ' αυτό έφτιαχναν μέλι. Συμπέρανα πως με τον ίδιο τρόπο οι Μέλισσες της Χάνδρεα θα επεξεργάζονταν τις γνώσεις που συγκέντρωναν κάπου στα βάθη της Κυψέλης. Τι είδους μέλι ήταν αυτό που έβγαινε από μια τέτοια επεξεργασία;

Μερικοί μπαίνουν μέσα για να γευθούν το Μέλι.

Οι Μέλισσες της Γνώσης. Το Μέλι της Εμπειρίας. Οι φράσεις αυτές ήρθαν στη σκέψη μού χωρίς να ξέρω από πού.

Η απάντηση ήρθε αστραπιαία. Ασφαλώς! Αυτό εξηγούσε τα πάντα — γιατί οι Μέλισσες με αγνοούσαν, γιατί αποσυναρμολογούσαν αντικείμενα και μετά τα εγκατέλειπαν χωρίς να φτιάξουν τίποτα παρόμοιο από μόνες τους.

Τα κοινωνικά έντομα δεν είναι ολοκληρωμένα σαν ανεξάρτητες οντότητες. Ζουν μονάχα για να υπηρετούν την κυψέλη ή την αποικία. Συνήθως είναι βιολογικά εξειδικευμένα για να εκτελούν συγκεκριμένες λειτουργίες και αγνοούν ο,τιδήποτε άλλο. Οι εργάτριες δεν γνωρίζουν την πράξη της αναπαραγωγής. Οι κηφήνες δεν ξέρουν τίποτε άλλο εκτός από αυτήν.

Οι Μέλισσες που είχα συναντήσει δεν ήταν από μόνες τους νοήμονα όντα. Αυτό που είχε νοημοσύνη ήταν ο *Συλλογικός Νους της Κυψέλης*, το σύνολο δηλαδή όλων των Μελισσών που υπήρχε σαν μια ξεχωριστή οντότητα. Αυτός ο Νους έστελνε τα χρυσωπά του έντομα για να φέρουν πίσω ενδιαφέροντα αντικείμενα από τον υπόλοιπο κόσμο. Οι Μέλισσες συνέλεγαν ιδέες και παρατηρήσεις που στη συνέχεια ο Νους τις ανέλυε για να αποκτήσει εμπειρία. Ο Συλλογικός Νους της Κυψέλης δεν είχε δικές του αισθήσεις. Όλα περιέρχονταν σ' αυτόν μέσω των Μελισσών.

Η *Εμπειρία* ήταν το μέλι που κατασκευαζόταν από αυτές τις ξερές γνώσεις. Ήταν η τροφή του Συλλογικού Νου. Άρα, ήταν ο Νους της Κυψέλης αυτός που θα καταλάβαινε τις ανάγκες μου και όχι οι ξεχωριστές Μέλισσες!

Μήπως ήταν ο Νους της Κυψέλης και όχι ο Άγιος Χισάστουμ αυτός που με καλούσε μέσα στα όνειρά μου; Όπως και να 'χε το πράγμα, η επόμενη ενέργειά μου διαφαινόταν πια ξεκάθαρα. Έπρεπε να κατέβω βαθιά μέσα στην Κυψέλη σε αναζήτηση του Νου, ελπίζοντας πως με κάποιο τρόπο θα κατάφερνα να έρθω σε επαφή μαζί του.

Η Μύγα έπαιζε ακόμα με το αριθμητήριο όταν άφησα για τελευταία φορά τη θολωτή αίθουσα των σκουπιδιών. Πόσο κοντά αλλά ταυτόχρονα και πόσο μακριά βρισκόμουν από την αλήθεια! Οπλισμένος ως συνήθως με το ακόντιό μου, ξεκίνησα για το κέντρο της Κυψέλης όπου, απ' ό,τι πίστευα, θα ανακάλυπτα κάποια χειροπιαστή έκφανση του Νου.

Οι ζημιές που είχαν προκληθεί από τη μεταφορά του άγνωστου πλοίου στο εσωτερικό της Κυψέλης είχαν όλες διορθωθεί. Η ασταμάτητη και φαινομενικά άσκοπη δραστηριότητα των γιγάντιων εντόμων συνεχιζόταν παντού γύρω μου. Οι Μέλισσες πετούσαν πέρα-δώθε και ο βόμβος τους ανέβαινε και έπεφτε σε ένταση ό-

ταν συναντιόνταν και εκτελούσαν τον παράξενο χορό τους, η μια μπροστά στην άλλη. Αν εξαιρούσε κανείς το μέγεθός τους και μερικές εξωτερικές διαφορές, θα μπορούσα να βρίσκομαι σε μια οποιαδήποτε κυψέλη της Γης.

Πέρασα μέσα από τα χρυσωπά δωμάτια που ήδη περιέγραψα. Πέρα απ' αυτά υπήρχε ένας λαβύρινθος από σήραγγες διάσπαρτες με άδειες μικρές κάμαρες σε σχήμα αυγού που έμοιαζαν με φωλιές. Ανακάλυψα πως τις χρησιμοποιούσαν για τη λειτουργία της αναπαραγωγής, γιατί τελικά βρέθηκα σε ένα μέρος του λαβυρίνθου που δεν ήταν άδειο. Εκεί, τα δωμάτια περιείχαν νύμφες που τις φρόντιζαν εργάτριες Μέλισσες. Τελικά, βγήκα από το λαβύρινθο και συνάντησα έναν πελώριο τοίχο με μορφή κηρύθρας που έφτανε ψηλά πάνω από το κεφάλι μου. Ήταν φανερό πως κάθε κελί αυτής της κυρήθρας περιείχε από ένα αυγό, γιατί οι νύμφες που μόλις είχαν γεννηθεί έβγαιναν έξω και κατέβαιναν έρποντας προς το έδαφος.

Προφανώς, κάπου υπήρχε μια τεράστια σε όγκο βασίλισσα, η Μητέρα όλης της Κυψέλης. Μήπως αυτός ήταν ο Νους που αναζητούσα; Απέρριψα την ιδέα. Όπως γινόταν και με τα έντομα της Γης, θα ήταν τόσο απασχολημένη με το να γεννάει αυγά που δεν θα είχε δυνατότητες για τίποτε άλλο.

Ένα οριζόντιο άνοιγμα κάπου τρία μέτρα ύψος χώριζε την κερήθρα από το έδαφος. Μια και ο προορισμός μου βρισκόταν κάπου πέρα από εκεί, πέρασα από κάτω και συνέχισα για αρκετή ώρα μέσα στο μισοσκόταδο, ενώ η κερήθρα υψωνόταν βαρειά και απειλητική πάνω από το κεφάλι μου.

Έπειτα, ο χώρος φάνηκε ξαφνικά να ανοίγει και ταυτόχρονα βρέθηκα στο μέσο μιας χρυσωπής ομίχλης που πύκνωνε όλο και περισσότερο με κάθε βήμα που έκανα, έτσι ώστε δεν μπορούσα να διακρίνω τα όρια του μέρους που με περιέβαλε. Γύρω μου υπήρχαν αόριστες μορφές που τις έβλεπα λες και μέσα σε όνειρο. Ανάμεσά τους ήταν και το άγνωστο πλοίο που είχα δει να μεταφέρουν μέσα στην Κυψέλη και που πέρασε από μπροστά μου και χάθηκε πάλι μέσα στην ομίχλη.

Το πόδι μου πιάστηκε σε κάτι. Το έδαφος ήταν γεμάτο με κάθε είδους αντικείμενα, έτσι ώστε έμοιαζε με το πάτωμα της θολωτής αίθουσας των σκουπιδιών. Η μόνη διαφορά ήταν πως εδώ τα πάντα ήταν λουσμένα από το περίεργο χρυσωπό φως. Συνέχισα, πατώντας προσεκτικά ανάμεσά τους. Μπροστά μου είδα αρκετές Μέλισσες να βρίσκονται σε μια κατάσταση που έμοιαζε με έκσταση. Τα πόδια τους ήταν τεντωμένα και άκαμπτα, τα φτερά τους δονούνταν ορθάνοιχτα, οι κεραίες τους πάλλονταν και ο βόμβος τους είχε μια σχεδόν υπνωτιστική επίδραση πάνω μου.

Στη διάρκεια της αναζήτησής μου είχα αρχίσει να συνειδητοποιώ ένα αίσθημα βάρους στο κεφάλι και έναν έντονο πόνο στη βάση της μύτης. Μέσα στην ομίχλη, αυτές οι δυο ενοχλήσεις έγιναν αφόρητα έντονες. Κοίταξα τις συγκεντρωμένες Μέλισσες και κατάλαβα πως αυτό ήταν το σημείο όπου γινόταν η επεξεργασία του «μελιού« ή όπου ίσως το αποθήκευαν. Σε αυτή τη σκέψη, ο πονοκέφαλος μετατράπηκε σε ημικρανία και μετά απότομα έπαψε να με βασανίζει. Κάτι διείσδυσε μέσα στο μυαλό μου.

Δοκίμασα το Μέλι των Μελισσών. Πήρα μέρος στις εμπειρίες τους.

Το όνειρο δεν είχε καταφέρει να με προετοιμάσει για αυτό που ένιωθα. Τι είναι εμπειρία; Τη συλλαμβάνουν οι αισθήσεις, την επεξεργάζεται το μυαλό και μετά παρουσιάζεται στον συνειδητό νου. Το μέλι των Μελισσών παρακάμπτει όλα αυτά τα στάδια εκτός, ίσως, από το τελευταίο. Ήταν καθαρή εμπειρία, χωνευμένη εκ των προτέρων, αυξημένη σε ένταση μέχρι σημείου που να εκτοπίζει οποιαδήποτε άλλη.

Αυτό το μέλι έχει τη βάση του στον πραγματικό κόσμο και πιο συγκεκριμένα στον μαγνητισμό. Το μαγνητικό πεδίο της Χάνδρεα είναι, όπως ανέφερα και άλλη φορά, ασυνήθιστα ισχυρό και περίπλοκο. Οι Μέλισσες ενσωμάτωσαν αυτήν την μαγνητική παραξενιά στην εξέλιξή τους. Με τη βοήθεια του, μπορούν να εξασκήσουν κάποιου είδους τηλεπάθεια πάνω σε πλάσματα από τα οποία δανείζονται τις γνώσεις τους, χρησιμοποιόντας μαγνητικά ρεύματα εξαιρετικής λεπτότητας για να διαβάσουν τις τράπεζες μνήμης των ζωντανών εγκεφάλων. Συντονισμένες με το μαγνητικό πεδίο της Χάνδρεα, γνωρίζουν όλα όσα συμβαίνουν πάνω στον πλανήτη, και με τον ίδιο τρόπο μπορούν να επεκτείνουν τις γνώσεις τους στο διάστημα, μέσα στα όρια του μαγνητικού πεδίου. Έτσι, έμαθαν και για το ατύχημα πάνω στο επιβατηγό διαστημόπλοιο και είχαν γνωρίσει πολλά για την ανθρωπότητα ίσως και πριν ακόμα πατήσω το πόδι μου στη Χάνδρεα.

Μερικές φορές, μαγνητικά ρεύματα έβγαιναν μέσα από αυτόν τον χρυσό πυρήνα και διαπερνούσαν όλη την Κυψέλη. Σε δυο περιπτώσεις,

αυτά τα ρεύματα είχαν διαποτίσει το μυαλό μου για να δημιουργήσουν όνειρα, δίνοντάς μου τις πληροφορίες που με είχαν οδηγήσει σε αυτήν την παγίδα.

Δεν ξέρω πόσο κράτησε αυτή η πρώτη μου έκσταση. Όταν τέλειωσε, βρέθηκα ξαπλωμένος στο έδαφος και συνειδητοποίησα πως ο χείμαρρος των εντυπώσεων που με είχε πλημμυρίσει θα πρέπει να μου είχε προκαλέσει λιποθυμία. Ωστόσο, αυτή η διαύγεια των αισθήσεων μου κράτησε μόνο μερικά λεπτά και αμέσως μετά τα μαγνητικά ρεύματα σάρωσαν πάλι τον εγκέφαλό μου, προσφέροντάς μου και άλλες εκπληκτικές εμπειρίες.

Στη διάρκεια αυτών των εκστάσεων, δεν χάνει κανείς τις αισθήσεις του. Απλά, οι κανονικές αισθήσεις του παραμερίζονται από μια μεγαλύτερη δύναμη, όπως ακριβώς και το φως ενός κεριού μπροστά στη λάμψη του ήλιου.

Και τι είδους ήταν αυτές οι εντονότερες εμπειρίες;

Πώς μπορώ να περιγράψω το περιεχόμενο ενός μη-ανθρώπινου νου;

Στην αρχή, οι εμπειρίες μου ήταν σχεδόν εξ' ολοκλήρου αφηρημένες, αν και είχαν κάτι που τις ξεχώριζε από αυτό που ένας άνθρωπος συνήθως αποκαλεί αφηρημένο. Όταν προσπαθώ να τις φέρω ξανά στο νου μου, μένω με την αίσθηση ενός χρυσοποίκιλτου πράγματος, ενός γλυκού και έντονου αρώματος και ενός απύθμενου βάθους.

Όπως και η φίλη μου η Μύγα, οι Μέλισσες ενδιαφέρονται πολύ για τα μαθηματικά, αλλά οι δικές τους γνώσεις ανήκουν σε έναν τύπο που ού-

τε κι αυτή δεν θα μπορούσε να κατανοήσει (όπως άλλωστε κι εγώ, εκτός από τις στιγμές που τα συλλαμβάνω ενστικτωδώς κατά τη διάρκεια της έκστασής μου). Τι να σκεφτόταν άραγε η Μύγα για το θεώρημα των Μελισσών πως υπήρχε ένας ανώτατος θετικός αριθμός! Για τους μαθηματικούς της Γης, κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να έχει νόημα, αλλά οι Μέλισσες μπορούσαν να τον βρουν τοποθετώντας όλους τους αριθμούς ακτινωτά σε έξι ακτίνες με κέντρο τον αριθμό Ένα. Ύστερα, τοποθετούσαν στις ακτίνες αυτού του μεγάλου τροχού ορισμένες αριθμητικές ακολουθίες που υποστηρίζουν πως εμπεριέχουν την ουσία των αριθμών και που εξελίσσονται σπειροειδώς μέσα του και διασταυρώνονται σε έναν στροβιλιστό χορό. Όλες αυτές οι ακολουθίες συναντιόνται τελικά σε έναν μοναδικό τεράστιο αριθμό. Αυτός ο αριθμός, σύμφωνα με τη θεωρία τους, είναι ο ένας πόλος του συστήματος των θετικών αριθμών, που το Ένα αποτελεί το άλλο του άκρο. Αυτόν τον αριθμό τον αποκαλούν Υπέρ-Ένα και είναι το τέλος των αριθμών όπως τους γνωρίζουμε. Στη συνέχεια, το Υπέρ-Ένα εξυπηρετεί σαν Ένα για κάποιο αριθμητικό σύστημα ανώτερης τάξης.

Όμως, για να σας δείξω την υποθετική φύση των συλλογισμών των Μελισσών, υπάρχει και ένα εντελώς αντίθετο θεώρημα που υποστηρίζει πως όλοι οι αριθμοί πρέρχονται από τον αριθμό Πλείστον και έτσι όλοι τους είναι εν δυνάμει ίσοι με το Μηδέν.

Όλα αυτά αποτελούν ψίχουλα από το μεγάλο γεύμα που προσφέρει το Μέλι των Μελισσών. Το ακατέργαστο υλικό αυτής της τροφής είναι οι

γνώσεις και οι ιδέες που κάθε Μέλισσα ξεχωριστά συλλέγει από όλη τη Χάνδρεα. Μέσα στην ασφάλεια της Κυψέλης τους, οι Μέλισσες επεξεργάζονται αυτή τη γνώση και την μετατρέπουν σε άμεση εμπειρία. Με τον ακούραστο ρυθμό όλων των εντόμων, την χρησιμοποιούν για να δημιουργήσουν αμέτρητους υποθετικούς κόσμους, ελέγχοντάς τους με τις απύθμενες διάνοιές τους για να δουν αν μπορούν να τις εξυπηρετήσουν σαν μέσα εμπειρίας. Έχω ζήσει μέσα σε αυτούς τους κόσμους. Όταν βρίσκομαι μέσα τους, είναι τόσο αληθινοί όσο και ο δικός μου. Έχω δοκιμάσει διανοητικές αφαιρέσεις τέτοιας εκλεπτυσμένης φύσης που θα ήταν άσκοπο να προσπαθήσω να τις επαναφέρω στη σκέψη μου.

Όμως, καθώς ο εγκέφαλός μου άρχισε να προσαρμόζεται, οι εμπειρίες μου γίνονταν όλο και πιο συγκεκριμένες. Αντί να βρίσκομαι σε ένα βασίλειο ασύλληπτων θεωρητικών υπολογισμών, έβλεπα τον εαυτό μου να αρμενίζει στις θάλασσες της Χάνδρεα μέσα σε ένα μεγάλο πλοίο, να τριγυρνάει σε πόλεις που βρίσκονταν κάπου στην άλλη άκρη του πλανήτη ή να συμμετέχει σε ιστορικά γεγονότα που είχαν συμβεί πριν από χιλιάδες χρόνια. Ωστόσο, ακόμα και σ' αυτά τα ταξίδια, διαφαινόταν η καθαρά διανοητική ενασχόληση των Μελισσών. Σχεδόν πάντα, οι περιπέτειες μου κατέληγαν στη μελέτη φιλοσόφων ή μαθηματικών που οι μακρόσυρτες διαλέξεις τους μερικές φορές ακολουθούνταν από μια μεταφορά σε έναν κόσμο καθαρών ιδεών.

Υπήρξε και ένα τρίτο στάδιο. Οι εμπειρίες μου άρχισαν να περιλαμβάνουν και υλικό που θα μπορούσε να προέρχεται μόνο από τον δικό μου

εγκέφαλο. Βρέθηκα πάλι πίσω στην πατρίδα μου, πάνω στον μητρικό μου πλανήτη, μαζί με φίλους και αγαπημένα πρόσωπα. Ξαναζούσα γεγονότα του παρελθόντος. Κανένα από αυτά δεν γινόταν όπως ακριβώς είχε συμβεί, αλλά οι εικόνες ήταν αναδομημένες και ανακατεμένες και συνοδεύονταν πάντα από ανάμικτα συναισθήματα χαράς, θλίψης και νοσταλγίας, όπως συμβαίνει συχνά στα όνειρα. Επιπλέον, ζούσα και σκηνές από τους κόσμους της φανταστικής λογοτεχνίας. Ακόμα και ήρωες των κόμιξ έρχονταν στη ζωή, μια και οι Μέλισσες δεν γνώριζαν τη διαφορά ανάμεσα σε αυτούς και την πραγματικότητα.

Ο κόσμος μου είχε γίνει η δική μου προσωπική γωνιά της αποθήκης του μελιού, γιατί σίγουρα αποτελούσε ένα μικρό μόνο κομμάτι του απροσμέτρητου θησαυρού των Μελισσών. Από την άλλη, όμως, τι φοβερή αίσθηση ερημιάς νιώθω όταν βγαίνω απ' αυτόν, σε περιόδους που για κάποιο λόγο τα μαγνητικά ρεύματα παύουν να φλογίζουν το μυαλό μου και συνειδητοποιώ πως δεν είναι παρά μονάχα παραισθήσεις! Τότε βρίσκομαι και πάλι σε αυτό το έρημο, μοναχικό μέρος, με τις Μέλισσες να βουίζουν γύρω μου, και σέρνομαι για να βρω τροφή και νερό, ξέροντας πως ποτέ στην πραγματικότητα δεν θα ξαναδώ την πατρίδα μου.

Είμαι εδώ πολλά χρόνια. Τα μαλλιά και τα γένια μου είναι μακριά και κολλημένα, τώρα που πια δεν τα φροντίζω. Τον πρώτο καιρό, πολλές φορές προσπάθησα να ξεφύγω από αυτόν τον εθισμό στο Μέλι των Μελισσών, αλλά χωρίς αυτό θα ήταν αδύνατον να αντέξω την πραγματική

μου κατάσταση. Μια φορά κατάφερα να συρθώ ως τα μισά του δρόμου μέχρι το θολωτό δωμάτιο των σκουπιδιών, αν και όλη την ώρα ήξερα πως θα αναγκαζόμουν να ξαναγυρίσω· τόσο μεγάλη ήταν αυτή η έλξη των ονείρων του ξύπνιου μου.

Ο καιρός που ένας φανός διάσωσης θα μπορούσε να με σώσει έχει ασφαλώς περάσει προ πολλού. Όχι, δηλαδή, πως υπήρχε ποτέ περίπτωση να κατασκευαστεί ένας. Κι αυτό, γιατί οι Μέλισσες δεν έχουν νοημοσύνη.

Είναι απίστευτο, αλλά αληθινό. Έχουν απλά νου, καθαρό νου, αλλά καθόλου νοημοσύνη, γιατί αυτή η τελευταία απαιτεί τον συνδυασμό όχι μόνο του νου αλλά και των συναισθημάτων και της ψυχής. Οι Μέλισσες δεν διαθέτουν περισσότερα συναισθήματα από οποιοδήποτε άλλο είδος εντόμων, και είμαι πεισμένος πως ο Θεός δεν τους έχει χαρίσει ψυχές.

Είναι απλά έντομα. Οι νοητικές τους δυνάμεις και η ασίγαστη δίψα τους για γνώση δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένστικτο, όπως το ένστικτο που τις σπρώχνει σε θαύματα μηχανικής και που στο παρελθόν είχε στη Γη παρασύρει ορισμένους ρομαντικούς να πιστέψουν πως τα μυρμήγκια, οι τερμίτες και οι μέλισσες διαθέτουν νοημοσύνη. Ωστόσο, λογικό μυαλό που να μπορεί να ανταποκριθεί και να επικοινωνήσει με άλλα λογικά μυαλά δεν υπάρχει πουθενά πίσω από την αχόρταγη όρεξή τους.

Φαίνεται ταιριαστό στην περίπτωση που, από κάποιο τυχαίο καπρίτσιο της φύσης, πλάσματα που αντιστοιχούν στα γήινα αρθρόποδα να εξελίξουν εφυείς εγκεφάλους, και να το κάνουν με αυτόν ακριβώς τον αλλόκοτο τρόπο. Κανείς δεν

περιμένει από τα έντομα να έχουν νοημοσύνη και πραγματικά δεν έχουν, έστω κι αν ακόμα διαθέτουν αναλυτικές δυνάμεις μεγαλύτερες από τις δικές μας.

Μα πόσο χρόνο χρειάστηκα για να κατανοήσω αυτό το γεγονός, όταν προσπαθούσα τόσο απεγνωσμένα να περάσω μηνύματα στο Νου της Κυψέλης! Γιατί *υπάρχει* ένας Νους μέσα στην Κυψέλη, αν και δεν έχει καμιά νοητική ικανότητα που να μην διαθέτει και η κάθε Μέλισσα από μόνη της. Είναι απλά ένας συλλογικός οργανισμός που δεν θα άξιζε να τον αναφέρω αν δεν είχε μια περίεργη δύναμη.

Φαίνεται να έχει την ικανότητα, με τρόπους που δεν μπορώ να εξηγήσω, να δημιουργεί αντικείμενα μόνο με τη σκέψη. Ίσως να αποτυπώνονται πάνω στην ύλη με τη βοήθεια του μαγνητισμού. Όπως και να έχει η κατάσταση, έχω βρει συχνά μικρά αντικείμενα που προηγουμένως είχα δει σε οράματα και που δεν νομίζω να είχαν προέλευση τη Χάνδρεα. Σε μια περίπτωση, για παράδειγμα, βρήκα ένα φύλλο εφημερίδας που περιείχε μέσα στις σελίδες του ακόμα και μια συνέχεια των περιπετειών του Άνθρωπου Αράχνη.

Παρά τις τόσες αφηρημένες γνώσεις που έχω διαθέσιμες, η επαφή μου με την πραγματικότητα σταδιακά φθίνει όλο και περισσότερο. Δεν μπορώ πια να πω με βεβαιότητα ποιες εμπειρίες από αυτές που μου προσφέρει το μέλι έχουν πράγματι συμβεί και ποιες είναι παραλλαγές ή φαντασιώσεις. Για παράδειγμα, ήμουν στ' αλήθεια κάποτε βοηθός του Άνθρωπου Αράχνη, του διώκτη του εγκλήματος, που πηδάει από ουρανοξύστη σε ουρανοξύστη με τη βοήθεια των ιστών του;

Πρόσφατα ανακάλυψα ένα μικρό βιβλίο στο οποίο ήταν γραμμένα όλα τα γεγονότα που ανέφερα σε αυτή μου τη διήγηση.

Δεν ξέρω αν εγώ αντέγραψα την ιστορία από το βιβλίο ή αν οι Μέλισσες αντέγραψαν το βιβλίο από το μυαλό μου. Τι σημασία έχει; Δεν μπορώ να είμαι βέβαιος αν το βιβλίο ή οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο έχω βρει μέσα στο δωμάτιο, υπάρχει στην πραγματικότητα.

Και έτσι μένω και θα πρέπει να συνεχίσω να μένω ένα παράσιτο πάνω σ' αυτά τα τέρατα. Γιατί πράγματι είναι τέρατα, με όλη τη διαβολική έννοια της λέξης. Πώς αλλιώς να περιγράψει κανείς πλάσματα τόσο απέραντης γνώσης και τόσο μηδαμινής κατανόησης; Και για μόνη μου απόλαυση έχω αυτό το μέλι — αυτή τη γνώση που τα αγκαλιάζει όλα. Παρανοϊκή γνώση, τόσο μεγάλη που το ανθρώπινο μυαλό αδυνατεί να συλλάβει και ταιριαστή μόνο σ' αυτές τις μανιακές Μέλισσες και το έργο των ακούραστων εντομοειδών εγκεφάλων τους. Γνώση χωρίς νόημα, χωρίς κανέναν να την ελέγξει ή να την καθοδηγήσει, χωρίς κανένα πρακτικό σκοπό.

Μονάχα μια παρηγοριά μου έχει μείνει. Το ότι ξέρω πως ακόμα κι εδώ, ανάμεσα στις κενές Μέλισσες της Χάνδρεα, μακριά από τους ναούς και τις συνήθειες της θρησκείας μου, ο Θεός είναι παρών.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΝΤΡΟ

του Θωμά Μαστακούρη

Πριν λίγο καιρό, ενώ βρισκόμουν στον υπεραστικό σταθμό λεωφορείων του Αιγίου, το μάτι μου έπεσε πάνω σε μια μικρή πινακίδα που έγραφε: «Το Δάσος Είναι Πηγή Ζωής» και απαριθμούσε όλα όσα μπορεί να προσφέρει στον άνθρωπο. Αναρωτιέμαι πόσοι την έχουν προσέξει και το κυριότερο, σε πόσους αυτά τα λόγια σήμαιναν κάτι. Μετά την σχεδόν ολοκληρωτική εξάλειψη των άγριων μορφών ζωής από τον πλανήτη μας, ο άνθρωπος έβαλε τώρα στόχο και τα δάση, τα πράσινα πνευμόνια της Φύσης. Στο βορρά, έχουν το πρόβλημα της όξινης βροχής. Εμείς, έχουμε το πρόβλημα των μιαρών φονιάδων που ονομάζονται εμπρηστές και οικοπεδοφάγοι. Είναι κωμικοτραγικό το γεγονός πως ο άνθρωπος δεν έχει ακόμα συνειδητοποιήσει πως πριονίζει το ίδιο το κλαδί πάνω στο οποίο κάθεται.

Η ευδαιμονία της σύγχρονης καταναλωτικής κοινωνίας μας κάνει να πιστεύουμε πως η Φύση είναι ανεξάντλητη και μπορεί να μας προσφέρει αιώνια και αγόγγυστα τα αγαθά της. Τρέμω στην

ιδέα πως ακόμα και σήμερα που διαβάζετε αυτή την ιστορία, μπορεί να είναι ήδη αργά. Επειδή, όμως, το μεγαλύτερο χάρισμα του ανθρώπου είναι να μην απελπίζεται ποτέ, ελπίζω κι εγώ, με όλη μου την καρδιά, πως το κακό μπορεί να σταματήσει και ο άνθρωπος να αποσυνδέσει την ωρολογιακή βόβμα που έχει κάτω από τα πόδια του.

Αν έχω δίκιο ή άδικο, ο καιρός — σύντομα — θα το δείξει.

Θ.Μ.

Το δέντρο στεκόταν εκεί από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος. Οι ρίζες, ο κορμός και τα κλαριά του δεν βρίσκονταν απόλυτα πάνω στη Γη. Διαπερνούσαν και ταυτόχρονα συνένωναν μεταξύ τους τις διαστάσεις της ύπαρξης που εφάπτονταν του κόσμου των ανθρώπων. Χωρίς αυτό, ολόκληρη η πλάση θα διαλυόταν.

Διατηρούσε πάντα μια παράξενη επαφή με τα άλλα μικρότερα αδέλφια του πάνω στη Γη. Κάποτε, το ασύλληπτο για τα αυτιά των ανθρώπων τραγούδι τους γέμιζε τον κόσμο. Τα είχε ακούσει ένα ένα να πεθαίνουν. Οι επιθανάτιες κραυγές τους, καθώς έπεφταν, καίγονταν ή ξεραίνονταν, διαπερνούσαν οδυνηρά την αλλόκοτη συνειδητότητα που διέθετε. Ενιωθε πως πλησίαζε και το δικό του τέλος, και μαζί μ' αυτό, το τέλος του κόσμου.

Ο Μπγιορν Όλαφσον κοιτούσε με οργή το έγγραφο που είχε φτάσει στο Υπουργείο Γεωργίας της Σουηδίας. Ούτε λίγο ούτε πολύ, η εταιρία Τέκνικαλ Ρομπότικς ζητούσε από την κυβέρνηση της πατρίδας του να αγοράσει το τελευταίο δάσος που είχε απομείνει στα βουνά του βορρά.

Πέταξε το χαρτοπλάστ σε μια γωνιά και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Το πυκνό νέφος των μονοξειδίων έκανε τη συννεφιασμένη μέρα ακόμα πιο σκοτεινή, αλλά τουλάχιστον σταματούσε κάπως τις θανατερές ακτίνες του ήλιου. Τα όρια της τρύπας του όζοντος έφταναν πια τα νερά της Μεσογείου. Παρηγορήθηκε στην ιδέα πως εκεί κάτω θα είχαν μεγαλύτερα προβλήματα, με τόσες ώρες ηλιοφάνειας, αλλά το δελτίο καιρού που προέβλεπε νέα πτώση όξινης βροχής του κατέστρεψε ακόμα κι αυτή τη μικρή ικανοποίηση.

Βημάτισε πέρα δώθε στο μικρό γραφείο του. Το βλέμμα του έπεσε πάνω σε ένα μικρό κάδρο με τη φωτογραφία ενός καταπράσινου δάσους κωνοφόρων. Δυο χρόνια που δούλευε εκεί μέσα, πάντα απέφευγε να το κοιτάξει και απορούσε γιατί δεν το είχε ακόμα χώσει σε κανένα συρτάρι. Του θύμιζε πως η αγάπη του για την άγρια φύση τον είχε σπρώξει να πάρει την ειδικότητα του δασοπόνου. Του θύμιζε, επίσης, πως αυτή η ειδικότητα βρισκόταν τώρα πια στην ίδια κατηγορία με εκείνη του καθηγητή των Λατινικών και του αρχαιολόγου. Και οι τρεις ασχολούνταν με πράγματα που δεν υπήρχαν πια. Μια παράξενη μαζοχιστική επιθυμία τον έκανε να κολλήσει το πρόσωπο στο κάδρο και να προσπαθήσει να διακρίνει τα μικροσκοπικά γράμματα στην κάτω μεριά του. «Αφίσες Βερτάντε, 1995». Το πόστερ είχε ηλικία 35 χρονών, σχεδόν όσο και η δικιά του.

Σκέφτηκε θλιμμένα πόσα είχαν αλλάξει από τότε. Ο κόσμος βυθιζόταν κάθε μέρα σε ένα όλο και μεγαλύτερο χάος. Οι τελευταίες δεκαετίες είχαν φέρει την αποτυχία κάθε μορφής ενοποίησης της Ευρώπης, εστίες πολέμων σε δεκάδες γωνιές της Γης, φτώχια, πείνα, μόλυνση, σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος και τη συγκέντρωση της παγκόσμιας εξουσίας στα χέρια μερικών μεγάλων γερμανικών και γιαπωνέζικων εταιριών.

Η Σουηδία, παρ' όλα αυτά, βρισκόταν σε σχετικά καλή κατάσταση, σε σύγκριση με άλλες χώρες. Είχε καταφέρει να αποφύγει τον κατακερματισμό και το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της είχε γλιτώσει από το φάσμα της πείνας χάρη στην καλλιέργεια ενός νέου τύπου σόγιας που μπορούσε να αντέχει στο κρύο του βορρά, τις υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου και την όξινη βροχή. Αυτό το υβρίδιο αποτελούσε πια το 80% της τροφής του πληθυσμού. Αποτελούσε, επίσης, και το αντικείμενο εργασίας του Όλαφσον. Τα μεγάλα δάση ήταν παρελθόν τόσο για τη Σουηδία όσο και για ολόκληρο τον κόσμο. Το μόνο που είχαν απομείνει ήταν μερικές μικροσκοπικές προστατευόμενες περιοχές, που είχαν περισσότερο τη μορφή μουσειακών εκθεμάτων, παρά αληθινών δασικών εκτάσεων.

Το μυαλό του Όλαφσον γύρισε πίσω στα παιδικά του χρόνια. Ο πατέρας του, ένας γιγαντόσωμος γεωργός που πάντα τον θυμόταν να γελάει, τον έπαιρνε συχνά μαζί του στο δάσος που βρισκόταν κοντά στο σπίτι τους. Του κατονόμαζε κάθε δέντρο κι εκείνος με το μικρό μυαλό του προσπαθούσε να αποστηθίσει τις ονομασίες τους: Πεύκο, έλατο, ταξός, φλαμουριά... Ύστερα, ήρθε ο καιρός να σπουδάσει. Κατάφερε να μπει στη Γεωπονική Σχολή της Στοκχόλμης για να μάθει να προστατεύει ό,τι αγαπούσε περισσό-

τερο. Η οικονομική κρίση που μάστιζε όλη την Ευρώπη δεν του επέτρεψε να επισκεφτεί το πατρικό του για δύο χρόνια. Όταν επέστρεψε, στη θέση του μεγάλου δάσους δεν βρήκε παρά μόνο έναν απέραντο κάμπο, όπου τα πρώτα φύτρα της μετασόγιας έκαναν δειλά την εμφάνισή τους.

Κατάφερε για λίγα χρόνια να διατηρήσει τη θέση του δασοπόνου στο Υπουργείο Γεωργίας. Όλα αυτά τα χρόνια ένιωθε όλο το παράπονο και την οργή ενός στρατιώτη που πολεμάει μια άνιση μάχη. Το ένα δάσος μετά το άλλο χάνονταν, κι αυτός δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να σταματήσει την καταστροφή ή... δεν τολμούσε να κάνει τίποτα. Η γυναίκα του και η μικρή του κόρη, όπως κι ο ίδιος ασφαλώς, βρίσκοταν σε απόσταση αναπνοής από τη λιμοκτονία που μάστιζε τα είκοσι εκατομμύρια άνεργους της Σουηδίας. Και πάλι, όμως, όταν το τελευταίο δάσος της νότιας Σουηδίας κατέληξε να γίνει ξυλεία παρκέ για τα σπίτια κάποιων ανώτατων στελεχών επιχειρήσεων, θα βρισκόταν στο δρόμο αν δεν είχε φροντίσει να κάνει κάποια μικρή μελέτη για την επίδραση της υπεριώδους ακτινοβολίας πάνω στη μετασόγια και των μέσων αντιμετώπισής της. Μετατέθηκε στο μικρό γραφείο που βρισκόταν τώρα και κέρδισε μερικά ακόμα χρόνια δουλειάς, πριν κάποια μηχανή με περισσότερα προσόντα τον αντικαταστήσει. Είχε, όμως, κρατήσει, τυπικά τουλάχιστον, τον τίτλο του Υπεύθυνου Δασών, και έτσι η Τέκνικαλ Ρομπότικς, πάντα τυπική, είχε φροντίσει να κοινοποιήσει και σ' αυτόν την επιθυμία της. Αντί του ποσού των 15 εκατομμυρίων συναλλαγματικών μονάδων, προσφερόταν να αγοράσει το τελευταίο δάσος

της Σουηδίας. Η πιο δόκιμη λέξη θα ήταν «απαιτούσε» να αγοράσει, αφού το 18,57% των εργατών της Σουηδίας δούλευαν σε εργοστάσιά της.

Ένιωθε ανήμπορος και ανίκανος για ο,τιδήποτε. Η κοινοποίηση θα είχε ήδη φτάσει στα ανώτερα κλιμάκια του υπουργείου και δεν είχε καμιά αμφιβολία για το ποια θα ήταν η απάντηση. Γύρισε κατσούφης στη γκαρσονιέρα που έμενε με τη γυναίκα του και την πεντάχρονη κόρη του. Έφαγε ανόρεκτα μπιφτέκι από κυμά μετασόγιας και σαλάτα από φύκια, ήπιε ένα ποτήρι τριπλά φιλτραρισμένο νερό και έπεσε στο κρεβάτι αποφεύγοντας ως συνήθως τις ανούσιες εκπομπές της ολογραφικής τηλεόρασης.

Εκείνη τη νύχτα, είδε το πρώτο όνειρο.

Βρισκόταν σε μια καταπράσινη πλαγιά, όπως αυτές που θυμόταν από παιδί. Ο αέρας έφερνε στα ρουθούνια του το άρωμα των λουλουδιών. Στην κορυφή ενός λόφου, ψηλά από πάνω του, ξεφύτρωνε από τη γη ένα τεράστιο δέντρο. Τα κλαδιά του χάνονταν μέσα στην λάμψη του ολοκάθαρου ουρανού, και οι ρίζες του έφταναν μέχρι τα πόδια του. Έδινε στον Μπγιορν την αίσθηση πως κάτω από τη σκιά του θα μπορούσε να χωρέσει ολόκληρη η πλάση.

Μέσα στο όνειρό του, άρχισε να ανεβαίνει την πλαγιά. Τα πόδια του έμοιαζαν να μην πατούν στη γη. Κι όμως, παρ' όλη τη γρηγοράδα του, ήταν σαν να πέρασαν ατέλειωτες ώρες πριν πλησιάσει τον μοναχικό γίγαντα. Τα κλαριά με το παράξενο φύλλωμα του ήταν γνώριμα. Το δέντρο ήταν μια αιωνόβια φλαμουριά. Ξαφνικά, κοκκάλωσε στη θέση του. Πίσω από τον τεράστιο

στιο κορμό, φανερώθηκε μια περίεργη τριάδα γυναικών. Πρώτη πήγαινε μια γριά, με γκρίζα μαντήλα στο κεφάλι, απ' όπου ξεπετάγονταν μερικές τούφες λευκά μαλλιά. Πίσω της ακολουθούσε μια πεντάμορφη νεαρή κοπέλα, όχι παραπάνω από δεκαπέντε χρονών, με λυτά ξανθά μαλλιά και το λυγερό κορμί της τυλιγμένο με ένα λιτό φόρεμα που φαινόταν να πάλλεται με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Τρίτη, ερχόταν μια γεροδεμένη μεσόκοπη γυναίκα, που το πρόσωπό της ήταν κρυμμένο πίσω από ένα μαύρο πέπλο. Κρατούσαν κι οι τρεις από ένα πήλινο κανάτι.

Μονάχα το κορίτσι φάνηκε να δίνει σημασία στον Μπγιορν. Για μια μονάχα στιγμή, στράφηκε προς το μέρος του και του χαμογέλασε. Ύστερα, κι οι τρεις γυναίκες γύρισαν προς το δέντρο και άδειασαν το περιεχόμενο των κανατιών στις ρίζες του. Από τα κανάτια της γριάς και της κοπέλας, φαινόταν να βγαίνει νερό, αλλά από το κανάτι της μεσόκοπης γυναίκας κυλούσε ένα κόκκινο υγρό, που ο Μπγιορν κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε να είναι παρά μονάχα αίμα. Ένας αέρας άρχισε να του τραβάει τα ρούχα, και σηκώνοντας το κεφάλι ψηλά είδε πως ο ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από μαύρα σύννεφα. Οι τρεις γυναίκες χάθηκαν πίσω από τον κορμό, ενώ οι πρώτες σταγόνες μιας μαύρης πηχτής βροχής άρχισαν να πέφτουν επάνω του. Οι ουρανοί άνοιξαν και μια αστραπή έσκισε τον κόσμο στη μέση...

Ο Μπγιορν πετάχτηκε από το κρεβάτι του λουσμένος στον ιδρώτα. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει ένα τόσο ζωντανό όνειρο. Το γιγάντιο

δέντρο και οι γυναίκες του θύμιζαν κάτι, αλλά δεν μπορούσε να προσδιορίσει τι ακριβώς. Τελικά, το απέδωσε στην πρωινή του οργή σχετικά με το αίτημα της Τέκνικαλ Ρομπότικς και με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να ξανακοιμηθεί.

Το πρωί, ενώ ήταν καθισμένος στο τραπέζι της κουζίνας και έπινε συνθετικό καφέ, η Ντόρις, η μικρή του κόρη, τον πλησίασε και με τα μεγάλα γαλάζια μάτια της γεμάτα σοβαρότητα, του είπε: «Ένας παπούς με γκρίζα γένια ήρθε απόψε στον ύπνο μου. Μου είπε πως το δέντρο του κόσμου και μαζί μ' αυτό κι ολόκληρη η πλάση κινδυνεύει. Πρέπει να πας στο δέντρο του κόσμου».

Το χέρι του Μπγιορν, που εκείνη τη στιγμή σήκωνε το φλυτζάνι, έμεινε μετέωρο. Δεν είχε πει τίποτα ούτε στη γυναίκα του ούτε στην κόρη του για το χθεσινό συμβάν και το όνειρό του. Τι είδους σύμπτωση ήταν αυτή;

«Και πώς ήταν αυτός ο παπούς;» ρώτησε τη μικρή, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

«Φορούσε ένα πλατύ καπέλο και το ένα του μάτι ήταν... άδειο. Είπε πως αν δεν σταματήσεις το κόψιμο του δέντρου, θα έρθει το... Γκάρνανοκ...Ράρναγκοκ... κάπως έτσι».

Το χέρι του Μπγιορν άρχισε να τρέμει και δεν μπόρεσε να αποφύγει το λέκιασμα του παντελονιού του. Προγονικές θύμισες ξυπνούσαν μέσα του... Η μικρή προφανούσε ήθελε να πει τη λέξη Ράγκναροκ — «Ράγκναροκ-το Λυκόφως των Θεών» — η συντέλεια του κόσμου, σύμφωνα με την αρχαία παράδοση των βόρειων λαών. Κι αν ήταν έτσι, τότε ο γέρος δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Όντιν, τον αρχηγό των θεών των προγό-

νων του! Το μυαλό του γύρισε πάλι πίσω στα παιδικά του χρόνια. Θυμήθηκε τον πατέρα του να του μιλάει για την παλιά θρησκεία· για τους καλόγνωμους και περήφανους θεούς που αγωνίζονται ακατάπαυστα ενάντια στις δυνάμεις του Χάους και της Εντροπίας. Ωστόσο, ακόμα και τόσο μικρός, τα θεωρούσε παραμύθια. Ήταν δυνατόν να υπάρχει αλήθεια σε όλα αυτά;

Αφήνοντας τη μικρή να τον κοιτάζει γεμάτη απορία, σηκώθηκε επάνω και έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα. Γονάτισε στα τέσσερα και τράβηξε μια κούτα κάτω από το κρεβάτι. Εκεί μέσα, ήταν ό,τι πιο πολύτιμο διέθετε: Τα βιβλία του. Θυμόταν πως ανάμεσα σε αυτά, υπήρχαν και κάποια που αναφέρονταν στη λαογραφία και την παράδοση. Τελικά, βρήκε μια παγκόσμια μυθολογία. Ξεφύλλισε τις κιτρινισμένες σελίδες και τελικά βρήκε εκείνο που έψαχνε. Διάβασε:

«... Το Γίγκντραζιλ, η Αιώνια Φλαμουριά, είναι το δέντρο που στηρίζει τον κόσμο. Οι ρίζες του διαπερνούν τις υποχθόνιες διαστάσεις και η κορυφή του φτάνει στα ουράνια. Συνδέει τους κόσμους των θεών, των γιγάντων και των ανθρώπων. Είναι ο στύλος του σύμπαντος. Οι Τρεις Νόρνες, οι Μοίρες που υφαίνουν το πεπρωμένο του κόσμου, το ποτίζουν κάθε μέρα με το νερό μιας μαγικής πηγής. Αν το δέντρο κοπεί, ολόκληρη η πλάση θα σειστεί και το Ράγκναροκ θα είναι αναπόφευκτο...»

Το διάβασμα του βιβλίου τον είχε συνεπάρει τόσο, που δεν κατάλαβε καν πως η γυναίκα του είχε μπει στο δωμάτιο και τον κοιτούσε παραξενεμένη. «Αν δεν φύγεις αμέσως, κινδυνεύεις να χάσεις τη δουλειά σου», του είπε τελικά.

«Τι; Ααα, ναι». Έχωσε το βιβλίο στο χαρτοφύλακά του, έσπρωξε ξανά την κούτα στη θέση της, και φιλώντας βιαστικά γυναίκα και κόρη βγήκε τρέχοντας για να προλάβει το μετρό. Σε όλη τη διαδρομή συνέχισε να διαβάζει, αδιαφορόντας για τα βλέμματα των συνεπιβατών που κοιτούσαν με υποψία και φθόνο το πανάκριβο αντικείμενο που κρατούσε.

Φτάνοντας στο γραφείο του, η πρώτη του δουλειά ήταν να ψάξει στον προσωπικό του υπολογιστή για την απάντηση του Υπουργείου στην προσφορά της Τέκνικαλ Ρομπότικς. Ασφαλώς, περίμενε ποια θα ήταν, μόνο που δεν την περίμενε τόσο γρήγορα. Το υπουργείο ευχαρίστως παραχωρούσε τη δασική έκταση του όρους Κεμπνεκάιζε, η οποία έτσι κι αλλιώς βρισκόταν σε ακατοίκητη περιοχή. Ήδη, είχε έρθει και η ανταπάντηση της εταιρίας, σύμφωνα με την οποία το συνεργείο της θα βρισκόταν στον τόπο της κοπής μέσα στις επόμενες δυο μέρες.

Ο Μπγιορν έγινε κατάχλωμος. Η αγωνία που τον είχε κυριεύσει ήταν κάτι περισσότερο από μια απλή λύπη για τα τελευταία άγρια δέντρα της πατρίδας του. Ένιωθε μια αίσθηση βαριάς και αναπόφευκτης απειλής να κρέμεται πάνω από το κεφάλι του.

Ζήτησε από τον υπολογιστή να του δώσει μια αναφορά πάνω στο είδος και τον αριθμό των δέντρων που πρόκειτο να παραχωρηθούν. Ο υπολογιστής, μιλώντας του μέσα από τα πορτοκαλιά γράμματα της οθόνης του απάντησε πως πρόκειτο για μια δασική έκταση εκατό περίπου στρεμμάτων που την αποτελούσαν κυρίως σημύδες και μια μεγάλη αιωνόβια φλαμουριά.

Αδιαφορώντας για την πιθανότητα να συλληφθεί ασχολούμενος με αντικείμενο διαφορετικό από την εργασία του, πράγμα που θα του κόστιζε και τη θέση του, ο Μπγιορν ζήτησε πρόσβαση μέσω του υπολογιστή στην κεντρική βιβλιοθήκη της Στοκχόλμης. Ύστερα, πειραματιζόμενος με διάφορα αρχεία όπως «δέντρο», «θρησκεία», «φλαμουριά», «αποκρυφισμός», άρχισε να κρατάει μανιωδώς σημειώσεις.

Όταν μετά από πολλή ώρα σταμάτησε, ήταν άναυδος. Όλες οι θρησκείες του κόσμου, από την αρχαιότητα μέχρι τη σύγχρονη εποχή, πίστευαν σε κάποιο είδος δέντρου που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στήριζε την πλάση και την δομή του σύμπαντος. Στη Βίβλο, και συγκεκριμένα στη Γένεση, αναφερόταν εκτός από το Δέντρο της Γνώσης του Καλού και του Πονηρού και το Δέντρο της Ζωής, που πρόσφερε την αθανασία και που μάλιστα ήταν η αληθινή αιτία που ο Θεός έδιωξε τους πρωτόπλαστους από τον Παράδεισο. Στο Χριστιανισμό, και σύμφωνα με πολλές αποκρυφιστικές παραδόσεις, από αυτό ακριβώς το δέντρο είχε γίνει ο Σταυρός του Χριστού. Το Δέντρο της Ζωής ήταν επίσης γνωστό και σεβαστό στους Ινδιάνους της Βόρειας Αμερικής, και κυρίως στους Ναβάχο, στους Μάγιας, στους Αρχαίους Αιγύπτιους (που ασφαλώς, μην έχοντας στον τόπο τους φλαμουριές το παρίσταναν σαν συκομουριά), στους Σουμέριους και τους Βαβυλώνιους, στους Βουδιστές (που το δέντρο Ασόκα συνδεόταν άμεσα με τη Μάγια, τη μητέρα του Βούδα και ένα είδος «Παναγίας» για τους Βουδιστές), στους Ινδουιστές (που σύμφωνα μ' αυτούς ο θεικός λωτός του Κρίσνα βρίσκεται κάτω από

το ιερό δέντρο Καντάμπα, στο κέντρο του σύμπαντος), στους Μουσουλμάνους (που το ιερό τους δέντρο Τούμπα βρισκόταν στο κέντρο του παραδείσου), τους λαούς της Σιβηρίας... η λίστα ήταν ατέλειωτη. Στην ευρωπαϊκή, ωστόσο παράδοση, το δέντρο που στήριζε τον κόσμο ήταν πάντα μια φλαμουριά. Ο Ησίοδος , μάλιστα στο «Έργα και Ημέραι» ανέφερε πως ο Δίας είχε πλάσει την τρίτη γενιά των ανθρώπων από το ξύλο φλαμουριάς, ενώ οι βόρειοι λαοί πίστευαν πως ο Όντιν είχε δώσει ψυχή σε ένα κομμάτι φλαμουριάς και ένα κομμάτι σημύδας, φτιάχνοντας έτσι τον πρώτο άνδρα και την πρώτη γυναίκα αντίστοιχα.

Προσπάθησε να συγκρατήσει την ψυχραιμία του. Πιθανώς, να ήταν μια σύμπτωση, έστω και παρατραβηγμένη. Παρ' όλα αυτά, ακόμα κι αν πραγματικά υπήρχε αυτό το δέντρο, ήταν δυνατόν να είναι ένα κοινό, έστω και αιωνόβιο φυτό, σε μια απάτητη κορυφή της Σουηδίας;

Παράξενες σκέψεις τριβέλιζαν συνεχώς το μυαλό του, ενώ προσπαθούσε να καλύψει ένα μέρος έστω από την τυπική δουλειά που ήταν υποχρεωμένος να κάνει.

Το βράδυ στο σπίτι ήταν αμίλητος και σκεπτικός.

«Μη μου πεις πως σε απασχολούν ακόμα οι φαντασιώσεις της Ντόρις», του είπε η γυναίκα του ανήσυχη.

Εκείνος αναστέναξε και της περιέγραψε το όνειρό του και όλα όσα είχε μάθει εκείνο το πρωί.

«Θα είναι μια απλή σύμπτωση», του είπε. «Είσαι ακόμα ταραγμένος από την απόφαση του Υπουργείου».

«Ίσως να είναι όπως τα λες», είπε εκείνος, δίνοντας τέλος στη συζήτηση.

Ο ύπνος άργησε να τον πάρει εκείνο το βράδυ, αλλά όταν τελικά ήρθε, βυθίστηκε πάλι μέσα στο ίδιο όνειρο. Ήταν τώρα πιο κοντά στο μεγάλο δέντρο, και μέσα στην καταχνιά διέκρινε μια μορφή να πλησιάζει προς το μέρος του. Το περίγραμμά της τρεμούλιαζε και συχνά χανόταν ολότελα, αλλά μπορούσε να διακρίνει πως ήταν ένας ηλικιωμένος οδοιπόρος ντυμένος με αρχαϊκά ρούχα και με το πρόσωπο σκιασμένο από ένα πλατύγυρο καπέλλο. Προσπάθησε να τρέξει για να τον φτάσει, αλλά τα πόδια του ήταν ριζωμένα στη γη. Η μεγάλη αστραπή έσκισε ξανά τον ουρανό, κι η σιλουέττα του οδοιπόρου τρεμόσβησε για μια τελευταία φορά και χάθηκε. Μια φωνή μέσα στο μυαλό του, σαν να ερχόταν πέρα από μια απύθμενη άβυσσο, φώναξε: «Σώσε το δέντρο!».

«Όντιν!» ούρλιαξε, και συνειδητοποίησε πως ήταν ξύπνιος και ανασηκωμένος στο κρεβάτι του. Η γυναίκα του πετάχτηκε αλαφιασμένη. «Τί σου συμβαίνει;» είπε μισοκοιμισμένα.

«Γκιόργκια, πρέπει να φύγω. Πρέπει να φτάσω στο δέντρο πριν από το συνεργείο».

«Τρελλάθηκες τελείως; Θα πας στην άλλη άκρη της Σουηδίας εξαιτίας ενός όνειρου; Θέλεις να βρεθούμε στο δρόμο;»

«Αν δεν πάω, ολόκληρος ο κόσμος είναι χαμένος!» Είχε ήδη σηκωθεί και έβαζε τα ρούχα του.

«Και τί θα πω αν πάρουν από τη δουλειά σου;»

«Πες τους πως αρρώστησα... ή καλύτερα πως αρρώστησε ο πατέρας μου...»

«Ο πατέρας σου έχει πεθάνει εδώ και είκοσι

χρόνια. Θα το βρουν αμέσως με διασταύρωση στοιχείων».

«Σκέψου κάτι! Μου είναι αδύνατον να σκεφτώ εγώ αυτή τη στιγμή!» Πήρε από το ράφι ένα τενεκεδένιο κουτί μπισκότων και έβγαλε από μέσα όλες του τις οικονομίες: δυο πλαστικές κάρτες των χιλίων συναλλαγματικών μονάδων η κάθε μία.

Τις έχωσε βιαστικά σε μια τσέπη, ξαναγύρισε στο κρεβάτι και πήρε αγκαλιά τη γυναίκα του. «Γκιόργκια», της είπε, «ο κόσμος μας βρίσκεται σε άσχημο χάλι, αλλά είναι ο μοναδικός που έχουμε. Τα όνειρά μου ήταν πολύ αληθινά για να αποτελούν μονάχα ένα αποκύημα της φαντασίας μου. Πρέπει να πάω στο όρος Κεμπνεκάιζε και να ανακαλύψω την αλήθεια».

«Δηλαδή, περιμένεις το δέντρο να σου μιλήσει;» του είπε εκείνη, μην μπορώντας να κρύψει την ειρωνία στη φωνή της.

«Δεν ξέρω... αν βρεθώ κοντά του... Δεν ξέρω».

Εκείνη αναστέναξε και χαμογέλασε γλυκόπικρα. «Ήξερα την τρέλα σου από τότε που σε γνώρισα. Δεν μπορώ να πω ό,τι δεν με είχες προειδοποιήσει».

«Μην ανησυχείς για τίποτα. Όλα θα πάνε καλά. Μέχρι αύριο το βράδυ ίσως έχω επιστρέψει».

Τη φίλησε στο στόμα, έρριξε μια τελευταία ματιά στην κόρη του που κοιμόταν στο μικροσκοπικό χωλ το οποίο χρησίμευε και για υπνοδωμάτιό της και μετά άνοιξε την πόρτα άθόρυβα και βγήκε στο παγερό πρωινό.

Ήταν τυχερός που πέτυχε ένα από τα τέσσερα εβδομαδιαία αεροπορικά δρομολόγια που με-

τέφεραν μερικούς επιβάτες και ορισμένες απαραίτητες προμήθειες στους λιγοστούς κατοίκους που είχαν απομείνει στην ερημωμένη και εγκαταλελειμένη από χρόνια βόρεια Σουηδία. Το μέρος αυτό της χώρας, ειδικά μετά το τελευταίο πυρηνικό ατύχημα πριν από επτά χρόνια δεν φιλοξενούσε πια παρά μερικούς πεισματάρηδες γέρους που αρνιόταν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Το εισιτήριο του ταχυτζέτ του κόστισε τετρακόσιες συναλλαγματικές μονάδες, αλλά του επέτρεψε να φτάσει στην μικρή πόλη του Λουλέο μέσα σε μια μόλις ώρα. Από εκεί, νοίκιασε για άλλες διακόσιες μονάδες ένα σαραβαλιασμένο αγροτικό αυτοκίνητο και ακολούθησε το κακοτράχαλο μονοπάτι που οδηγούσε στο βουνό. Στο δρόμο υπήρχαν ακόμα ίχνη από παλιά άσφαλτο, αλλά ήταν φανερό πως ελάχιστοι άνθρωποι θα τον είχαν περάσει μετά τη μεγάλη οικονομική κρίση. Το βουνό είχε ύψος πάνω από δυο χιλιάδες μέτρα και ήταν χιλιόμετρα μακριά από την πόλη, κι έτσι έφαγε σχεδόν ολόκληρη τη μέρα του μέχρι να φτάσει στην κορυφή. Είχε συννεφιά και έτσι, εκτός από τα απαραίτητα ειδικά γυαλιά, μπορούσε να κινείται σχετικά άφοβα στην ύπαιθρο. Παντού, γύρω του, το δάσος είχε αποψιλωθεί κι εκεί που κάποτε υπήρχαν περήφανα έλατα και πεύκα τώρα φύτρωναν μονάχα μερικοί καχεκτικοί θάμνοι. Τώρα που το σκεφτόταν, είχε αρχίσει να απορεί πώς τα δέντρα στην κορυφή του βουνού είχαν γλιτώσει όχι μόνο από τα άπληστα χέρια των ανθρώπων, αλλά και από τις ανηλέητες ακτίνες του ήλιου και την όξινη βροχή. Με θλίψη περίμενε να βρει μερικά καχεκτικά ψωριασμένα φυτά και έτσι, όταν αντίκρυσε

το θέαμα, η έκπληξη και το δέος του ήταν ακόμα μεγαλύτερα.

Παίρνοντας μια απότομη στροφή, κι ενώ ο αραιός αέρας είχε πια αρχίσει να του προξενεί τάση λιποθυμίας, είδε μπροστά του ένα θέαμα που είχε είκοσι χρόνια να δει: ένα αληθινό δάσος.

Τα δέντρα υψώνονταν καταπράσινα μέσα στην παγερή χειμωνιάτικη μέρα. Ήταν σημύδες, λυγερές όπως η Έμπλα, η πρώτη μητέρα των ανθρώπων, που το κορμί της πλάστηκε από μια απ' αυτές. Ήταν ένα από τα πιο ανθεκτικά δέντρα, το πρώτο που έκανε την εμφάνισή του μετά την υποχώρηση των παγετώνων. Δεν ήταν περίεργο που οι πρόγονοί του το είχαν συνδέσει τόσο στενά με τη γυναικεία γονιμότητα. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και συνέχισε με τα πόδια. Τον είχε καταλάβει μια παράξενη ζαλάδα που δεν οφειλόταν μόνο στην έλλειψη οξυγόνου αλλά και σε ένα είδος έκστασης. Για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια, βρισκόταν πάλι κοντά στη φύση, τη φύση που ο άνθρωπος με τόσο φριχτό τρόπο είχε εκμεταλλευτεί και καταστρέψει. Ήταν σαν να ζούσε μέσα σε ένα όνειρο της παιδικής του ηλικίας. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του όταν είδε έναν μικρό σκίουρο να τον κοιτάζει μέσα από τα κλαδιά ενός δέντρου. Νόμιζε πως το τελευταίο ζευγάρι σκίουρων στη Σουηδία βρίσκονταν κλεισμένοι σε ένα γυάλινο κλουβί του ζωολογικού κήπου της Στοκχόλμης. Η χαρά και η αγαλλίαση έδωσαν τη θέση τους στη θλίψη και την οργή. Όλα αυτά θα χάνονταν, επειδή ο Πρόεδρος της Τέκνικαλ Ρομπότικς ίσως ήθελε μια καινούργια ξύλινη διακόσμηση για τα κεντρικά γραφεία της εταιρίας στο Αμβούργο. Έσφιξε τις

γροθιές, νιώθοντας την επιθυμία να σκορπίσει το θάνατο στους βιαστές της Μεγάλης Μητέρας. Από το μυαλό του περνούσαν χίλιες δυο σκέψεις σαμποτάζ όταν, χωρίς να το καταλάβει, βγήκε από τα δέντρα και βρέθηκε σε μια μεγάλη πλαγιά, καλυμμένη μονάχα από πράσινο χορτάρι. Κι εκεί, στην κορυφή, ψηλά από πάνω του, άπλωνε τα κλαδιά της η μεγάλη φλαμουριά. Τέτοια εποχή του χρόνου θα έπρεπε να είναι γυμνά, αλλά αυτά ήταν γεμάτα από τα παράξενα φύλλα της που σείονταν ανεπαίσθητα στο φύσημα ενός απαλού ανέμου.

Αυτή τη φορά, τα πόδια του δεν ήταν κολλημένα στη γη, όπως στο όνειρό του, και έτσι άρχισε να τρέχει, ανεβαίνοντας την πλαγιά. Έφτασε λαχανιασμένος, αλλά γεμάτος λαχτάρα, και, χωρίς να το καλοσκεφτεί, αγκάλιασε με τα δυο του χέρια όσο περισσότερο από τον γιγάντιο κορμό μπορούσε. Ένιωσε σαν ένα φοβερό βάρος να έβγαινε από μέσα του, και άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Δεν ήταν κλάμα λύπης, αλλά ένα παράξενο ξέσπασμα και μια αίσθηση ανακούφισης, όπως αυτήν που νιώθει το παιδί που έπεσε και χτύπησε όταν το παίρνει αγκαλιά η μάνα του. Χωρίς να το καταλάβει, αποκοιμήθηκε στη ρίζα του δέντρου.

Τώρα, έβλεπε το δέντρο με τα μάτια της ψυχής. Ο υλικός κορμός και οι ρίζες του αποτελούσαν μικρό μόνο μέρος της πραγματικής του οντότητας. Τα κλαδιά του διαπερνούσαν μυριάδες διαστάσεων, οι άϋλες ρίζες του χώνονταν βαθιά στα χθόνια βασίλεια, όπου οι τυφλές ψυχές των αδαών περίμεναν υπομονετικά τη νέα

τους μετενσάρκωση. Στο πιο ψηλό κλαδί του δέντρου, ένας χρυσός κόκορας, ο βιγλάτορας των θεών, περίμενε την ώρα να σημάνει την Τελευταία Σύναξη των Ουράνιων Στρατιών. Ένας γιγάντιος αητός φτεροκοπούσε ολόγυρά του, αγκαλιάζοντας με τη ματιά του ολόκληρο τον κόσμο. Ο δράκος Νίντχογκ, ο Μέγας Σκώληκας, ροκάνιζε τις ρίζες του και μια κατσίκα που από το γάλα της θρέφονταν οι ημίθεοι, μασουλούσε τα φυλλώματά του. Τα φύλλα έσταζαν μια γαλακτερή δροσιά που άγγιζε το στόμα του σαν το πιο εξαίσιο νέκταρ. Βρισκόταν μπροστά στο Γίγκντραζιλ, το Δέντρο της Ζωής, που του αποκαλυπτόταν σε όλο του το υπερφυσικό μεγαλείο.

Αποσβολωμένος, ο Μπγιορν δεν είδε τον ψηλόλιγνο γέροντα να τον πλησιάζει και τον πρόσεξε μόνο όταν βρέθηκε δίπλα του. Ή, ίσως πάλι, να είχε εμφανιστεί ξαφνικά, χωρίς να τον φτάσει περπατώντας.

Πισωπάτησε μερικά βήματα, νιώθοντας μέσα του δέος ανακατεμένο με σεβασμό και τυφλή αγάπη. Είχε την επιθυμία να πέσει στα γόνατα μπροστά στον γέροντα και να του δώσει όλη τη λατρεία του, αλλά ταυτόχρονα γνώριζε βαθιά μέσα του πως ο θεός αυτός δεν γύρευε δούλους αλλά συμπολεμιστές. Το μοναδικό του μάτι τον διαπερνούσε διαβάζοντας τα μύχια της ψυχής του, ενώ την άδεια κόγχη του άλλου, αστέρια τρεμόσβηναν μέσα στο σκοτάδι της αβύσσου.

«Άρχοντα Όντιν...» ψέλισσε.

«Χαίρομαι που άκουσες το κάλεσμά μου, Μπγιορν Όλαφσον», είπε ο θεός με έναν ψίθυρο που έκρυβε μέσα του τη δύναμη της βροντής. «Η μέρα του Ράγκναροκ είναι πολύ κοντά, και μόνο

ένας γενναίος άνθρωπος μπορεί να την αποτρέψει».

«Άρχοντα», είπε έντρομος ο Μπγιορν. «Γιατί δεν σκορπίζεις σαν τα φύλλα στον άνεμο αυτούς που έρχονται να τελέσουν την ύστατη καταστροφή;»

Ένα πικρό χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του Όντιν. «Κάποτε», είπε, «όταν η πλάση ήταν ακόμα καινούργια, εμείς οι θεοί μπορούσαμε να περπατάμε ανάμεσα σε σας τους ανθρώπους. Εκείνο τον καιρό, θεοί, άνθρωποι και φύση ήταν ένα. Εδώ και χρόνια, όμως, τα σύνορα ανάμεσα στους κόσμους γίνονται κάθε μέρα και πιο δυσκολοδιάβατα. Οι άνθρωποι ξέχασαν τους θεούς και απομακρύνθηκαν από το δρόμο του δίκιου και της αξιοπρέπειας. Μια άλλη κοσμοθεωρία σάρωσε τον κόσμο, κι ο πλούτος μαζί με την εξουσία έγιναν οι μοναδικοί κύριοι των περισσότερων ανθρώπων. Τώρα, τα τείχη της Άσγκαρντ πολιορκούνται από τις δυνάμεις του Χάους, κι ο Λύκος Φένριρ απειλεί να σπάσει τα δεσμά του και να καταπιεί τον ήλιο. Οι στρατιές των εχθρών του φωτός έχουν πάρει θάρρος, και περιμένουν από ώρα σε ώρα το τελευταίο γεγονός που θα επισφραγίσει ένα αναπόφευκτο πεπρωμένο: την καταστροφή της υλικής έκφανσης του Γίγκντραζιλ πάνω στη Γη. Αν συμβεί αυτό, όλος ο κόσμος θα βυθιστεί στο σκοτάδι, και η Τελευταία Μάχη θα αρχίσει. Μια μάχη απ' την οποία φοβάμαι πως δεν θα βγούμε νικητές».

«Πες μου τί πρέπει να κάνω και θα το κάνω», είπε ο Μπγιορν, νιώθοντας ένα παράξενο θάρρος να τον πλημμυρίζει. «Θα τους καταστρέψω

τα μηχανήματα, θα τσακίσω τους εργάτες-ρομπότ, θα...»

Ο θεός κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Είσαι μονάχα ένας, και δεν μπορείς να νικήσεις με τη βία μια από τις μεγαλύτερες δυνάμεις του κόσμου σου. Τουλάχιστον... όχι μόνο με τη βία. Αν σταματήσεις αυτούς τους λίγους που θα έρθουν, απλά αναβάλλεις το τέλος για μερικές ακόμα μέρες. Η εταιρία αυτή μοιάζει με ένα χιλιοπόδαρο τέρας. Εσύ πρέπει να βρεις το κεφάλι».

«Θέλεις να σκοτώσω τον Πρόεδρο της εταιρίας;»

«Αυτό δεν θα ωφελούσε σε τίποτα. Κάποιος άλλος θα έπαιρνε σύντομα τη θέση του. Όχι. Αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να τον φέρεις εδώ. Με όση δύναμη μου απομένει, θα ανοίξω για σας, μονάχα για μια στιγμή, τις διαστατικές πύλες. Θα τον πας στη σπηλιά που κατοικούν οι Νόρνες, βαθιά μέσα στις ρίζες του Γίγκντραζιλ. Άφησε εκείνες να του μιλήσουν».

«Μα ο Κλάους Κέρινγκ είναι ο πιο καλά προστατευμένος άνθρωπος του κόσμου. Μετά την τελευταία τρομοκρατική επίθεση των Αγωνιστών της Μαύρης Αυγής, η έπαυλή του είναι ένα απόρθητο κάστρο. Θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος στρατός για να την καταλάβει».

«Ένας άνθρωπος μπορεί να κάνει περισσότερα από έναν στρατό», είπε ο Όντιν. Ακόμα και στο καλύτερο σχέδιο υπάρχει πάντα ένα μικρό ψεγάδι. Όταν ξυπνήσεις, πάρε ένα κλαδί του δέντρου, χάραξε επάνω του τους ρούνους που θα σου δώσω και στη συνέχεια βάψε τους με το αίμα σου. Θυμίσου πως οι μεταλλικοί άνθρωποι δεν ξέρουν τί είναι ξύλο».

Ένα μακρύ μπουμπουνητό ακούστηκε, κι ο Όντιν έγειρε το κεφάλι στο πλάι σαν να αφουγκραζόταν κάτι. Ύστρα, έστρεψε πάλι την προσοχή του στον Μπγιορν και με το δάχτυλό του χάραξε στον αέρα τρία σημάδια που αποτυπώθηκαν στη μνήμη του Μγιορν λες κι είχαν χαραχτεί εκεί με πυρωμένο σίδερο.

«Ξεκίνα αμέσως, και αυτό το βράδυ θα βρεις τον Κέριγκ σπίτι του», του είπε. «Αν είμαστε τυχεροί, θα μπορέσεις να γυρίσεις μαζί του πριν γίνει το κακό. Αν πάλι όχι...» — ο θεός χαμογέλασε ειρωνικά — «τότε θα πολεμήσεις πλάι μου στην τελευταία μάχη».

Την άλλη στιγμή, ο Όντιν είχε χαθεί. Στον Μπγιορν φάνηκε πως άκουγε το ποδοβολητό ενός αλόγου ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Σήκωσε το βλέμμα. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και κοιτούσε τα κλαδιά του δέντρου. Από μακριά ήρθε ξανά ο ήχος του κεραυνού.

Σηκώθηκε όρθιος και ξεροκαταπίνοντας άπλωσε το χέρι και έπιασε ένα χοντρό κλαδί που έμοιαζε να βρίσκεται εκεί μόνο γι' αυτόν.

«Συγχώρα με, μεγάλε φίλε», ψιθύρισε. «Μα ένα μικρό κακό θα σε σώσει από ένα πολύ μεγαλύτερο.

Με όλη του τη δύναμη τράβηξε το κλαδί κι εκείνο έσπασε, λες και με δικιά του θέληση, αφήνοντας στο χέρι του ένα ξύλο με διάμετρο πέντε εκατοστά και μήκος κάπου ένα μέτρο. Δίχως να ρίξει άλλη ματιά πίσω του, γύρισε και άρχισε να τρέχει προς το αυτοκίνητο που τον περίμενε πέρα από το δάσος.

Δεν σταμάτησε καν στο σπίτι του. Κατεβαίνοντας από το βουνό, είχε δει να ανεβαίνουν τα οχήματα της εταιρίας. Το άλλο πρωί θα άρχιζε το κόψιμο των δέντρων.

Ξόδεψε όλες τις συναλλαγματικές μονάδες που του είχαν μείνει για να γυρίσει στη Στοκχόλμη με ένα μικρό ιδιωτικό αεροπλάνο που κατάφερε να ναυλώσει, και από εκεί για να πληρώσει το εισιτήριο μέχρι το Αμβούργο. Δεν θα μπορούσε να γυρίσει πίσω με τον ίδιο τρόπο, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν τον απασχολούσε εκείνη τη στιγμή. Ή θα γύριζε στο βουνό μαζί με τον Κέριγκ ή...

Έφτασε στο Αμβούργο λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Κανονικά, θα έπρεπε να είναι εξαντλημένος μετά από μια ασταμάτητη μέρα κίνησης, αλλά μια παράξενη ενεργητικότητα φαινόταν να τον γεμίζει και να του δίνει δύναμη. Ευτυχώς ήξερε καλά τα γερμανικά και μπόρεσε να ζητήσει οδηγίες από περαστικούς. Η έπαυλη του Κέρινγκ ήταν γνωστή στους περισσότερους ανθρώπους. Ήταν ένα τεράστιο κτιριακό συγκρότητημα, σε ένα προάστειο του Αμβούργου, περιτριγυρισμένο από έναν πανύψηλο μαντρότοιχο. Αυτός θα ήταν το πρώτο εμπόδιο. Το τί θα έβρισκε πίσω από αυτόν, αν τελικά κατάφερνε να τον περάσει, ήταν μια άλλη ιστορία. Αν, όμως, όλα όσα είχε δει δεν ήταν ένα απλό παραλήρημα, η τυχόν αποτυχία του θα σήμαινε και την καταστροφή του κόσμου.

Σαν όπλο είχε μονάχα ένα κομμάτι ξύλο πάνω στο οποίο είχε σκαλίσει τρία σημάδια και τα είχε βάψει με το αίμα του. Τί μπορούσε να κάνει ένα κομμάτι ξύλο, έστω κι αν προερχόταν από το Έ-

να Δέντρο, σε μια έπαυλη φτιαγμένη για να αντιστέκεται σε επιθέσεις εκπαιδευμένων τρομοκρατών; Πέρασε μπροστά από την κεντρική πύλη έχοντας αποφασίσει να κάνει την επόμενη κίνησή του ανάλογα με τις αντιδράσεις των φρουρών. Του φάνηκε πολύ παράξενο το ό,τι οι οπλισμένοι άντρες στο φυλάκιο δεν του έδωσαν καμιά σημασία.

Ήταν παράλογο. Ήταν ο μοναδικός περαστικός εκείνη την ώρα και ήταν αρκετά κοντά για να αρχίσουν μερικοί θερμόαιμοι να τον πυροβολούν. Κι όμως, οι τρεις φρουροί συνέχιζαν να κοιτάζουν πού και πού προς το μέρος του σαν να μην υπήρχε.

Μια παράξενη λάμψη τον έκανε να χαμηλώσει το βλέμμα. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα όταν είδαν πως ο πρώτος ρούνος πάνω στο κλαδί είχε αρχίσει να ακτινοβολεί με ένα παράξενο σκούρο φως.

Ξεροκατάπιε και πλησίασε τα κάγγελα της τεράστιας πύλης. Και πάλι τα ίδια. Οι φύλακες συνέχιζαν τη συζήτησή τους για τους Κυριακάτικους αγώνες του δημοφιλούς παιχνιδιού «Ο Θάνατός σου η Ζωή μου», όπου οι επιζώντες έπαιρναν πλούσια δώρα όπως τηλεοράσεις υπεραισθήσεων, χάπια ευφορίας ή ένα κιλό αληθινό βοδινό κρέας. Ούτε μια φορά δεν γύρισαν να τον κοιτάξουν. Έπρεπε να το πιστέψει. Το μαγικό σύμβολο τον έκανε αόρατο. Τώρα, το μόνο πρόβλημα ήταν πώς θα άνοιγε την πύλη...

Περίμενε κάπου μισή ώρα, μήπως τυχόν η πύλη ανοίξει για κάποιο λόγο, αλλά τίποτα τέτοιο δεν έγινε. Η αγωνία άρχισε να του τρώει τα σωθικά. Κοίταξε το ρολόι του. Ηταν τρεις μετά τα μεσάνυχτα. Σε λίγες ώρες θα ξημέρωνε...

Έτρεξε κατά μήκος του δρόμου, προσπαθώντας να βρει κάτι για να χρησιμοποιήσει. Τελικά, βρήκε ένα κουτάκι Σούπερ Κόλα, πεταμένο από κάποιο αυτοκίνητο. Γύρισε πίσω, στάθηκε στο σημείο που η πύλη ενωνόταν με τον μαντρότοιχο, και με όλη του τη δύναμη έσκασε πίσω του το τενεκεδένιο κουτί.

«Το άκουσες αυτό, Κουρτ;» είπε ανήσυχα ένας από τους φύλακες.

«Κοίτα τις κάμερες», ακούστηκε η βραχνή φωνή του άλλου, που φαινόταν να είναι ανώτερός του.

«Οι κάμερες δεν δείχνουν τίποτα».

Ακολούθησε ένα λεπτό σιωπής. Παρά το φοβερό κρύο, ο ιδρώτας κυλούσε σαν ποτάμι στο πρόσωπο του Μπγιορν.

«Πήγαινε να δεις», είπε τελικά βαριεστημένα ο Κουρτ.

Ένα μικρό παραπόρτι στην πύλη άνοιξε και ένας νεαρός με βλογιοκομμένο πρόσωπο, στολή κομμάντο και ένα παλμολέιζερ στο χέρι, βγήκε και πλησιάσε επιφυλακτικά το μέρος όπου στεκόταν ο Μπγιορν, ενώ η πύλη ξανάκλεινε πίσω του.

Ο φύλακας πέρασε ανυποψίαστος μερικά εκατοστά δίπλα του, συνέχισε για καμιά διακοσαριά μέτρα και μετά ξαναγύρισε πίσω τρέχοντας, λες και τον κυνηγούσαν διαβόλοι. Ο Μπγιορν τον ακολούθησε, προσπαθώντας να συντονίσει το βήμα του με το δικό του.

«Δεν είδα τίποτα», είπε ο νεαρός, λαχανιασμένα. «Ίσως κάναμε λάθος». Δεν τολμούσε να

πει στους άλλους πως περνώντας από ένα σημείο δίπλα στον μαντρότοιχο, ένιωσε μια καυτή ανάσα στο σβέρκο του. Θα τον έπαιρναν για τρελό, ίσως ακόμα και να 'χανε τη θέση του.

Ο Κουρτ, ένας ξερακιανός σαραντάρης που ο μπερές του είχε επάνω του τον ασημένιο κεραυνό του αξιωματικού της φρουράς του Κέρινγκ, πάτησε έναν συνδυασμό στον πίνακα ελέγχου για να ανοίξει το παραπόρτι της πύλης. Ο Μπγιορν χώθηκε πίσω από τον τρομαγμένο φύλακα, σπρώχνοντάς τον μάλιστα επάνω στη βιασύνη του.

«Μήπως είσαι μεθυσμένος;» ρώτησε ο Κουρτ αγριεμένος, όταν τον είδε να παραπατάει.

«Όχι... κάπου σκόνταψα... Τί έλεγες, λοιπόν, για τον κοντό με τα γυαλιά; Τρίτη βδομάδα κερδίζει στους αγώνες, και θέλει κι άλλα ο μπάσταρδος. Τον άκουσες χθες να λέει...»

Τα λόγια των φρουρών έσβησαν πίσω του, καθώς ο Μπγιορν άρχισε να τρέχει προς τη μεγάλη έπαυλη που μπορούσε να διακρίνει μπροστά του, ανάμεσα στα δέντρα.

Δέντρα;

Ο Μπγιορν σταμάτησε και ακούμπησε έναν κορμό. Παρά τις αυλακιές και τις προεξοχές ήταν λείος στο άγγιγμά του. Ήταν πλαστικός!

Έβρισε από μέσα του και συνέχισε. Η έπαυλη θα πρέπει να απείχε κάπου μισό χιλιόμετρο από το σημείο που βρισκόταν. Το κτήμα ήταν τεράστιο! Ο Μπγιορν σκέφτηκε πως στη Στοκχόλμη, μέσα σε μια τέτοια έκταση, ήταν υποχρεωμένες να ζουν κάπου είκοσι χιλιάδες οικογένειες.

Ένα άγριο γρύλισμα ακούστηκε πίσω του. Γυρίζοντας, είδε με τρόμο τρία τεράστια ντόμπερμαν να τρέχουν προς το μέρος του με τα σαγόνια ορθάνοιχτα. Τα γόνατά του έγιναν νερό. Ο πρώτος ρούνος μπορούσε να τον κάνει αόρατο, αλλά σίγουρα δεν τον έκανε και άοσμο. Τα σκυλιά είχαν εντοπίσει τη μυρωδιά του και τώρα θα τον έκαναν χίλια κομμάτια.

Ενστικτωδώς, έτεινε προς το μέρος τους το κλαδί της φλαμουριάς... κι αυτά σταμάτησαν!

Κοιτάζοντας καλύτερα το ξύλο που κρατούσε στο τρεμάμενο χέρι του, είδε πως ο δεύτερος ρούνος έφεγγε δίπλα στον πρώτο με ένα καφετί χρώμα. Ήταν το Ουρ, ο ρούνος της αχαλίνωτης άγριας φύσης, που ακόμα και σ' αυτή την εποχή, μπορούσε να ελέγχει τα εκφυλισμένα παιδιά της.

Οι σκύλοι μύρισαν για λίγο το έδαφος γύρω από τον Μπγιορν και μετά ουρλιάζοντας το έβαλαν στα πόδια. Ο Μπγιορν τους ακολούθησε με το βλέμμα του, αναρωτιόμενος αν ο Κέρινγκ τους τάιζε με αληθινό κρέας.

Όμως, φωνές τον έκαναν να γυρίσει πάλι προς τη μεριά της έπαυλης. Μια ομάδα φρουρών, έχοντας ακούσει τη φασαρία, είχαν βγει για να ερευνήσουν, ενώ τεράστιοι προβολείς φώτιζαν την έκταση των πλαστικών δέντρων. Ήταν ακριβώς η ευκαιρία που ζητούσε. Συγκεντρώνοντας όλα τα αποθέματα της δύναμής του, άρχισε να τρέχει προς την ανοιχτή είσοδο. Οι φύλακες ένιωσαν το ρεύμα του αέρα καθώς περνούσε από δίπλα τους, αλλά δεν έδωσαν μεγάλη σημασία. Ακόμα και με την τεχνολογία εκείνης της εποχής, δεν υπήρχε συσκευή που να κάνει έναν εχθρό αόρατο.

Βρέθηκε μέσα σε μια τεράστια αίθουσα που απλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Ήταν γεμάτη με έργα σύγχρονης τέχνης, από ολογραφικά γλυπτά μέχρι ψηφιακούς πίνακες νεοιμπρεσιονισμού. Υπήρχαν πολλές πόρτες στους τοίχους, αλλά αυτός προτίμησε τη μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο. Ήταν σχεδόν βέβαιο πως η κρεβατοκάμαρα του Κέριγκ θα βρισκόταν σε έναν από τους επάνω ορόφους.

Η σκάλα τον έφερε σε έναν μακρύ διάδρομο που ανοιγόταν και προς τις δυο πλευρές. Στην τύχη διάλεξε τη δεξιά και συνέχισε. Ξαφνικά, και ενώ είχε διανύσει το μισό περίπου μήκος του διαδρόμου, μια σειρήνα άρχισε να χτυπάει δαιμονισμένα σε ολόκληρο το σπίτι. Κοίταξε πίσω του και βλαστήμησε. Είχε μόλις περάσει δυο φωτοκύτταρα που ήταν προσαρμοσμένα μέσα στο αφηρημένο σχήμα δυο γλυπτών από πλαστικομέταλλο. Οι φύλακες θα πρέπει να τα είχαν θέσει σε λειτουργία μετά την ανησυχία που τους προκάλεσε η ύποπτη συμπεριφορά των σκύλων, ή ίσως η φρουρά του Κέριγκ να είχε πάνω στις στολές της κάποιον ειδικό πομπό που εμπόδιζε τα φωτοκύτταρα να στείλουν το σήμα τους.

Άκουσε βήματα στη σκάλα. Έτρεξε βιαστικά προς την τελευταία πόρτα του διαδρόμου και έπιασε το χερούλι της για να την ανοίξει.

Το μυαλό του γέμισε από ένα στιγμιαίο εκτυφλωτικό φως και μετά... σκοτάδι.

Συνήλθε από τον ήχο ανθρώπινων φωνών γύρω του. Μισάνοιξε τα μάτια. Ήταν πεσμένος μπρούμητα στο πάτωμα. Το δεξί του χέρι ανοιγόκλεισε, αλλά ανακάλυψε πως δεν κρατούσε τίποτα. Μισολιπόθυμος ακόμα, ανασήκωσε λίγο το κεφάλι και είδε το κλαδί πεταμένο κάπου ένα μέτρο μακριά του. Άπλωσε το χέρι προς τα εκεί, αλλά πριν κλείσει γύρω από το πολύτιμο ξύλο, μια βαριά στρατιωτική μπότα το σταμάτησε, ακινητοποιώντας το με έναν πολύ οδυνηρό τρόπο.

Ο πόνος τον συνέφερε εντελώς. Σήκωσε τα μάτια και είδε μια ομάδα από τέσσερις φρουρούς γύρω του. Αυτός που τον είχε πατήσει ήταν ένας πενηντάρης με στολή αξιωματικού. Τα ψαρά μαλλιά του δεν ακολουθούσαν τη μόδα των σύγχρονων μισθοφόρων με την κοτσίδα στο δεξιό κρόταφο, αλλά ήταν πολύ κοντά κουρεμένα και ξυρισμένα στο σβέρκο. Το πρόσωπό του ήταν ένας χάρτης από βαθιές ρυτίδες και ουλές. Το σκληρό του χαμόγελο αποκάλυψε μεγάλα, κάτασπρα δόντια.

«Τί έχουμε εδώ;« ρώτησε στα γερμανικά με μια παράξενη προφορά. «Ένα περίεργο πουλάκι που άργησε λίγο να πιαστεί στα δίχτυα μας».

Ένας νεαρός ρώτησε κάπου πίσω του τί είναι πουλί και οι υπόλοιποι γέλασαν δυνατά.

Ο αρχηχός τους σταμάτησε να γελά απότομα και οι άλλοι μιμήθηκαν το παράδειγμά του. Ο βετεράνος αξιωματικός έπιασε το γιακά του Μπγιορν με τα τεράστια χέρια του και τον σήκωσε στον αέρα σαν να ήταν κούκλα.

«Τώρα, θα μου πεις αμέσως και με κάθε λεπτομέρεια πώς μπόρεσες να φτάσεις μέχρι εδώ. Διαφορετικά, θα μάθεις γιατί ο Πρόεδρος της Λατινοαμερικάνικης Ένωσης είχε τον γέρο Πέτιγκρι για τρία χρόνια Αρχηγό της μυστικής του Ασφάλειας».

Ο Μπγιορν δεν είχε στη ζωή του καμιά στρα-

τιωτική εκπαίδευση. Μετά τη μεγάλη κρίση, η τραγική κατάσταση της οικονομίας των περισσότερων κρατών δεν τους άφηνε περιθώρια για αμυντικές δαπάνες. Ολόκληρη η άμυνα της Σουηδίας βασιζόταν εδώ και δεκαπέντε χρόνια σε μερικά αυτόματα πυραυλικά συστήματα μεγάλου και μικρού βεληνεκούς και σε μερικές εκατοντάδες κρατικούς υπάλληλους που γνώριζαν πώς να τα χειρίζονται.

Οι άντρες που τον είχαν περικυκλώσει ήταν ολοφάνερο πως είχαν περάσει από τη σκληρή εκπαίδευση που ήταν πια προσιτή και αναγκαία μόνο στους ιδιωτικούς στρατούς των μεγάλων εταιριών και τις τρομοκρατικές ομάδες. Λογικά, δεν είχε καμιά πιθανότητα να τα βάλει μαζί τους, ιδίως μετά από μια τόσο εξαντλητική μέρα και ένα ηλεκτροσόκ αρκετών βολτ. Όμως, δεν υπήρχαν πια περιθώρια λογικής.

Ένοιωσε να ξυπνά μέσα του το αγρίμι που με κάθε τρόπο προσπαθεί να σώσει την περιοχή του από τον εισβολέα. Μέσα στο μυαλό του αντηχούσε μια φωνή: *Αφέσου... αφέσου...*

Άφησε το ζώο που κοιμόταν μέσα του να αναλάβει τον έλεγχο του σώματός του. Τη μια στιγμή ήταν ένα αδύναμο και παθητικό πλάσμα στα χέρια του γιγαντόσωμου βετεράνου. Την άλλη, είχε μετατραπεί σε μια ζωντανή πολεμική μηχανή.

Άρπαξε τα αυτιά του Πέντιγκρι και με όλη του τη δύναμη χτύπησε με το μέτωπό του το σημείο ανάμεσα στα μάτια του αξιωματικού. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, το βλέμμα του Πέντιγκρι κατέγραψε κάτι που έμοιαζε με έκπληξη, και μετά τα χέρια του έπεσαν στο πλάι και

σωριάστηκε κεραυνόπληκτος στο πάτωμα.

Πριν ακόμα το σώμα πέσει, ο Μπγιορν κάρφωσε το πέλμα του στο στομάχι του νεαρού πίσω του, ενώ ταυτόχρονα άρπαξε το παλμολέιζερ από τα χέρια του τρίτου. Το άγριο ζώο μέσα του δεν γνώριζε από τεχνολογία, κι έτσι το κράτησε σαν ρόπαλο, χτυπώντας τον τέταρτο φρουρό στο κεφάλι με τη βαριά μεταλλική του κάνη. Το επόμενο δευτερόλεπτο, τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού είχαν περαστεί γύρω από το λαιμό του τρίτου που έντρομος κοιτούσε το πλάσμα με το αφρισμένο στόμα και τα παραμορφωμένα χαρακτηριστικά που είχε βρεθεί έτσι απροσδόκητα ανάμεσά τους. Το χέρι έσφιγγε το λαιμό του φρουρού με τρομερή δύναμη. Το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει και τα μάτια του είχαν πεταχτεί έξω. Οι απελπισμένες του προσπάθειες να ξεκολλήσει τα δάχτυλα που τον έπνιγαν ήταν μάταιες.

Ο τελευταίος φρουρός σηκώθηκε κρατώντας το στομάχι του και ρίχτηκε στην πλάτη του Μπγιορν. Με ένα ανάστροφο χτύπημα του ελεύθερου χεριού του, εκείνος τον πέταξε πάνω στον τοίχο. Ο φρουρός σωριάστηκε σε έναν σωρό σε μια γωνιά του διαδρόμου.

Σε λίγα δευτερόλεπτα, ο τελευταίος φρουρός θα ήταν νεκρός. Το ζώο ένιωσε κάπου βαθιά μέσα του μια φωνή ελέγχου. Μια φωνή συνείδησης που προσπαθούσε να επιβληθεί στο τυφλό ένστικτο.

Σταμάτα... Αρκετά... έλεγε η φωνή.

Τα δάχτυλα χαλάρωσαν. Ο φρουρός έπεσε στα τέσσερα, ρουφώντας άπληστα τον πολύτιμο αέρα.

Ο Μπγιορν κούνησε το κεφάλι του προσπαθώντας να συνέλθει. Ύστερα, το μάτι του έπεσε πάνω στον αναίσθητο αξιωματικό. Σκύβοντας, απέσπασε από τη ζώνη του ένα μικρό μεταλλικό κουτί στη βάση του οποίου έλαμπε ένα πράσινο φως. Ίσως με τη βοήθειά του να μπορούσε να περάσει τα υπόλοιπα σημεία του ηλεκτρονικού ελέγχου χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Άρχισε να σκέφτεται ποια κατεύθυνση έπρεπε να ακολουθήσει. Η μάχη με τους φρουρούς είχε κρατήσει μερικά δευτερόλεπτα, αλλά το βέβαιο ήταν πως δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο στο ίδιο σημείο.

Τον κυρίευσε ο πανικός. Η κρεβατοκάμαρα του Κέριγκ θα μπορούσε να είναι οπουδήποτε μέσα στην αχανή έπαυλη. Έπιασε τον μισολιπόθυμο φρουρό που παρά λίγο να πνίξει.

«Θα σε ρωτήσω μόνο μια φορά: Πού είναι αυτή τη στιγμή ο Κέριγκ;»

«Στην κρεβατοκάμαρά του», ψέλισε έντρομος ο φρουρός.

«Πού βρίσκεται αυτό το δωμάτιο;»

«Στον τρίτο όροφο... στο βάθος του κεντρικού διαδρόμου».

Ο Μπγιορν τον άφησε να ξαναπέσει κι ύστερα έσκυψε και έσφιξε στη μουδιασμένη παλάμη του το πολύτιμο ξύλο. Με το άλλο χέρι, σήκωσε ένα από τα παλμολέιζερ. Δοκιμαστικά, πέρασε από το σημείο με τα φωτοκύτταρα. Ο διάδρομος συνέχισε να μένει βουτηγμένος στη σιωπή.

Άρχισε να τρέχει.

Στο τέρμα του διαδρόμου, σχεδόν συγκρούστηκε με μια άλλη ομάδα τριών φρουρών που έρχονταν προς το μέρος του. Την τελευταία στιγμή

συνειδητοποίησε πως πρέπει να ήταν και πάλι αόρατος, και κόλλησε στον τοίχο, αφήνοντάς τους να περάσουν από μπροστά του. Ύστερα, ξαναβρήκε τη μεγάλη κεντρική σκάλα και άρχισε να την ανεβαίνει.

Ο δεύτερος όροφος ήταν γεμάτος φρουρούς και αρκετές φορές μόλις και μετά βίας κατάφερε να αποφύγει μια σύγκρουση μαζί τους, καθώς έτρεχαν πάνω κάτω σαν μυρμήγκια σε μια πατημένη μυρμηκοφωλιά.

Στον τρίτο όροφο δεν είδε καμιά κίνηση. Έφτασε το τέρμα του κεντρικού διαδρόμου και άνοιξε με επιφύλαξη τη βαριά μεταλλική πόρτα χρησιμοποιόντας ένα κομμάτι από το ρούχο του. Πίσω της υπήρχε ένας μεγάλος προθάλαμος. Ήταν σχεδόν άδειος, εκτός από ένα παράξενο μεταλλικό κατασκεύασμα που στεκόταν μπροστά στην μοναδική πόρτα στον απέναντι τοίχο που οδηγούσε πέρα από το δωμάτιο. Η μηχανή στηριζόταν πάνω σε δυο πλατιά αρθρωτά πόδια και διέθετε αρκετές προεξοχές με περίπλοκα εξαρτήματα.

Ο Μπγιορν την αναγνώρισε από τις ειδήσεις της ολογραφικής τηλεόρασης. Ήταν ένας Ανταίος-107, μια από τις πιο τέλειες πολεμικές μηχανές τεχνητής νοημοσύνης και το μεγαλύτερο επίτευγμα της Τέκνικαλ Ρομπότικς.

Τα μοντέλλα Ανταίος θεωρούνταν οι τέλειοι φύλακες. Εφοδιασμένα με μια πληθώρα οπλικών συστημάτων, σφαιρική κατόπτευση χώρου, σύστημα αναγνώρισης φωνής και δακτυλικών αποτυπωμάτων και ειδική θωράκιση από ενισχυμένο κράμα τιτάνιου, ήταν στην κυριολεξία άτρωτα σε κάθε σχεδόν μορφή βλήματος.

Μια μηχανική φωνή μίλησε στα γερμανικά: *Οργανική μονάδα... Ανέφερε τα στοιχεία σου.*

Ο Μπγιορν τα έχασε. Προφανώς η μαγεία των ρούνων επιδρούσε μόνο στο ανθρώπινο αλλά όχι και στο μηχανικό μυαλό του Ανταίου-7. Το ρομπότ θα πρέπει να τον έβλεπε ολοκάθαρα..

Έβρισε από μέσα του που δεν είχε σκεφτεί να ζητήσει κάποιο σύνθημα αναγνώρισης από τον αρχηγό της φρουράς που είχε εξουδετερώσει.

Οργανική μονάδα, άφησε ο,τιδήποτε όπλο κρατάς και πλησίασε, είπε το ρομπότ με την ανέκφραστη φωνή του. *Αν δεν παρουσιάσεις στοιχεία αναγνώρισης μέσα σε ένα λεπτό, θα εξολοθρευτείς*».

Ο Μπγιορν σκέφτηκε να χτυπήσει το ρομπότ με το παλμολέιζερ, αλλά μετά κατάλαβε πόσο μάταιη θα ήταν μια τέτοια ενέργεια. Πριν το ρομπότ πάθει οποιαδήποτε ζημιά από το όπλο του, θα τον είχε κάνει κάρβουνο με ένα από τα πολλά όπλα που διέθετε.

Αν πάλι το πετούσε, απλά θα κέρδιζε μερικά ακόμα δευτερόλεπτα ζωής. Είχε φτάσει λοιπόν μέχρι εδώ, μόνο και μόνο για να πεθάνει από έναν μεταλλικό άνθρωπο;

Στη σκέψη αυτή, σαν αστραπή ήρθαν στο μυαλό του τα λόγια του Όντιν: *Οι μεταλλικοί άνθρωποι δεν ξέρουν τι είναι ξύλο.*

Πέταξε από πάνω του κάθε μεταλλικό αντικείμενο, κρατώντας μόνο το ξύλο της φλαμουριάς. Το ρομπότ φάνηκε για μια στιγμή να διστάζει και μια σειρά φωτεινών ενδείξεων έλαμψαν στην περίμετρο της βάσης του.

Ο Μπγιορν πλησίασε διστακτικά προς το μη-

χανικό πλάσμα που παρέμενε ακίνητο στη θέση του σαν μια γιγάντια αράχνη που περίμενε τη λεία της. Ήταν φανερό πως οι αισθητήρες του δεν ήταν προγραμματισμένοι για να αναγνωρίζουν το ξύλο σαν επικίνδυνο όπλο, ίσως και δεν διέκριναν καν αυτή την ύλη.

Είδε τον τελευταίο ρούνο να λάμπει. Θα είχε μια και μοναδική ευκαιρία.

Οργανική μονάδα, τοποθέτησε την παλάμη *σου στην εσοχή που ανοίγει*, είπε ο Ανταίος-7.

Ο Μπγιορν κράτησε το κλαδί της φλαμουριάς και με τα δυο του χέρια και πλησίασε την εσοχή. Θα είχε χρόνο για ένα μόνο χτύπημα.

Όλα τα μηχανικά χέρια του Ανταίου με τις οπλικές απολήξεις τους τον περικύκλωσαν, ακουμπόντας σχεδόν επάνω στο δέρμα του. Αν η προσπαθειά του αποτύχαινε, οι φρουροί που θα έμπαιναν σε λίγο θα έβρισκαν μόνο ένα σωρό ανθρώπινα αποκαΐδια.

Τοποθέτησε τη μύτη του κλαδιού στην εσοχή. Έκλεισε τα μάτια και ψιθυρίζοντας μια προσευχή έχωσε με όλη του τη δύναμη το ξύλο του Δέντρου μέσα στην εσοχή.

Ολόκληρο το μηχανικό πλάσμα συνταράχτηκε και άρχισε να βγάζει ασυνάρτητες φράσεις: *Οργανική μονάδα μη αναγνωρίσιμη... μηχανικό εξάρτημα... άγνωστο... υπερφόρτιση συστημάτων.... 3647... άγνωστο... βοηθητικό σύστημα σε λειτουργία.... σύστημα αυτοκαταστροφής... άκυρο.... κλείσιμο κυκλώματος.*

Μια μυρωδιά καμένου ξύλου και λιωμένου μετάλλου ήρθε στα ρουθούνια του Μπγιορν. Τόλμησε να ανοίξει τα μάτια. Το ρομπότ είχε μείνει κοκκαλωμένο στη θέση του. Οι φωτεινές ενδείξεις

πάνω στον κορμό του είχαν σβήσει.

Όταν τράβηξε το ξύλο έξω, είδε πως δεν είχε απομείνει απ' αυτό παρά μόνο ένα καρβουνιασμένο αποκαϊδι που κατά περίεργο τρόπο δεν του είχε κάψει την παλάμη. Οι ρούνοι επάνω του είχαν γίνει στάχτη.

Ξεροκαταπίνοντας, ο Μπγιορν έβαλε το απομεινάρι του ξύλου σε μια τσέπη, σήκωσε το παλμολέιζερ και προχώρησε προς τη μεγάλη πόρτα που προστάτευε το ρομπότ και που άνοιξε χωρίς καμιά δυσκολία.

Βρέθηκε στο πιο πλούσιο δωμάτιο που είχε δει ποτέ. Παντού γύρω του έβλεπε ανεκτίμητους θησαυρούς από τους χαμένους για πάντα χρυσούς αιώνες της Γης. Αληθινούς πίνακες, ζωγραφισμένους σε καναβάτσο και όχι σε φωτοευαίσθητες επιφάνειες, κουρτίνες φτιαγμένες από μετάξι και όχι από συνθετικές ίνες, έπιπλα καμωμένα από αληθινό ξύλο και όχι από πλαστικό.

Ξαπλωμένος σε ένα τεράστιο κρεβάτι με ουρανό, στη μέση του δωματίου, ήταν ένας ηλικιωμένος άνδρας κάπου ογδόντα χρονών, με φανερά τα σημάδια των γηριατρικών επεμβάσεων στη νεανική λάμψη των ματιών του, το σφιχτό αν και ρυτιδιασμένο δέρμα και τη γρηγοράδα των κινήσεών του.

«Ποιος είσαι και πώς έφτασες μέχρι εδώ;» του είπε, καθώς τον σημάδευε με ένα όπλο ηχητικών δονήσεων.

«Άφησε κάτω το όπλο σου και άκουσέ με», είπε λαχανιασμένα ο Μπγιορν, ενώ ο ίδιος είχε στρέψει το παλμολέιζερ προς το μέρος του Κέριγκ. «Η σωτηρία του κόσμου εξαρτάται από σένα!»

«Έχω ακούσει πολλούς τρελούς να το λένε αυτό», είπε ψύχραιμα ο γέρος.

«Πρόσεξέ με πολύ καλά, Κλάους Κέριγκ», είπε ο Μπγιορν, νιώθοντας την εξάντληση των τελευταίων ωρών να τον καταλαμβάνει. «Η ζωή σου κρέμεται από μια κλωστή. Δεν με νοιάζει αν θα πεθάνω μαζί σου, γιατί είμαι πεισμένος πως αν δεν με ακολουθήσεις ο κόσμος θα καταστραφεί πολύ πιο σύντομα απ' ότι φαντάζεσαι».

«Και πού θέλεις να με πας;» ρώτησε ο Κέριγκ με μια προσποιητή περιέργεια.

«Στο όρος Κεμπνεκάιζε. Στο σημείο που έχεις στείλει να κόψουν το Δέντρο του Κόσμου».

«Δεν σε καταλαβαίνω», είπε ο γέρος. «Μιλάς για εκείνα τα λιγοστά ψωρόδεντρα που δεν χρησιμεύουν σε τίποτα; Νομίζω πως ήμουν αρκετά γενναιόδωρος με την κυβέρνηση της Σουηδίας. Με τις μονάδες που τους προσφέρω θα κρατήσουν ζωντανούς αρκετούς από τους ανέργους τους».

«Δεν έχεις ακούσει ποτέ για το Γίγκντραζιλ, την Αιώνια Φλαμουριά;» του είπε ο Μπγιορν γεμάτος απελπισία, ενώ οι σειρήνες του συναγερμού αντηχούσαν απόμακρα έξω από το μονωμένο δωμάτιο.

Ο γέρος φάνηκε να συλλογίζεται.

«Ναι, όταν ήμουν μικρός μου άρεσε η μυθολογία. Και τί σχέση έχει αυτό με την εμφάνισή σου; Τί σχέση μπορεί να έχει ένα μυθικό σύμβολο κάποιων πρωτόγονων προπατόρων μας με μερικές ξερές ρίζες σε μια βουνοκορφή;»

«Σ' αυτή τη βουνοκορφή βρίσκεται η υλική έκφανση του Γίγκντραζιλ, Κλάους Κέριγκ!» φώναξε ο Μπγιορν. «Όπως και με τόσα άλλα πράγμα-

τα, ο μακρόκοσμος καθρεφτίζεται στο μικρόκοσμο! Αν καταστρέψουμε το Τελευταίο Δέντρο, το Πρώτο Δέντρο, ο κόσμος όπως τον ξέρουμε θα χαθεί».

«Η τρέλα σου είναι μια από τις πιο περίεργες που έχω συναντήσει», είπε ο Κέριγκ, χαμηλώνοντας το όπλο του. «Και τί είπες πως ζητάς από μένα... πώς είπαμε πως σε λένε;»

«Μπγιορν Όλαφσον! Αυτό που θέλω είναι να έρθεις μαζί μου μέχρι εκείνη την κορυφή. Μόνο έτσι θα μπορέσω να σε πείσω για την αλήθεια αυτών που λεώ».

«Δεν σου κρύβω πως η πρότασή σου ασκεί κάποια παράξενη γοητεία επάνω μου», είπε ο πρόεδρος της Τέκνικαλ Ρομπότικς. «Κατάφερες να περάσεις μέσα από όλες τις άμυνές μου, ανθρώπινες και τεχνιτές, και ήρθες μέχρι εδώ για να μου ζητήσεις να πάμε να δούμε ένα δέντρο. Εκτιμώ τους γενναίους ανθρώπους, έστω κι αν είναι τρελοί. Πολύ καλά, θα πάμε μέχρι εκεί. Αν δεν με πείσεις, όμως, το δέντρο θα κοπεί». Τον κοίταξε πονηρά. «Τότε, δεν νομίζω να έχεις δικαιολογία να με σκοτώσεις».

«Η καταστροφή ενός από τα τελευταία δάση του κόσμου είναι αρκετή δικαιολογία για να σκοτώσεις χωρίς καμιά τύψη οποιονδήποτε», είπε σκληρά ο Μπγιορν.

Την επόμενη στιγμή, χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα.

«Κύριε Πρόεδρε, είστε καλά;» είπε μια αγχωμένη φωνή.

«Είμαι καλά, Γιόχαν. Σε παρακαλώ, ετοίμασέ μου αμέσως το προσωπικό μου τζετ. Θα τα πούμε στην εξέδρα απογείωσης».

«Μα, κύριε...»

«Είπα, αμέσως! Το ταμείο ανεργείας δεν νομίζω να σου δίνει όσα εγώ!»

«Αμέσως, κύριε Πρόεδρε».

Σε λίγα λεπτά, ο Κέριγκ με άψογο ντύσιμο και άψογη ψυχραιμία έβγαινε από το δωμάτιό του ακολουθούμενος από τον Μπγιορν.

Τα μάτια του Πέτιγκρι, που ήταν ανάμεσα στους φρουρούς που είχαν μαζευτεί στον προθάλαμο γύρω από το ακίνητο σώμα του Ανταίου-7, άνοιξαν διάπλατα.

«Ηρέμησε, Πέτιγκρι», είπε ο Κέριγκ. «Ένας παλιός φίλος ήρθε να μου κάνει επίσκεψη. Άνοιξε δρόμο και μην σκεφτείς να κάνεις καμιά ανοησία. Δεν νομίζω να θέλετε να χάσετε τον εργοδότη σας».

Οι γραμμές των φρουρών άνοιξαν διστακτικά και ο Κέριγκ με τον Μπγιορν πίσω του να περιμένει κάθε στιγμή μια σφαίρα, μια ακτίνα ή κάποια μαχαιριά στην πλάτη, προχώρησαν προς τον μεγάλο κεντρικό ανελκυστήρα της έπαυλης. Σε λίγα λεπτά, βρίσκονταν στην ταράτσα του κτιρίου όπου τους περίμενε με αναμμένες τις μηχανές ένα από τα τελευταία μοντέλα ταχυτζέτ κάθετης απογείωσης.

«Πορεία για το όρος Κεμπνεκάιζε στη βόρεια Σουηδία», είπε ο Κέριγκ στον πιλότο και κάθισε αναπαυτικά σε μια βελούδινη πολυθρόνα. Ο Μπγιορν τον μιμήθηκε επιφυλακτικά, ενώ κοιτούσε ιδρωμένος την ταράτσα να γεμίζει οπλισμένους φρουρούς.

«Πες στα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου πως πιστεύω να έχω γυρίσει για τη μεσημεριανή συνεδρίαση», είπε ο Κέριγκ στον αρχηγό της

φρουράς του που είχε πλησιάσει το σκάφος. Ύστερα, έδωσε εντολή για απογείωση.

Στη διάρκεια του ταξιδιού, ο Μπγιορν, έχοντας χαλαρώσει αρκετά, μπόρεσε να μιλήσει πιο αναλυτικά στον Πρόεδρο της Τέκνικαλ Ρομπότικς και να του εξηγήσει ποιος ήταν και γιατί είχε ριψοκινδυνεύσει τόσο πολύ για να τον φτάσει.

Ο Κέριγκ τον άκουγε με μεγάλη προσοχή, και κάπου-κάπου του έκανε μια διευκρινιστική ερώτηση. Όταν πια δεν είχε τίποτε άλλο να του διηγηθεί, ο γέρος τον κοίταξε ερευνητικά και του είπε:

«Εκτιμώ την αγάπη σου για τη φύση και ίσως κάτω από άλλες συνθήκες να τη μοιραζόμουν μαζί σου. Ωστόσο, όλη μου τη ζωή έμαθα να την αντιμάχομαι και να την ξεπερνώ, και έτσι μου είναι κάπως δύσκολο να ακολουθήσω τις ιδέες σου σε τέτοια ηλικία».

«Καμιά ηλικία δεν είναι μεγάλη για να διδαχθεί κανείς την αγάπη για τη Μεγάλη Μητέρα», τον διέκοψε ο Μπγιορν.

«Μπορεί... μπορεί...». είπε ο Κέριγκ. «Επίσης, δεν πίστεψα ποτέ μου σε κανένα μεταφυσικό φαινόμενο, δόγμα ή θρησκεία. Γι' αυτό άλλωστε, απ' ό,τι βλέπεις, προσπαθώ να παρατείνω τη ζωή μου όσο μπορώ περισσότερο». Χαμογέλασε ειρωνικά, αλλά αμέσως σοβάρεψε.

«Ωστόσο, η επιτυχία σου να ξεπεράσεις και να νικήσεις όλα τα μέσα άμυνάς μου, δείχνει έναν άνθρωπο ξεχωριστό που ίσως και να βοηθήθηκε από κάποια δύναμη ή τεχνική άγνωστη σε μένα. Θα έρθω μαζί σου μέχρι το βουνό, με όλη την καλή πρόθεση να σε πιστέψω. Αν, όμως, δεν

μου δώσεις χειροπιαστές αποδείξεις για τα λόγια σου, το δέντρο θα πέσει, και μπορεί μαζί μ' αυτό και το κεφάλι σου».

Ξημέρωνε μια ηλιόλουστη μέρα καθώς το ταχυτζέτ έφτανε στην κορυφή του Κεμπνεκάιζε και σαν μια γιγάντια αράχνη που κατέβαινε από τον ιστό της, άπλωσε από κάτω του τις αρπάγες προσεδάφισης ανώμαλου εδάφους για να καθίσει στην πλαγιά, σχεδόν δίπλα στο δέντρο.

Ο Μπγιορν με τρόμο είχε δει, από ψηλά ακόμα, πως τα οχήματα και οι άνδρες του συνεργείου ετοιμάζονταν να πιάσουν δουλειά. Ο γυροσκοπικός μηχανισμός της καμπίνας του τζετ την έφερε στην κατάλληλη θέση για την καλύτερη αποβίβαση και δυο λεπτά αργότερα ο Κέριγκ και ο Μπγιορν έβγαιναν έξω μπροστά στα έκπληκτα μάτια του αρχιεπιστάτη και τριών ανδρών του συνεργείου.

«Δεν θα σας ενοχλήσουμε για πολύ, κύριοι», είπε ο Κέριγκ, κουνόντας το χέρι του καθησυχαστικά. «Τουλάχιστον, έτσι νομίζω».

Ο Μπγιορν ξεροκατάπιε και ένιωσε την πίστη του για μια στιγμή να κλονίζεται. Κι αν όλα όσα είχε δει δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μερικά περίεργα όνειρα; Αν απλά οι αγωνίες της καθημερινότητας και η αγάπη του για τη φύση του είχαν σαλέψει λίγο παραπάνω τα λογικά;

Πλησίασαν τον τεράστιο κορμό, και εκεί ο Μπγιορν σταμάτησε.

«Λοιπόν;» είπε ο γέρος ειρωνικά. «Τί πρέπει να συμβεί τώρα;»

Ένα άνοιγμα φανερώθηκε ξαφνικά στον κορμό της τεράστιας φλαμουριάς. Ένα άνοιγμα που

έμοιαζε με είσοδο σήραγγας. Ο αέρας γύρω του τρεμόπαιζε, λες κι ήταν μια ψευδαίσθηση που κάθε στιγμή κινδύνευε να σβήσει.

Ο Μπγιορν αναστέναξε ανακουφισμένος. Ο Όντιν δεν τον είχε ξεχάσει. Αρπάζοντας σφιχτά τον έκπληκτο Κέριγκ, τον έσπρωξε μέσα στο άνοιγμα ακολουθόντας τον. Την επόμενη στιγμή, βρέθηκαν μέσα σε απόλυτο σκοτάδι.

«Τι κόλπο είναι πάλι αυτό; Έχεις σκάψει ένα υπόγειο κάτω από την κουφάλα του δέντρου και νομίζεις πως θα με τρομάξεις;» είπε ο Κέριγκ, παρ' όλο που η φωνή του φαινόταν κάπως να τρέμει.

Ο Μπγιορν δεν μπορούσε να του απαντήσει, γιατί ούτε κι ο ίδιος ήξερε πού βρίσκονταν. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει, καθώς τα μάτια του συνήθιζαν στο σκοτάδι, ήταν η αρχή μιας σκάλας που φαινόταν να κατεβαίνει στα έγκατα της γης. Η στενή σήραγγα φωτιζόταν από έναν ανεπαίσθητο πρασινωπό φωσφορισμό των τειχωμάτων της.

«Προχώρα», είπε ο Μπγιορν.

Μουρμουρίζοντας, ο γέρος άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά.

Κατέβαιναν για ώρες, ή έτσι τουλάχιστον τους φάνηκε. Δεν μιλούσαν, κι ο καθένας ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Ο γέρος είχε αρχίσει να πιστεύει πως όλα αυτά ήταν κάτι παραπάνω από μια απλή απαγωγή, ενώ ο Μπγιορν δεν έπαυε να αγωνιά στην ιδέα πως οι τεχνίτες της εταιρίας και η ιδιωτική φρουρά του Κέρινγκ που αναμφίβολα σε λίγο θα κατέφθανε μαζί με τη Σουηδική αστυνομία, θα έκοβαν το δέντρο στην

προσπάθειά τους να βρουν τον χαμένο επιχειρηματία και τον απαγωγέα του.

Τελικά, μετά από ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, ένα γαλαζωπό φως φάνηκε στην άκρη της σήραγγας και οι δυο άντρες τάχυναν το βήμα τους.

Είχαν φτάσει στη βάση της σκάλας.

Κι εκεί, μπροστά στα μάτια τους, απλωνόταν ένα θέαμα που έκανε και τους δυο να μείνουν άναυδοι.

Βρίσκονταν στην άκρη μιας απέραντης σπηλιάς που τα απέναντι τοιχώματά της χάνονταν μέσα στο μισοσκότταδο. Το παράξενο γαλαζωπό φως έβγαινε από τα νερά μιας υπόγειας λίμνης, που φαινόταν να την τρέφει ένας πίδακας νερού που ανάβλυζε από ένα μικρό νησί στο μέσο της. Λίγο πιο μακριά τους, στην όχθη της λίμνης, στέκονταν οι τρεις γυναίκες που είχε δει ο Μπγιορν στο όνειρό του. Οι τρεις Νόρνες, οι Μοίρες που με το ένα ή το άλλο όνομα ήταν γνωστές σε όλους τους λαούς της Ευρώπης.

Κι οι τρεις κοιτούσαν προς το μέρος τους χωρίς έκπληξη, λες και τους περίμεναν. Η Ουρντ προχώρησε μερικά βήματα μακριά από τις άλλες δύο και σήκωσε το σκελετωμένο χέρι της, κάνοντας νόημα στον Κέριγκ και τον Μπγιορν να πλησιάσουν. Οι δυο άντρες πλησίασαν με γουρλωμένα μάτια. Το δέος του Μπγιορν δεν ήταν μικρότερο από εκείνο του πολυεκατομμυριούχου προέδρου της Ρομπότικς.

Όταν έφτασαν δίπλα της, στην όχθη της λίμνης, εκείνη αμίλητη τους έδειξε τα νερά. Στρέφοντας τα μάτια τους προς τα εκεί, είδαν με έκπληξη πως τα νερά άρχισαν να θαμπώνουν και

να αλλάζουν χρώμα. Η επιφάνεια της λίμνης είχε μετατραπεί σε μια γιγάντια οθόνη, περισσότερο ζωντανή από οποιαδήποτε ολογραφική τηλεόραση. Το θέαμα που ξετυλιγόταν μπροστά τους έκανε την καρδιά του Μπγιορν να σφιχτεί από χαρά και θλίψη μαζί. Έβλεπαν ένα τεράστιο παρθένο δάσος, ένα δάσος όπως αυτά που θα πρέπει να υπήρχαν πριν από πολλούς αιώνες, όταν ο άνθρωπος δεν είχε ακόμα ούτε την κακοβουλία, αλλά ούτε και τη δύναμη για να πολεμήσει ενάντια στη φύση. Τα δέντρα δεν είχαν τελειωμό, και ο Μπγιορν αναγνώριζε ανάμεσά τους ποικιλίες που μόνο στο πανεπιστήμιο είχε μάθει, ξέροντας ότι ποτέ δεν θα μπορούσε, ακόμα κι αν είχε την οικονομική δυνατότητα, να τα δει αληθινά. Η ασταμάτητη εκμετάλλευση του ανθρώπου τα είχε αφανίσει όταν ακόμα ήταν παιδί.

Οι εικόνες άλλαζαν ασταμάτητα, δείχνοντας την άπειρη ποικιλομορφία της φύσης του παρελθόντος. Παρθένα δάση στον Αμαζόνιο που αντηχούσαν από τις κραυγές των παπαγάλων και τα σκουξίματα των πιθήκων· απέραντα δάση κωνοφόρων και αειθαλών στη Βόρεια Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, γεμάτα με ζωή: λύκοι, αρκούδες, αλεπούδες, λαγοί, αγριογούρουνα, σκίουροι, ελάφια, αμέτρητα είδη πουλιών ζούσαν, ζευγάρωναν, έτρωγαν και τρωγόντουσαν στην μεγάλη οικολογική αλυσσίδα που οχι μόνο είχε πια σπάσει, αλλά και που κάθε κρίκος της είχε χαθεί. Μεγάλοι ελαιώνες στη Μεσόγειο, που αντηχούσαν κάτω από το ζεστό ήλιο με το τραγούδι των τζιτζικιών. Οάσεις από φοίνικες στη Βόρειο Αφρική και τη Μέση Ανατολή. Ζούγκλες στα βάθη

της Αφρικής και στα Νησιά του Ειρηνικού...

Ένας κόσμος που είχε χαθεί για πάντα.

Τα μάτια του Μπγιορν θόλωσαν από τα δάκρυα. Ένιωθε μια ακατανίκητη επιθυμία να βουτήξει στα νερά της λίμνης, με την ελπίδα πως θα βρεθεί ξανά σε εκείνο τον χαμένο παράδεισο, αλλά η Ουρντ ήταν η Νόρνα του Παρελθόντος και ήξερε πως τους έδειχνε πράγματα που δεν υπήρχαν πια. Γύρισε και κοίταξε τον Κέριγκ. Το βλέμμα του επιχειρηματία ήταν καρφωμένο στο θέαμα και μπορούσε να διακρίνει ένα μικρό τικ νευρικότητας στο μάγουλό του που στιγμή με στιγμή γινόταν και πιο έντονο.

Όταν γύρισε να δει την Ουρντ, είδε πως τη θέση της γριάς δίπλα τους είχε πάρει η πανέμορφη Βερτάντι. Το ίδιο αμίλητο, το κορίτσι άπλωσε το χέρι της πάνω από τα νερά της λίμνης και μια καινούργια σειρά σκηνών εμφανίστηκε εκεί.

Στη θέση των παρθένων δασών υπήρχαν μόνο χερσότοποι, έρημοι και απέραντα χωράφια μετασόγιας. Κάθε ζωή πάνω στον πλανήτη πέρα από τον άνθρωπο, τις κατσαρίδες και τα ποντίκια είχε χαθεί ή αργοπέθαινε πίσω από τα γυάλινα κλουβιά των ζωολογικών κήπων. Μερικά σκόρπια δέντρα στο βόρειο Καναδά, ένα πάρκο μερικών εκατοντάδων στρεμμάτων στο σημείο που κάποτε υπήρχε το αχανές δάσος του Αμαζόνιου, μερικοί βοτανικοί κήποι στην Ευρώπη... Τα μόνα απομεινάρια ενός κόσμου αφάνταστης ποικιλίας που είχε χρειαστεί δισεκατομμύρια χρόνια για να δημιουργηθεί και ήταν αρκετές μερικές δεκαετίες παράλογης εκμετάλλευσης και καταστροφής για να χαθεί για πάντα...

Και τώρα, τη θέση της Βερτάντι, της κυράς

του Παρόντος, πήρε η Σκουλντ. Κρυμμένη πίσω από το σκοτεινό πέπλο της άπλωσε κι αυτή με τη σειρά της το χέρι προς τα νερά...

Οι σκηνές που μόλις είχαν προηγηθεί, φαίνονταν παραδεισένιες μπροστά σ' αυτές που ακολούθησαν. Ολόκληρη η γη έμοιαζε με ένα απέραντο νεκροταφείο. Ανάμεσα στα ερείπια τριγυρνούσαν, σέρνοντας τα βήματά τους, πλάσματα που μικρή μονάχα ομοιότητα είχαν με τον άνθρωπο, ενώ στον ορίζοντα γιγάντια πύρινα μανιτάρια φώτιζαν τον ουρανό. Οι επιθανάτιοι σπασμοί της Γης αντικαθρεφτίζονταν στον τελευταίο αγώνα των Θεών με τις δυνάμεις της Εντροπίας. Ο Μπγιορν είδε τον Όντιν πάνω στο οχταπόδαρο άτι του, τον Σλάιπνιρ, να καλπάζει μέσα στον ορυμαγδό της μάχης με τις περήφανες Βαλκυρίες δίπλα του, πάνω στα φτερωτά τους άλογα. Γύρω τους, μια θάλασσα από όντα βγαλμένα από τους πιο παρανοϊκούς εφιάλτες, γύρευαν να τους καταπιούν. Το Τζόρμουνχαντ, το Φίδι της Μίντγκαρντ, γέμιζε τον ορίζοντα με τις κουλούρες του που κάποτε τύλιγαν ολόκληρη τη γη. Ο Φένριρ, ο Λύκος του Χάους, ορμούσε στις ουράνιες στρατιές με ορθάνοιχτα σαγόνια, που το ένα άγγιζε τον ουρανό και το άλλο σερνόταν στο έδαφος...

Πιο πέρα, άλλες σκηνές... Άγγελοι με κατάλευκα φτερά πολεμούσαν με φλογισμένα ξίφη ενάντια σε μαύρους δαίμονες και εκατόγχειρες τιτάνες έριχναν ολόκληρα βουνά ενάντια σε πανέμορφα όντα ντυμένα με αρχαιοελληνικές πανοπλίες. Και ασταμάτητα μέσα στ' αυτιά τους ακουγόταν το επιθανάτιο τρίξιμο του Δέντρου που έπεφτε.

Ο Αρμαγεδδών... Η Μέρα της Κρίσης... Το Ράγκναροκ... Το Λυκόφως των Θεών... και των ανθρώπων.

«Φτάνει!» ουρλιαξε ο Κέριγκ, πέφτοντας στα γόνατα. «Φτάνει!» Ολόκληρο το κορμί του συνταραζόταν από λυγμούς.

Οι εικόνες χάθηκαν. Τη θέση τους πήραν και πάλι τα γαλανά νερά της λίμνης.

Ο Κέριγκ γύρισε προς την Σκουλντ, που συνέχιζε να μένει στέκεται αμίλητη και ανέκφραστη μπροστά τους.

«Πες μου, Νόρνα», ψέλισε. «Δεν υπάρχει τρόπος για να αποφευχθούν όλα αυτά; Είναι πολύ αργά για να σωθεί ο κόσμος;»

Η Σκουλντ σήκωσε το χέρι και έδειξε με αυτό τον Κέριγκ. Ούτε εκείνος ούτε ο Νιόρντ μπορούσε να πει αν αυτό ήταν απλά μια κατηγορία ή ένα σημάδι πως κρατούσε τη μοίρα του κόσμου στα χέρια του.

«Ο άνθρωπος ποτέ δεν έπρεπε να φτάσει μέχρις αυτό το σημείο», είπε με ξεραμένο στόμα ο Μπγιορν. «Και σ' αυτό το σημείο τον έφερε η άγνοια των πολλών και η απληστεία των λίγων. Όσο, όμως, ο άνθρωπος αναπνέει, υπάρχει και ελπίδα, και ποτέ δεν είναι αργά για ν' αλλάξει κάποιος».

«Έχω αμέτρητες συναλλαγματικές μονάδες», είπε ο Κέριγκ με μάτια που γυάλιζαν από ελπίδα. «Ελέγχω ολόκληρες κυβερνήσεις. Εγώ, ο ισχυρότερος άνθρωπος πάνω στη γη έμαθα μέσα σε λίγα λεπτά πως η ζωή μου έχει την ίδια αξία με αυτήν ενός μικρού κουταβιού ή ενός αγριολούλουδου. Τώρα ξέρω τί θα κάνω. Θα στρέψω όλα τα ερευνητικά μου προγράμματα σε ανα-

ζήτηση τρόπων για να σώσω το φυσικό μας περιβάλλον. Θα αναδασώσω τις τεράστιες εκτάσεις που κατέχει η εταιρία μου. Θα ξαναδώσω καταφύγιο σε όσα ζώα έχουν επιβιώσει...

Ο Μπγιορν κούνησε το κεφάλι γεμάτος αμφιβολία. Δεν μπορούσε να ξέρει κατά πόσο ο εκατομμύριουχος θα κρατούσε το λόγο του ή αν θα μπορούσε να κάνει τα όσα έλεγε...

Η Σκούλντ τους έκανε νόημα να φύγουν, κι ύστερα γύρισε πίσω στις δυο αδελφές της. Στον Μπγιορν φάνηκε πως διέκρινε κάτι σαν αχνό χαμόγελο κάτω από το πέπλο της. Ίσως υπήρχε ακόμα ελπίδα...

Η ανάβαση κράτησε μονάχα ένα λεπτό, ή έτσι τουλάχιστον τους φάνηκε. Ήταν ένα λεπτό αγωνίας, τόσο για τον Μπγιορν, όσο και για τον Κέριγκ, που φαινόταν να προσπαθεί να κανει τα γέρικα πόδια του να τρέξουν για να προλάβει την καταστροφή που αυτοί που εκτελούσαν τις εντολές του μπορεί να είχαν ήδη αρχίσει.

Τη μια στιγμή ήταν μέσα στο σκοτάδι. Τη άλλη, βρίσκονταν στο φως, κάτω απ' τα φυλλώματα της μεγάλης φλαμουριάς.

Ο αρχιεπιστάτης τους κοιτούσε ξαφνιασμένος. «Κύριε, για ένα ή δυο δευτερόλεπτα μου φάνηκε πως χαθήκατε απ' τα μάτια μου».

«Να αγοράσεις κολλύριο, γιατί φαίνεται πως άρχισες να μη βλέπεις καλά», του είπε ο γέρος. «Μαζέψτε τα. Φεύγουμε. Κάλεσέ μου τον Άντερσον και πες του να φροντίσει να αγοράσει και να περιφράξει ολόκληρο το βουνό...» Κοντοστάθηκε. «Δηλαδή... θέλω να πω μέχρι να μπορούμε να το ανοίξουμε για το κοινό».

Γύρισε προς τον Μπγιορν. «Μου είπες πως εργάζεσαι στο Υπουργείο Γεωργίας;»

«Τώρα πια, νομίζω όχι», είπε ο Μπγιορν με ένα πικρό ειρωνικό γέλιο.

«Τότε, προσλαμβάνεσαι. Έχεις πολλά να κάνεις και πολλά να με μάθεις. Πώς είπαμε πως λένε αυτά τα δέντρα εκεί κάτω;»

Ο Μπγιορν χαμογέλασε. Η ανθρωπότητα και η Γη είχαν κερδίσει λίγο καιρό. Κανείς, ίσως ακόμα κι η ίδια η Σκούλντ, δεν ήξερε αν θα ήταν αρκετός. Όμως, θα είχαν την ευκαιρία να προσπαθήσουν. Η κόρη του ίσως μεγάλωνε σε έναν καλύτερο κόσμο.

Σήκωσε το βλέμμα στον ουρανό. Εκεί ψηλά, ανάμεσα στα σύννεφα, του φάνηκε πως διέκρινε μια ψιλόλιγνη μορφή καβάλα σε ένα οχταπόδαρο άτι. Αν και ήταν πολύ μακριά και τα τείχη των κόσμων τους χώριζαν, θα έπαιρνε όρκο ό,τι είδε να του κλείνει πονηρά το μοναδικό λαμπερό της μάτι.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΗΣ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Λάρι Νίβεν	ΕΝΑΣ ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΧΡΟΝΟΜΗΧΑΝΗ ΜΟΥ
Τζορτζ Μάρτιν	ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΓΚΡΕΪΓΟΥΟΤΕΡ
Ρόμπερτ Σέκλεϊ	ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ 5
Μπάρινγκτον Μπέιλι	ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ
Θωμάς Μαστακούρης	ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ιστορίες για τη Ζωή που μπορεί να πάρει χίλιες μορφές, πλάθοντας οικοσυστήματα αλλόκοτης ομορφιάς ή απίθανης αγριότητας... ή άλλα, που πολλές φορές συνδυάζουν και τα δύο.

Ιστορίες για τη Φύση, τη Μεγάλη Μητέρα, που μέσα της γεννιέται κάθε είδος ζωής, το ίδιο εύκολα όσο και χάνεται.

Ιστορίες για τον Άνθρωπο, που θέλει να κατακτήσει και τα δύο, τις πιο πολλές φορές με λανθασμένο τρόπο.

Ένα βιβλίο που θα σας κάνει να ξανασκεφτήτε, ίσως και να αναθεωρήσετε, μερικά πράγματα που μέχρι σήμερα θεωρούσατε δεδομένα.

ΔΡ 900 :